Aprecieri pentru
CĂLUGĂRUL CARE ŞI-A VÂNDUT FERRARI-UL
„Pur şi simplu senzaţională. Această carte vă va binecuvânta via- ţa."
Mark Victor Hansen, co-autor al cărţii Supă de pui pentru suflet
„O poveste captivantă care ne învaţă şi ne încântă deopotrivă." Paulo Coelho, autor al cărţii Alchimistul
„O aventură amuzantă, fascinantă şi entuziastă pe tărâmurile dezvoltării, eficienţei şi fericirii personale. Ea conţine comori de înţelepciune care pot îmbogăţi şi îmbunătăţi viaţa oricui."
Brian Tracy, autor al cărţii Maximum Achievement (Realizare Maximă)
„Robin S. Sharma are un mesa] important pentru noi toţi - unul care ne poate schimba viaţa. El a scris o carte unică despre împlini-rea personală într-o perioadă extrem de agitată."
Scott DeGarmo, fost editor al revistei Success
„Robin S. Sharma a creat o poveste fermecătoare care înglobează instrumentele clasice ale transformării într-o filozofie simplă de viaţă. O carte minunată care vă va schimba viaţa."
Elaine St. James, autor al cărţilor Simplify Your Life şi Inner Simplicity
„... aduce lumină asupra marilor întrebări ale vieţii."
Ziarul Edmonton Journal
„Călugărul care şi-a vândut Ferrari-ul este o carte coerentă, utilă şi cu siguranţă merită citită. Ea poate ajuta cu adevărat cititorii să iasă din cursa rutinei."
The Kingston Whig-Standard
„O carte magnifică. Robin S. Sharma este următorul Og Man- dino."
Dottie Walters, autor al cărţii Speak and Grow Rich
„... o înţelepciune simplă de pe urma căreia putem beneficia cu toţii."
The Calgary Herald
„Această carte poate fi considerată The Wealthy Barber a dezvol-tării personale... Ea conţine mesaje profunde cu privire la concep- tele-cheie care ne ajută să aducem mai mult echilibru, control şi efi-cienţă în viaţa cotidiană."
Investment Executive
„... o comoară - o formulă elegantă şi puternică pentru succesul şi fericirea autentice. Robin S. Sharma a captat înţelepciunea epocilor şi a făcut-o relevantă pentru aceste vremuri agitate. Nu aş putea să o trec cu vederea."
Joe Tye, autorul cărţii Never Fear, Never Quit
„... reguli simple pentru a ne atinge potenţialul."

The Halifax Daily News
„O poveste minunată care împărtăşeşte lecţii ce îţi pot îmbogăţi viaţa."
Ken Vegotsky, autor al cărţii Ultimate Power
„Sharma îşi ghidează cititorii către iluminare."
The Chronicle-Herald (Halifax)
„O parabolă realizată minunat care dezvăluie un set de idei sim-ple, dar totuşi surprinzător de potente în vederea sporirii calităţii vieţii. Recomand această carte preţioasă tuturor clienţilor mei."
George Williams, preşedinte, Karat Consulting International
„Robin S. Sharma oferă împlinirea personală pe cale spirituală."
Ottawa Citizen
Aprecieri pentru
ATINGE MĂIESTRIA ÎNLEADERSHIP cu Călugărul care şi-a vândut Ferrari-ul
„Una dintre cele mai bune cărţi de afaceri ale anului."
Revista PROFIT
„... conţine multe informaţii, este uşor de citit şi extrem de fo-lositoare. Am trimis câte un exemplar tuturor membrilor echipei noastre manageriale, precum şi operatorilor din magazine. Aprecie-rile pe care le-am primit au fost categoric pozitive."
David Bloom, director executiv, Shoppers Drug Mart
„Robin S. Sharma are un mod concis şi practic de a prezenta soluţii eficiente celor mai stăruitoare chestiuni de leadership. Acest lucru este înviorător acum când oamenii de afaceri se confruntă cu un limbaj profesional."
Ian Turner, manager, Celestica Learning Centre
„Această carte este o mină de aur a înţelepciunii şi a bunului- simţ."
Larry Tapp, decan al Şcolii de business Richard Ivey, Universitatea Western Ontario
„O carte extraordinară care va ajuta orice om de afaceri să-i în-drume pe ceilalţi şi să-şi trăiască viaţa într-un mod mult mai efici-ent."
Jim O'Neill, director operaţional al Departamentului districtual de vânzări, London Life
„Călugărul ne arată calea pentru a obţine echilibru în afaceri... învăţăturile funcţionează."
The Toronto Star
Atinge măiestria in leadership cu Călugărul care şi-a vândut Ferrari-ul ţinteşte un loc de top pe lista celor mai bine vândute cărţi."
Investment Executive

„Misiunea lui Sharma este să înzestreze cititorii cu înţelepciune pentru a deveni lideri vizionari, ajutându-i să îşi transforme afacerea într-o întreprindere care să prospere în aceste vremuri tulburi."
Sales Promotion Magazine
„Sharma reuneşte înţelepciunea filosofilor din Occident cu a ce-lor din Orient şi o aplică în lumea afacerilor."
The Liberal
„Sharma foloseşte învăţăturile înţelepţilor din trecut pentru a ne îndruma cum să facem faţă tensiunilor acestei lumi ultratehnologi- zată, aflată într-un proces accelerat de schimbare."
The Red Deer Advocate

ÎNVĂŢĂTURI
SPIRITUALE
PENTRU FAMILIA TA
de la
CĂLUGĂRUL
CARE SI-A VÂNDUT FERRARI-UL *
Cultivă liderul din copilul tău
Robin S. Sharma
Traducere: Nicoleta Radu şi Oana Ursu
Editura VIDIA
Bucureşti 2010
FAMILY W1SDOM FROM THE MONK
WHO SOLD HIS FERRARI -
NURTURING THE LEADER WITHIN YOUR CHILD

Published by arrangement with HarperCoUinsPublishersLtd,
Toronto, Canada.
Colectiv redacţie
Coordonator de redacţie: Iulia Zeca Traducere: Nicoleta Radu, Oana Ursu
Redactare: Nicoleta Radu Corectură: Iulia Zeca Tehnoredactare: Radu Silvestru Grafică: Ciprian Dudaş
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României SHARMA, ROBIN
învăţături spirituale pentru familia ta/Robin S. Sharma; trad.: Nicoleta Radu, Oana Ursu; - Bucureşti: Vidia, 2010 ISBN 978-606-92477-9-2
I. Radu, Nicoleta (trad.)

II. Ursu, Oana (trad.)
159.923.2
învăţături spirituale pentru familia ta
ISBN 978-606-92477-9-2 Adresa: OP 6-CP 41
Bucureşti Internet: www.vidia.ro E-mail: office(5)vidia.ro

Dedic această carte copiilor mei extraordinari, Colby
şi Bianca, cei mai grozavi şi înţelepţi dascăli din viaţa mea.
Vă iubesc foarte mult pe amândoi.
De asemenea, dedic această carte bunului meu prieten şi coleg,
regretatul George Williams, un om care a schimbat în bine viaţa
multor semeni de-ai săi,
dar care ne-a părăsit prea devreme.
Şi nu în cele din urmă îţi dedic această carte ţie, cititorule.
Fie ca lecţiile pe care le vei descoperi în aceste pagini
să te inspire să devii o persoană mai înţeleaptă,
un părinte mai bun şi să devii acel lider de familie
care să îi inspire pe copiii lumii
să ducă o viaţă mai împlinită şi mai bună.

Peste o sută de ani nu va mai conta câţi bani
am avut în bancă, în cefei de casă am locuit
sau ce marcă de maşină am condus.
Dar poate că lumea va arăta altfel
pentru că am avut un rol important în viaţa unui copil.
Autor necunoscut
Dacă rămânem în inimile celor pe care i-am lăsat în urmă
înseamnă că nu am murit.
Thomas Campbell

CUPRINS

Mulţumiri

înainte de toate, vreau să le mulţumesc oamenilor din întreaga lume care au citit cărţile din seria Călugărul care şi-a vândut Ferrari-ul şi au avut înţelepciunea de a pune în practică toate cunoştinţele de acolo pentru a-şi îmbogăţi nu doar viaţa personală, ci şi viaţa celor dragi lor. Am fost fericit să primesc scrisorile şi e-mailurile voastre şi să aud că învăţăturile mele v-au ajutat în călătoria voastră. Vă stimez pentru că aţi avut curajul să vă schimbaţi, să evoluaţi şi să să vă asumaţi rolul de lideri.
Le mulţumesc prietenilor mei de la editura Harper- Collins pentru că m-au susţinut, m-au încurajat şi m-au inspirat să continui să scriu aceste cărţi. Le sunt recunos-cător lui Iris Tupholme, Claude Primeau, Judy Brunsek, David Miliar, Lloyd Kelly, agentului meu de publicitate, Dore Potter, lui Mărie Campbell, Pauline Thompson şi în special lui Nicole Langlois, atenta, inteligenta şi minunata mea editoare.
Mulţumirile mele se adresează şi foarte devotatei mele asistente executive, Ann Green, cea s-a ocupat de pro-gramul meu cât timp am scris această carte, colegului meu Richard Carlson, un om care îşi trăieşte misiunea şi prietenului meu Malcom MacKillop, care mi-a pus la dispoziţie locuinţa de pe marginea lacului pentru ca eu să mă retrag acolo şi să termin cartea într-un mediu propice
creaţiei.
>
Le mulţumesc tuturor mentorilor mei, printre care menţionez pe Gerry Weiner, Ed Carson şi Lorne Clarke, pentru că m-au încurajat să nu mă dau bătut.

îmi exprim recunoştinţa faţă de fiecare client din cadrul corporaţiilor, pentru că mi-au dat şansa să-mi prezint
mesajul în cadrul conferinţelor şi pentru că au avut înţe-lepciunea să recunoască faptul că sufletul oricărei companii îl formează oamenii. Ii mulţumesc din toată inima lui Jill Hewlett, deoarece mi-a stat alături şi m-a inspirat. Sincere mulţumiri bunilor mei, Shiv şi Shashi Sharma, pentru că au fost un exemplu minunat de părinţi extraordinari. Le mulţumesc pentru dragostea, bunătatea şi sprijinul acordate. Mii de mulţumiri fratelui meu, Sanjay şi cumnatei mele Susan, care au fost lângă mine când am avut nevoie.
în încheiere, le mulţumesc lui Colby şi Biancăi, cei doi copii ai mei, care îmi umplu viaţa de bucurie.

1. Marea mea trezire

în general, ne este frică să devenim
ceva ce întrezărim în clipele noastre de graţie.
Abraham Maslow

Cea mai tristă parte a vieţii nu este să mori, ci să nu trăieşti cu adevărat atât cât eşti în viaţă. Prea mulţi dintre noi desconsiderăm viaţa, nu lăsăm niciodată să iasă la iveală potenţialul maxim pe care-l avem ca oameni. Am aflat că ceea ce contează într-adevăr în viată, în ultimă instanţă, nu e cât de multe bunuri materiale am adunat sau cât de mulţi bani am strâns, ci cât de multe dintre talentele noastre am eliberat şi am folosit pentru a da mai multă valoare acestei lumi. Lucrul cel mai important îl reprezintă vieţile pe care le-am influenţat şi moştenirea pe care o lăsăm în urmă. Foarte bine spunea Tolstoi: „ Trăim pentru noi doar atunci când trăim pentru ceilalţi.” Mi-au trebuit 40 de ani ca să descopăr această lecţie simplă de înţelepciune. Patruzeci de ani lungi ca să aflu că succesul nu poate fi urmărit. Succesul se iveşte şi intră în viaţa ta ca un produs secundar, dar inevitabil al unei vieţi petrecute în slujba îmbogăţirii vieţii celorlalţi. Când renunţi să te concentrezi pe dorinţa nestăvilită de a su-pravieţui şi îţi pui viaţa în slujba semenilor, existenţa ta nu are cum să nu fie plină de succes.
încă nu-mi vine să cred că am aşteptat „jumătate” din viaţă ca să înţeleg că adevărata împlinire a fiinţei umane nu constă în gesturile de faţadă care ne propulsează pe primele pagini ale ziarelor şi revistelor de afaceri, ci în acţiunile simple, obişnuite şi de bun-simţ pe care fiecare din-
tre noi are privilegiul să le facă în fiecare zi, dacă alege să facă asta. Maica Tereza, un lider cu adevărat remarcabil al sufletului omului, a spus-o cel mai bine: „Nu există acţiuni măreţe, există doar acţiuni mărunte pe care le faci cu mare dragoste. ” Eu am învăţat asta pe pielea mea.

Până nu demult, eram atât de preocupată să mă zbat pentru a obţine un lucru, încât uitam să trăiesc. Eram atât de ocupată să vânez marile plăceri ale vieţii, încât ratam plăcerile simple, acele bucurii mici care ne ţes viaţa de zi cu zi, dar care deseori trec neobservate. îmi planificam zilele până în cel mai mic amănunt, mintea mea era suprasolicitată, dar sufletul meu tânjea. Sinceră să fiu, la exterior aveam o viaţă de succes, însă în interiorul meu dădusem deja faliment.
Eram de modă veche, credeam că fericirea vine când îţi cumperi o maşină bună, îţi construieşti o casă frumoasă şi obţii un loc de muncă bine plătit. Nu judecam oamenii după sufletul sau după tăria lor de caracter, ci după mă-rimea portofelului şi a cifrelor din contul bancar. Poate veţi spune că nu eram un om bun. Eu aş zice mai curând că n-aveam nicio idee despre adevăratul sens al vieţii şi nu ştiam cum să mă port în timp ce trăiam aşa cum o făceam. Poate era şi din cauza oamenilor cu care mă asocia- sem, dar toţi cunoscuţii mei din lumea afacerilor aveau aceeaşi filozofie de viaţă. Ne dedicam cele mai preţioase ore din zi pentru a urca treptele succesului care, speram noi, aveau să ne aducă mult-râvnitul birou de director, o casă de vacanţă luxoasă în Hamptons şi, cu puţin noroc, o cabană în Franţa pentru când aveam să mergem la schi. Toţi ne doream să fim celebri, admiraţi şi stimaţi. Ne doream doar să fim putred de bogaţi şi, mai presus de toate, toţi ne doream ca lumea să aibă nevoie de noi.
Deşi îmi surâdea ideea de a deveni mamă într-o bună zi şi de a avea o familie, în clipele mele de linişte visam
1. Marea mea trezire
mai degrabă să apar pe copertele revistelor Forbes sau FORTUNE, iar sub poza mea la patru ace să scrie ceva de genul: „Catherine Cruz: directorul executiv care a încălcat toate regulile, dar a câştigat. ” decât să fac galerie la meciurile de juniori ale copiilor. In drum spre serviciu îmi repetam texte de genul: „Azi va fi cea mai bună zi din viaţa mea” şi „Am minte de milionar şi suflet de războinic.” Parcă vă văd cum clătinaţi din cap şi mă dezaprobaţi, însă pe vremea aceea îmi doream atât de mult să am succes, încât aş fi fost în stare de orice. Aş fi spus orice mi s-ar fi cerut, aş fi făcut orice mi s-ar fi ordonat şi aş fi călcat în picioare orice persoană care ar fi avut ghinionul să-mi stea în cale. Nu spun că sunt mândră de cum eram atunci, vă spun, pur şi simplu, cum eram. Eram dură, nemiloasă, ambiţioasă şi extrem de hotărâtă, îmi suprimasem latura spirituală în încercarea de a supravieţui în lumea pe care eu singură mi-o creasem.
Viaţa mea însemna exclusiv muncă şi simţeam că sunt destinată să ating culmile succesului în afaceri. Pe un perete din biroul meu afişasem

următoarele cuvinte ale marelui poet englez Henry Wadsworth Longfellow, care cred că spuneau totul:
„Viaţa marilor oameni lasă mărturie Că viaţa să-şi înalţe poate fiecare,
Şi-i stă-n putere la sfârşit să-nscrie Urme de paşi pe-a timpului cărare. ”
Desigur, eu şi colegii mei de la şcoala unde obţinusem un Maşter în Afaceri am învăţat să admirăm de formă platitudini de genul „oamenii au prioritate” şi „oamenilor nu le pasă cât de mult ştii, pentru ei este important cât de mult îţi pasă”, texte pe care ni le serveau cu regularitate tot felul de consultanţi îmbuibaţi şi profesori de afaceri bine intenţionaţi. însă, în adâncul sufletului nostru, aveam o singură dorinţă: să avem grijă exclusiv de noi înşine, să ne realizăm ţelurile, speranţele şi visurile, indiferent câţi oameni aveam să călcăm în picioare pentru a reuşi. în felul acesta ne-am sacrificăm propriul suflet de dragul succesului profesional şi al îmbogăţirii. Ne dedicam întru totul slujbei şi, deşi acum mi-e ruşine să recunosc, la început a fost plăcut, realmente plăcut.
Fiind cea mai bună studentă din clasă am avut şansa să lucrez pentru una dintre cele mai prestigioase companii din lume. Am fost dintotdeauna o fire rebelă şi mă încânta enorm să refuz ofertele de şase cifre ale companiilor, spre supărarea mamei care mă considera nebună. Mi-am adus aminte de sfatul unuia dintre profesorii mei preferaţi de la şcoala de afaceri, o persoană care alesese drumul mai puţin bătătorit (el ne recomanda insistent: „Atunci când căutaţi postul ideal, nu vă mai întrebaţi: «Asta e compania pentru care aş vrea să lucrez?», ci «Asta e compania la care aş vrea să fiu proprietar?»”). Prin urmare, am ales rapid un post de director la o firmă de servicii financiare puţin cunoscută, dar care avea potenţial. Nu subestimaţi niciodată puterea capitalului de acţiuni de a atrage chiar şi candidatul cel mai puţin interesat de un anume post.
în fiecare dimineaţă, fix la 5 şi un sfert, Mercedes-ul meu negru şi strălucitor, o primă de instalare din partea noului angajator, zbura prin parcarea subterană a turnului de şaptezeci de etaje, din sticlă şi metal, în care aveam să-mi petrec următorii ani din viaţă. Ţinând într-o mână ziarul Wall Street Journal şi în cealaltă servieta mea din piele de crocodil, alergam către lifturi şi urcam la birou meu de la etajul 62. Locul acela era adevărata mea casă.
Odată ajunsă în birou, îmi verificam mesajele, răs-pundeam apelurilor telefonice, după care îmi petreceam următoarele 16-18 ore într-o stare permanentă de anxie-tate şi de haos. în scurt timp, am fost avansată şef de de-
partament, apoi asociat principal şi vicepreşedinte, toate înainte să împlinesc 35 de ani. Mă bucuram de privilegiul de a călători în toată lumea,

la clasa întâi, mă trăgeam de şireturi cu elita din lumea afacerilor, luam masa în restaurante selecte şi încheiam afaceri care i-ar face pe contemporanii mei să moară de invidie. în cele din urmă mi s-a oferit un birou luxos şi am reuşit să-mi cumpăr mult-visata cabană de schi, toate graţie acţiunilor firmei care, după cum mă aşteptam, au crescut vertiginos.
Cu câţiva ani în urmă, împreună cu câţiva prieteni de la facultate am înfiinţat o companie virtuală pe care am numit-o BraveLife.com. Ea le oferea companiilor noi me-tode de a-şi instrui şi perfecţiona angajaţii dornici să ex-celeze în aceste vremuri de competiţie acerbă. Deşi totul a început ca o joacă, BraveLife.com a înregistrat un succes subit şi, în doar câteva luni, întreprinderea noastră figura în paginile celor mai bune publicaţii naţionale de afaceri. în condiţiile în care experţii susţineau că această companie era candidatul ideal pentru o ofertă publică, iar capitaliştii ne pândeau asemeni vulturilor care dau târcoale victimei, prietenii mei şi cu mine ştiam că urma să ne îmbogăţim rapid. Totul începea să prindă contur, exact aşa cum îmi imaginasem în clipele mele de linişte. Aveam să fiu bogată, celebră şi iubită. Puteam să-mi permit toate lucrurile materiale după care tânjisem şi dispuneam, în sfârşit, de resursele necesare pentru a-mi trăi viaţa după propriile reguli. Eram aproape de vârful piramidei şi duceam viaţa la care visasem dintotdeauna. Cu toate astea, pe măsură ce mă apropiam de visurile mele, am dat nas în nas cu o revelaţie ciudată care m-a dat peste cap. Oricât de mult aş fi încercat să neg asta, eram o fiinţă complet nefericită.
De şapte ani eram implicată într-o căsnicie lipsită de pasiune şi de legătură emoţională. L-am cunoscut pe so-
ţul meu, Jon Cruz, într-o staţiune montană unde compania pentru care lucram atunci îşi trimitea directorii pentru a-ţi perfecţiona abilităţile de lider. Jon era un antreprenor cu spirit de iniţiativă care spera să găsească inspiraţie în munţi. Ne-am trezit amândoi că făceam parte din aceeaşi echipă care trebuia să escaladeze o stâncă abruptă, în toiul nopţii. El a fost fascinat de firea mea neînfricată şi de tenacitatea mea, iar eu am fost atrasă de bunătatea şi dragostea lui de viaţă. Ne-am îndrăgostit şi, contrar regulilor mele de precauţie, ne-am căsătorit şase săptămâni mai târziu.
Jon era un om bun, într-o lume în care bunătatea şi tăria de caracter nu mai sunt apreciate la adevărata lor valoare. In primii ani de căsnicie ne-am simţit minunat, însă, odată cu trecerea timpului, relaţia noastră a început să se destrame din cauză că o neglijam. El iubea natura şi drumeţiile, mie îmi plăceau restaurantele cochete şi tot ce era la modă. El colecţiona cărţi şi-i plăcea la nebunie să sculpteze în lemn în curtea din spatele casei, în timp ce eu colecţionam vinuri rare şi apreciam obiectele de artă. Totuşi, mărturisesc

că nu aceste diferenţe ne-au subminat căsnicia. Adevărata problemă era că eu eram mereu plecată şi nu petreceam destul timp cu soţul meu.
Când ajungeam acasă de la serviciu, Jon dormea deja, iar când el se trezea, Mercedes-ul meu gonea spre birou. Deşi trăiam sub acelaşi acoperiş, e mai corect să spun că duceam vieţi paralele, dar nu doar relaţia mea cu Jon mă făcea să mă simt goală şi descumpănită. Aveam doi copii mici şi minunaţi şi ştiam că suferă din cauză că eu lipseam aşa mult de acasă. Nu-mi reproşau nimic în legătură cu timpul petrecut la birou, însă ochii lor le trădau dezamăgirea şi nevoia profundă de a avea o legătură mai strânsă cu femeia căreia îi spuneau „mamă”.
Porter, băieţelul nostru, mergea pe şase ani, iar Sărită,
fetiţa noastră, avea trei ani. Ştiam că primii ani din viaţa lor erau cei mai importanţi, că acum li se contura şi li se dezvolta personalitatea. Ştiam că aceasta era etapa în care aveau nevoie să fie înconjuraţi de modele adevărate care să le umple sufletele fragede cu dragoste şi înţelepciune.
Ştiam că voi regreta clipele în care eram departe de ei, dar din motive inexplicabile nu mă puteam desprinde de la birou, de toate obligaţiile pe care mi le impunea viaţa mea profesională extrem de complicată.
„ Viaţa nu e decât o serie de oportunităţi strânse laolal-tă pentru a forma un întreg”, obişnuia să spună înţeleptul meu tată. Aveam simţul practic şi inteligenţa necesare pentru a înţelege că Porter şi Sărită nu vor fi mici la ne-sfârşit şi că acum aveau nevoie de prezenţa mea. Când un culoar de oportunitate se închidea, avea să dispară pentru totdeauna şansa mea de a-i înzestra cu valori, virtuţi şi cu o viziune adecvată pentru a trăi o viaţă frumoasă când vor fi adulţi. Ştiam că nu mă voi ierta niciodată pentru că n-am fost alături de copiii mei când aveau cea mai mare nevoie de mine. Cred că nu aveam curajul să mă detaşez de viaţa mea haotică şi să meditez la adevăratele mele priorităţi şi nu aveam înţelepciunea de a lua măsurile necesare, astfel încât aceste priorităţi să se reflecte în modul meu de a trăi.
Oricât de mult aş fi încercat, nu puteam să îmi schimb stilul de viaţă şi să nu mai muncesc în acel ritm înnebunitor şi nu reuşeam să readuc calmul şi echilibrul în viaţa mea. Sincer, simţeam că nu puteam să trăiesc fără senzaţia de adrenalină şi fără motivaţia pe care mi le oferea programul meu încărcat. Oricât de mult aş fi susţinut public că familia era cea care conta cu adevărat, acţiunile mele subliniau contrariul. Toate dovezile indicau clar că Jon şi copiii ocupau locul al doilea, fiind surclasaţi de carieră şi de dorinţa mea de îmbogăţire.

2. Cea mai îngrozitoare, dar benefică experienţă din viaţa mea

Dacă mi-ar fi dat să trăiesc încă o dată,
m-aş relaxa mai mult.

Aş fi mai copilăroasă decât am fost în această viaţă.
Aş escalada mai mulţi munţi, aş înota în mai multe
râuri şi aş privi mai multe apusuri de soare.
Aş da importanţă numai problemelor palpabile,
nu şi celor imaginare.
Am trăit şi momente plăcute,
dar dacă ar fi să mai trăiesc o dată,
mi-aş crea şi mai multe.
De fapt, aş încerca să nu mai am nimic altceva
decât clipe plăcute, una după alta
şi aş aduna mai multe margarete.
Nadine Stair, 89 de ani

Cei mai mulţi oameni descoperă cu adevărat esenţa vieţii doar când sunt la un pas de moarte. Atunci, când sunt cu un picior în groapă, înţeleg care e rostul profund al vieţii şi îşi dau seama câte ocazii le-au scăpat printre degete. Viaţa poate fi crudă din acest punct de vedere. Viaţa refuză să-şi dezvăluie darurile, uneori până în ultima clipă. Când suntem tineri şi avem toată viaţa înainte, amânăm să trăim: „Anul viitor am să petrec mai mult timp în natură, am să râd mai mult sau am să iubesc mai mult. Anul viitor am să petrec mai mult timp alături de copiii mei şi am să citesc cărţile importante din literatu-
ră. Anul viitor am să privesc mai multe răsărituri de soare şi o să-mi fac prieteni noi. însă, momentan, am multe alte lucruri de făcut şi multe întâlniri de onorat.” Acestea sunt şabloanele vremurilor în care trăim. Ei, bine, eu am învăţat că dacă nu-ţi iei viaţa în propriile mâini, aceasta are obiceiul să-ţi joace feste. Zilele se transformă în săptămâni, săptămânile în luni şi înainte de a te dezmetici, viaţa ta s-a sfârşit. Lecţia de înţelepciune este următoarea: nu te mai lăsa dus de val şi trăieşte-ţi viaţa în mod deliberat. Intră din nou în joc şi acţionează pentru a-ţi crea realitatea mai bogată pe care, în adâncul sufletului tău, ştii că ţi-a fost destinat să o creezi. începe chiar azi să-ţi trăieşti viaţa aşa cum ţi-ai dori s-o fi trăit când te vei afla pe patul de moarte sau, parafrazându-l pe Mark Twain, trăieşte-ţi viaţa în aşa fel încât până şi groparul să plângă la înmormântarea ta.

Trăim într-o lume ciudată. Putem să trimitem rachete în jurul lumii cu o precizie uimitoare, însă nu suntem în stare să traversăm strada şi să ne împrietenim cu un nou vecin. Ne petrecem mai mult timp în faţa televizorului în loc să creăm legături cu copiii noştri. Susţinem că vrem să schimbăm lumea, însă nu suntem dispuşi să ne schimbăm pe noi înşine. Apoi, când soarele apune în viaţa noastră şi ne permitem câteva clipe de meditaţie, începem să întrezărim toate bucuriile pe care le-am fi putut trăi,

toată bunătatea pe care am fi putut-o revărsa asupra semenilor noştri şi înţelegem că am fi putut fi oameni cu totul diferiţi, însă atunci e prea târziu. Cei mai mulţi dintre noi ne trezim la viaţă abia când vine vremea să murim. Din fericire, eu m-am deşteptat înainte să fie prea târziu.
Mă îndreptam spre San Francisco la o conferinţă unde urma să vorbesc despre succesul BraveLife.com. Era cât pe ce să pierd avionul din cauza unui viscol care paralizase aproape tot oraşul şi blocase traficul de la sol. După ce
ne-am urcat, în sfârşit, la bordul avionului, cei doi colegi ai mei şi cu mine ne-am ocupat locurile de la clasa busi- ness, savurând un pahar de vin excelent şi am început să vorbim despre cum aveam să organizăm prezentarea pentru care fuseserăm invitaţi. Am discutat cam treizeci de minute după care, epuizată după o zi plină la birou, le-am cerut scuze colegilor mei şi am închis ochii.
Am fost trezită brusc de vocea căpitanului care ni se adresa la megafon. „Avem de-a face cu o vreme capricioasă şi se pare că se va înrăutăţi şi mai mult. Asiguraţi-vă că v-aţi legat bine centurile de siguranţă şi că aţi aşezat măsuţa în poziţie verticală”, ne instruia el. Deşi încerca să-şi păstreze calmul, vocea l-a dat de gol pe căpitan. Mă întrebam dacă nu cumva se confrunta cu lucruri mult mai grave. Inima îmi bătea mai să-mi sară din piept, în timp ce căpitanul adăugă: „ Vremea asta nemiloasă ne creează probleme pe culoarul de zbor. Vă rog încă o dată să vă le-gaţi bine centurile de siguranţă. O să vă ţinem la curent în legătură cu furtuna cu care ne confruntăm, de îndată ce vom afla mai multe amănunte. ”
La scurt timp după respectivul avertisment s-au stins luminile şi s-a declanşat sistemul de iluminare în caz de urgenţă. Avionul a început să se zgâlţâie puternic, iar far-furiile cădeau de pe masă. Turbulenţele, la început supor-tabile, au devenit atât de violente încât mi s-a făcut rău. M-am uitat pe chipul partenerului meu Jack, semăna cu Warren Beatty în tinereţe şi avea, ca şi mine, doi copii mici care îl aşteptau acasă. Deşi de obicei era foarte calm în situaţii de criză, acum era îngrozit de ceea ce se petrecea şi respira agitat. M-a luat de mână şi, tremurând, a îngăimat câteva cuvinte pe care n-am să le uit câte zile voi trăi: „Catherine, cred c-o să ne prăbuşim. ”
Mi-e greu să vă descriu ce am simţit în clipele acelea. Ştiam că Jack avea dreptate, însă am fost cuprinsă de
un sentiment straniu de linişte şi acceptare. Am închis ochii şi l-am strâns de mână. Mă gândeam la copiii mei. Am simţit un gol în inimă când am văzut cu ochii minţii chipul zâmbitor al lui Porter. Mi-am amintit când a rostit primele cuvinte şi când a făcut primii paşi. îl vedeam cum râde în căsuţa pe care Jon i-o construise într-un copac, în curtea din spatele

locuinţei, cum molfăie un morcov mânjit cu unt de arahide, ca să ajungă supererou când s-o face mare. Mi-a apărut în minte imaginea Săritei, care ţopăia pe pat şi urla cât o ţinea gura cântece pentru copii. Apoi l-am văzut pe Jon relaxându-se pe veranda din spate, lângă grătarul despre care spunea, glumind, că îl iubeşte mai mult decât pe mine. Savura o bere rece cu o felie de lămâie înfiptă pe marginea paharului. Aproape cu încetinitorul mi-a trecut prin faţa ochilor imaginea cu noi patru, în singura vacanţă pe care am petrecut-o împreună ca familie: am fost în Canada, într-o drumeţie prin Munţii Stâncoşi. Am observat un lucru interesant: din sutele de gânduri pe care le-am avut înainte ca avionul să se prăbuşească, nici măcar unul n-a fost despre mine sau despre cariera mea. Cred că e adevărat ce spun de câteva secole cei mai înţelepţi dintre noi: la sfârşitul vieţii vei descoperi că lucrurile pe care le considerai importante sunt, de fapt, nişte lucruri mărunte şi că lucrurile cărora nu le-ai acordat atenţie, pe care le credeai lipsite de im-portanţă, sunt în realitate cele care contează.
în acel moment de cumpănă din viaţa mea, când am văzut moartea cu ochii, nu m-am gândit la banii pe care îi câştigam, la maşina pe care o conduceam sau la funcţia trecută pe cartea mea de vizită. Gândurile mele nu s-au îndreptat către profitul înregistrat de compania noastră sau către copertele revistelor în care am apărut. M-am gândit numai la familia mea. La cât de mult îi iubeam, cât de mult aveau să-mi lipsească şi cât de mult regre-tam că nu le-am dedicat mai mult timp. Tata obişnuia să spună că n-a văzut niciodată un camion încărcat cu lucruri care să meargă după dric, în drum spre cimitir. Se referea, fără îndoială, la faptul că indiferent cât de multe lucruri strângi în viaţă, nu poţi să le iei cu tine când mori. Singurele lucruri pe care le putem lua cu noi sunt amin-tirile noastre, amintiri despre lucrurile care contează cu adevărat. Când m-am aflat la un pas de moarte, am avut următoarea revelaţie: familia mea conta cel mai mult.

3. Cadoul vieţii

Credinţa în eroism creează eroi.
Benjamin Disraeli

îmi amintesc că m-am trezit că sunt dusă în sala de urgenţă de o echipă de paramedici care ţipau. Preţ de câteva minute mi-am tot pierdut şi recăpătat cunoştinţa şi am auzit pe cineva strigând: „O pierdem. Nu mai are semne vitale. Duceţi-o imediat pe masa de operaţie!”
„Dumnezeule”, mă gândeam, „am supravieţuit unui accident de avion.” Aveam hainele pline de sânge, iar pi-cioarele şi mâinile erau pline de plăgi sângerânde. Mi-era Irig şi eram dezorientată şi mi-era sete. Nu mi-a fost ni-

ciodată atât de sete. Apoi mi-am dat seama că puteam să mor pe masa de operaţie.
Habar n-aveam în ce oraş mă aflam. Nu ştiam dacă fa-milia mea fusese anunţată despre tragedia care se întâm-plase. Nu ştiam dacă cei doi colegi ai mei erau în viaţă, în curând, însă, liniştea a luat locul fricii şi am ştiut că voi supravieţui. De atunci, mi-am dat seama că universul se desfăşoară aşa cum trebuie şi că tot ce ni se întâmplă în viaţă se întâmplă cu un scop. Necazurile noastre sunt până la urmă o binecuvântare şi aduc cu ele lecţii pe care trebuie să le învăţăm ca să trecem la următorul nivel de viaţă. Marele poet englez Henry Wadsworth Longfellow a exprimat bine acest aspect: „Mi-a prins bine că am fost ars de arşiţă şi udat de ploaia vieţii. ” Ştiam că supravie- ţuisem acestui tragic accident cu un scop anume. Nu-mi puteam da seama care era acesta. Habar n-aveam ce fel de lecţie primisem. După ce am stat aproape douăsprezece ore în sala de operaţii, m-au transportat la secţia de terapie intensivă, unde am început istovitorul proces de recuperare. In dimi-neaţa următoare, am fost trezită de cele mai scumpe voci pe care le auzisem vreodată - vocile lui Porter şi Sărită: „Mami, trezeşte-te! Mami, trezeşte-te! Te iubim”, repetau neîncetat ca pe o mantră. Când, în sfârşit, am reuşit să deschid ochii, l-am văzut pe Porter îmbrăcat cu tricoul lui preferat cu „George Curiosul” şi pe Sărită în salopeta roşie pe care insista s-o poarte tot timpul. Jon era lângă ei, cu lacrimile şiroindu-i pe obraji, incapabil să scoată vreun sunet. M-au îmbrăţişat şi am început să plângem cu toţii.
Am zăcut luni bune pe patul acela de spital. Din păcate, accidentul a curmat multe vieţi, inclusiv pe cele ale lui Jack şi Ross, partenerii mei de afaceri - o pierdere care m-a distrus. Trăisem atât de multe lucruri împreună în ultimul timp şi nu mă interesa să conduc firma fără ei. Nu erau doar co-fondatorii firmei BraveLife; Jack şi Ross deveniseră prietenii mei cei mai buni. Conform declaraţiilor Federaţiei Americane de Aviaţie, cauza accidentului fusese catalogată ca „eroare de pilotaj”. In timp ce avocaţii au intrat în peisaj prezentându-şi acuzaţiile, eu mi-am promis că voi da totul uitării şi că voi face tot posibilul să mă pun din nou pe picioare şi să mă întorc la familia mea. Chiar dacă Jon şi copiii mă vizitau zilnic, mi-am petrecut o mare parte din timp la recuperare, făcând eforturi să grăbesc procesul de vindecare. Medicii şi asistentele erau ca nişte îngeri trimişi din cer. Mă copleşeau cu atenţie, bunătate şi compasiune. Odată cu trecerea timpului îmi recăpătăm forţele, iar viitorul meu începuse să se însenineze. însă, într-o noapte, mi s-a întâmplat ceva foarte ciudat.
Orele de vizită se încheiaseră, iar Jon tocmai plecase

acasă cu micuţii. începusem să citesc o carte minunată intitulată Speranţă pentru flori de Trina Paulus. Cartea mi se părea nu doar dătătoare de speranţă, ci profund edificatoare. Când m-am întors să-mi iau cana cu ceai de pe noptieră, am văzut pe cineva într-un scaun electric trecând prin dreptul uşii mele cu o viteză alarmantă.
M-am mirat să văd pe cineva gonind prin spital la o oră aşa târzie, dar am decis să-mi continui lectura. Renunţa-sem la acest obicei sub presiunea obligaţiilor de serviciul, dar de la accidentul aviatic jurasem să-mi întorc atenţia asupra lucrurilor care contează cu adevărat. Să citesc în fiecare zi câteva pagini de înţelepciune devenise unul din aceste lucruri. Accidentul a fost pentru mine o revelaţie divină, semnalul de alarmă de care aveam nevoie ca să-mi redefinesc priorităţile şi să fac curăţenie în viaţa mea. în singurătatea camerei de spital am meditat profund, pentru prima oară după mulţi ani, la felul în care mă comportasem - ca mamă, ca soţie şi ca om. Simţeam că mi se oferise o a doua şansă la viaţă - de data asta, aveam de gând să trăiesc cu mai multă înţelepciune, să fiu mai bună şi mai vrednică. Eram hotărâtă să mă întorc la lucrurile fundamentale şi să-mi simplific viaţa.
„Cele mai bune lucruri îţi sunt la îndemână: aerul pe care îl respiri, lumina din ochi, florile care ţi se aştern la picioare, treburile pe care le ai de făcut, calea Binelui care ţi se desfăşoară dinainte. Nu-ţi propune să atingi stelele, fă toate treburile mărunte aşa cum vin, cu convingerea că îndatoririle zilnice şi pâinea cea de toate zilele sunt cele mai dulci lucruri în viaţă”, scria Robert Louis Ste- venson.
Când mi-am întors atenţia asupra cărţii, s-a întâmplat din nou. Persoana cu căruciorul a ţâşnit iar prin faţa uşii - de data asta şi mai repede. Spre surprinderea mea, acest personaj cânta cât îl ţineau plămânii. Am recunoscut me-
lodia, n-o mai auzisem de ani buni. Părinţii mei mi-o cân-tau când eram mică şi m-am mirat că acel musafir ciudat ştia cuvintele. Trebuia să aflu cine era acea persoană. Dar dacă era periculos? Dacă era vreun nebun care venise de pe stradă? Totuşi, curiozitatea a învins. M-am dat jos din pat şi mi-am luat cadrul pentru mers.
M-am îndreptat încet spre hol în speranţa că voi vedea cine era acel nebun. însă n-am văzut nimic. Holul era pustiu şi nu se auzeau decât vocile celor două tinere asis-tente de gardă. „Bună seara”, le-am salutat cu căldură, continuând să merg.
— Bună, Catherine, mi-au răspuns. Eşti bine?
— Sunt bine, le-am răspuns. Mă întrebam cine gonea pe hol acum câteva minute. Avea o viteză prea mare pen-tru gustul meu. Putea să

lovească pe cineva. Şi de ce cânta? Dacă-l mai vedeţi pe aici, spuneţi-i să meargă mai încet. Şi spuneţi-i să ia nişte lecţii de canto dacă tot îl abordaţi, le-am spus zâmbind.

— Noi n-am văzut pe nimeni, au răspuns asistentele, într-un glas.

— Nu?!, le-am întrebat, stânjenită.

— Nu, n-am văzut pe nimeni. Ne pare rău, Catherine. Poate doar ai visat urât.

— Nu, n-a fost un vis. Am văzut un personaj ciudat într-un scaun cu rotile care gonea pe hol. Fredona cânte-cul de leagăn care îmi plăcea când eram mică. Nu am mai auzit melodia de ani buni.

îmi dădeam seama cât de penibilă păream. Asistentele au început să râdă.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Nu, vorbesc serios. Dacă-l mai vedeţi, vorbiţi cu el, le-am spus pe un ton ferm. Să se poarte mai responsabil.

— Bine, Catherine, aşa vom face, a răspuns una dintre asistente, chicotind.

Când m-am întors în cameră, mi-a atras atenţia un obiect aflat pe jos. Strălucea şi era din metal. Când l-am ridicat şi l-am dus la lumină, nu mi-a venit să-mi cred ochilor. Era un fluture de aur. Am încremenit. Tata ne dăruise câte un fluture asemănător mie şi fratelui meu mai mare, Julian, ca să ne amintim să gândim mereu liber când vom fi adulţi şi vom porni fiecare pe drumul lui. Pentru el, fluturele era un simbol al libertăţii, independenţei şi frumuseţii - calităţi pe care spera să le aducem şi în viaţa noastră. Ne dăduse fluturaşii de aur în ziua când fusese numit judecător la Curtea Federală. Imi amintesc cât de mândră am fost atunci de tatăl meu. Muncise din greu ca să ajungă acolo şi merita tot succesul de care avea parte. Tata era un om grozav de bun: nobil, iubitor şi onest din cale afară. Am păstrat fluturaşul acasă şi l-am preţuit ca pe ochii din cap, mai ales după moartea tatei. Nu ştiu ce-a făcut fratele meu, Julian, cu al lui. După cum îl cunosc eu pe -Iulian, probabil l-a vândut. Trebuie să vă mărturisesc că fratele meu era un personaj cu totul şi cu totul aparte. Probabil că nu veţi întâlni niciodată pe cineva ca el. Nu ştiu cum să vi-l descriu mai bine ca să vă fac să înţelegeţi. I)a, era sclipitor şi talentat, ireverenţios şi nesupus, dar era mult mai mult decât atât.

In copilărie, fratele meu era cel mai deştept şi poznaş copil din clasă. Fiindcă arăta ca un star de cinema, cele mai frumoase fete din şcoală roiau în jurul lui. Datorită inteligenţei pe care o avea, câştiga toate premiile oferite de şcoală. La universitate, a fost un atlet valoros, un ora- lor sclipitor, un student eminent şi adoratul fetelor. Era înzestrat cu talente extraordinare. Nu era vorba doar de inteligenţă şi de farmec personal.

împrăştia atâta energie şi atâta lumină încât nu putea să treacă neobservat, dar si mai important, Julian avea un suflet nobil. îl iubeam şi
îl consideram eroul meu. Am trăit alături de el o copilărie minunată, ne petrecem verile în căsuţa de pe malul lacului şi iernile pe pârtia de schi. Mai tot timpul cât eram împreună râdeam şi ne jucam feste unul altuia. Pe scurt, Julian era un om extraordinar. îmi era tare dor de el.
După cum era de aşteptat, Julian a terminat Facultatea de Drept de la Harvard ca şef de promoţie. A fost disputat de cele mai bune firme de avocatură din ţară. Repede şi fără bătaie de cap şi-a făurit reputaţia de a fi printre cei mai buni şi mai sclipitori avocaţi pledanţi din ţară şi obţinea succese de-a dreptul impresionante. Până şi tata, care nu lăuda pe oricine şi ştia ce înseamnă să excelezi cu adevărat intr-un anume domeniu, remarca adesea: „Băiatul ăsta chiar e bun. Foarte bun. M-aş încumeta să pariez că va ajunge, într-o bună zi, la Curtea Supremă. Aşchia nu sare departe de trunchi”, adăuga, râzând.
Steaua lui Julian a luminat mulţi ani. Respectat drept unul dintre cei mai abili şi mai duri avocaţi pledanţi din ţară, avea un salariu de şapte cifre şi nu-şi refuza nicio plăcere. Și-a cumpărat o vilă impunătoare intr-un cartier unde locuiau numai celebrităţi şi ambasadori. A investit bani intr-un avion personal care să-l ducă de la un client la altul ca pe un rege şi aducea croitori tocmai din Italia ca să-i facă ţinutele pentru procesele importante. Şi-a cumpărat chiar şi o casă pe o insulă privată pe care a numit-o „Nirvana”, unde spera să se retragă şi să se refacă după viaţa agitată pe care alesese să o trăiască. însă, dintre toate posesiunile, Julian ţinea cel mai mult la Ferrari-ul lui roşu pe care obişnuia să-l parcheze în mijlocul aleii de la intrare. Maşina aceea era bucuria, bijuteria şi răsplata lui pentru toate sacrificiile pe care ştia că le făcuse pentru a ajunge la acel succes rapid, dar meritat pe deplin.
în timpul acestei ascensiuni meteorice a lui Julian pe plan profesional, fratele meu se căsătorise cu o femeie mi-
nunată, iar acest cuplu de aur a adus pe lume o fetiţă pe nume Ally. Era o fetiţă extraordinară, neobişnuit de in-teligentă, tot timpul veselă şi care intra mereu în bucluc. N-am mai întâlnit un copil aşa luminos şi încântător ca Ally. Sosirea pe lume a fetiţei i-a schimbat complet viaţa lui Julian. Sigur că era la fel de bun ca avocat, iar profe-sionalismul lui în sala de tribunal rămăsese neschimbat. Era încă mânat de focul competiţiei care îl ardea pe dinăuntru şi-l făcea să-şi dorească să ajungă cât mai sus. Cu toate astea, priorităţile lui au început să se schimbe cu fiecare zi care trecea.

Am văzut că începuse să iubească viaţa de familie. Vi-nerea îşi lua liber numai ca să se joace cu fiica lui şi să le scoată la plimbare, pe ea şi pe soţia lui. îmi amintesc că ora foarte fericit în acea perioadă.
Julian a fost dintotdeauna un bărbat chipeş şi în formă, însă chipul lui pur şi simplu radia când se afla împreună cu familia. Ochii lui sclipeau de fericire când îşi făcea apariţia cu Ally şi ştiam că era un om care găsise liniştea interioară după care tânjim cu toţii în lumea asta extrem de complicată şi de nesigură.
Julian era înconjurat de iubire şi avea lumea la picioare, însă viaţa ne loveşte când ne aşteptăm sau o merităm mai puţin. De multe ori, ni se întâmplă să suferim tocmai când suntem în culmea succesului. în astfel de clipe, toate lucrurile dragi nouă ne sunt luate imediat, iar noi rămânem în întuneric, pe marginea prăpastiei, însă în aceste momente ne dăm seama cine suntem cu adevărat. I n aceste clipe de suferinţă profundă iese la iveală adevăratul nostru caracter. Tocmai în astfel de perioade în care ne simţim neputincioşi descoperim cât suntem de puternici. într-un timp foarte scurt, dragul meu frate, Julian, a trecut printr-o perioadă care i-a dezvăluit forţe pe care n-a crezut niciodată că le are.
Intr-o după-amiază însorită de toamnă, când o ducea pe micuţa Ally la ziua de naştere a celei mai bune prietene ale ei, Julian a observat că maşina de pe banda opusă intrase în depăşire pe banda lui. La început n-a dat importanţă. A început să se îngrijoreze abia când a văzut că maşina nu numai că rămăsese pe banda lui, dar începuse să accelereze direct înspre maşina în care se aflau el şi Ally. Ceea ce s-a întâmplat în clipele următoare i-a schimbat complet viaţa lui Julian. Şoferul celeilalte maşini, după ce băuse toată ziua cu prietenii, a pierdut controlul maşinii şi a intrat în coliziune directă cu maşina lui Julian. Pare incredibil, însă Julian a scăpat doar cu câteva zgârieturi. Din păcate, Ally n-a fost la fel de norocoasă. A fost proiectată în parbrizul maşinii şi a murit în braţele fratelui meu care stătea în mijlocul străzii şi striga la ceilalţi să sune la Salvare. După această pierdere cumplită, Julian n-a mai fost acelaşi om. S-a transformat din bărbatul care se bucura de fiecare clipă într-un om care făcea eforturi, oră de oră, să supravieţuiască. Era sfâşietor să-l văd aşa.
In încercarea disperată de a evita să-şi confrunte sufe-rinţa, a început să-şi petreacă tot timpul la serviciu, câte-odată nu mai dădea pe acasă cu săptămânile, dormea pe canapeaua de la birou refuzând să se întâlnească cu oricine i-ar fi putut aminti de viaţa pe care o avusese cândva. Deşi această abordare unilaterală a vieţii i-a adus şi mai mult succes pe plan profesional, viaţa lui personală se ducea de râpă. Carlos Castaneda scria cândva că „diferenţa fundamentală între un om obişnuit şi un luptător este că

luptătorul percepe totul ca pe o provocare, în timp ce omul obişnuit vede lucrurile fie ca pe o binecuvântare, de ca pe un blestem. ” Cred că Julian se simţea blestemat.
Minunata lui soţie a hotărât în cele din urmă să-l pă-răsească. Motiva că obsesia lui pentru muncă şi indispo-
nibilitatea lui afectivă au făcut ca viata alături de el să fie insuportabilă. Mi-a mărturisit că făcuse tot ce i-a stat în putere ca să-l scoată pe Julian din starea în care se cufun-dase, însă totul fusese în zadar. Mai rău, Julian lăsa să se înţeleagă, prin tot ce făcea şi spunea, că nu era dispus să accepte niciun fel de ajutor din partea nimănui. Voia să fie lăsat în pace şi voia ca lumea „să-şi vadă de treabă şi să compătimească pe altcineva.”
Julian s-a apucat de băut şi a început să ducă o viaţă dezordonată. Dormea puţin, mânca prea mult şi devenise atât de ursuz încât îi alunga chiar şi pe cei dragi lui. Puţinul timp liber de care dispunea îl petrecea cu manechine numai piele şi os sau cu şleahta de agenţi de bursă pe care-o numea „echipa mea de demolatori”.
Deşi nu l-am prea văzut pe Julian în perioada aceea - ştiam că îşi făcea singur rău şi că avea să dea de necazuri. Necazuri mari.
Odată l-am zărit alergând pe un bulevard, cu două serviete burduşite de documente şi cu fruntea plină de sudoare. înfăţişarea lui din ziua aceea m-a făcut să plâng. Nu mi-a venit să cred cum arăta fratele meu. Chipul lui, altădată tânăr şi frumos, era acum brăzdat de riduri, iar în ochi i se citea o tristeţe profundă. Silueta de care cândva era grozav de mândru se transformase într-un trup supraponderal şi adus de spate, iar din zâmbetul larg pe care înainte îl afişa în permanenţă nu mai rămăsese nici urmă. M-a durut nespus să văd cum Julian, fratele pe care îl iubeam şi-l admiram atât de mult, trecea printr-un adevărat infern.
Câteva luni mai târziu am primit un telefon de la un asociat de la firma de avocatură unde lucra Julian. Mi-a spus că Julian suferise un infarct în sala de tribunal în timp ce pleda într-un important proces civil. Fusese transportat de urgenţă la spital şi, din fericire, scăpase, dar ca de obicei, Julian refuza să primească vizitatori.
— Mai ales persoane din familie, a subliniat colegul lui.
— N-aş putea să-l văd măcar câteva clipe?, am întrebat.
— Mi-aş dori să-ţi spun că da, Catherine, dar ştii şi tu cum e Julian. I-a dat pe toţi afară din salon şi a dat dis-poziţii clare personalului spitalului să nu lase pe nimeni la el. L-a şi ameninţat pe unul dintre medici că-l dă în judecată dacă face cuiva legătura pe linia telefonică pusă la dispoziţie în camera lui.

„Aşa e Julian”, mi-am spus. Chiar şi în momentele cri-tice, el era înainte de toate avocat.

— Mai e ceva ce cred c-ar trebui să ştii, Catherine, a adăugat avocatul, coborând vocea. E de necrezut, dar Julian a anunţat că renunţă la avocatură. Şi-a prezentat demisia şi o să plece din firmă.

— Vorbeşti serios?, am exclamat eu, nevenindu-mi să cred ce auzeam. Julian are avocatura în sânge, aşa cum o avea şi tata. A vrut să fie avocat de când avea cinci ani.

— îţi repet ce mi-a zis mai devreme, Catherine, mi-a răspuns avocatul, pe un ton care trăda propria lui uimire vizavi de decizia lui Julian.

Julian s-a ţinut de cuvânt şi, după câteva săptămâni, a renunţat la avocatură. Şi mai şocant a fost că în câteva luni şi-a vândut toate posesiunile materiale: vila, avionul şi insula privată. A vândut până şi Ferrari-ul roşu, simbolul grăitor al succesului şi al omului care fusese cândva. Am aflat de la un alt prieten de-al lui că Julian s-a retras în India „ca să caute sensul profund al vieţii”, mi-a explicat prietenul lui. Julian n-a lăsat nicio adresă unde să fie contactat, niciun număr de telefon şi nici n-a spus când se întoarce.

— Tu ce crezi?, l-am întrebat pe prietenul lui.

— Cred că nici eu, nici dumneavoastră n-o să-l mai ve-dem vreodată pe marele Julian Mantie, mi-a replicat, cu voce stinsă.

Anii treceau, iar eu nu ştiam nimic de Julian, nu pri-misem nici măcar o vedere. Se purta de parcă nu voia să (ie că are o soră ori să-şi amintească de viaţa pe care o avusese înainte de moartea fiicei lui. N-am reuşit să învăţ nimic din drama care se petrecuse cu Julian şi m-am lăsat si eu absorbită de muncă, deşi îmi întemeiasem propria familie. Deşi, cu timpul, am început să mă gândesc din ce III ce mai puţin la Julian, în clipele mele de linişte, când -Ion şi copiii dormeau, mă întrebam pe unde umbla fratele meu şi dacă îi era bine. îmi reveneau în minte zilele însorite de vară când înotam în bazinul de lângă căsuţă şi ne plimbam cu bărcuţa pe lac. îmi aminteam ce hâtru era Iulian şi de festele pe care le juca tuturor celor care aveau ghinionul să-i pricinuiască cea mai mică neplăcere şi, mai i Ies, îmi aminteam de sclipirea năstruşnică din ochii lui .Iulian, care nu-l părăsea niciodată. Printr-un miracolul al geneticii, Ally moştenise aceeaşi sclipire. Doamne, ce dor îmi era de fetiţă! Doamne, cât de mult doream să-mi revăd fratele!

4. Un călugăr vine în vizită

Fericirea sau nenorocirea omului nu are nicio legătură
cu proprietăţile pe care le deţine
sau cu aurul pe care îl câştigă.

Fericirea sau nefericirea sălăşluieşte în sufletul omului, j Un om înţelept se simte acasă în orice ţară. întregul univers este patria unui suflet nobil. Democrit j

— Sunt noul tău medic, a izbucnit o voce din capătul întunecat al holului. Când mi-am ridicat privirea, am fost ; uimită de ce-am văzut. Dinaintea mea se afla un bărbat izbitor de tânăr, în uniformă de medic, care se ridicase I din scaunul cu rotile ce tocmai gonise pe coridor şi venea spre mine. Deşi avea la gât obişnuitul stetoscop, purta pe i deasupra ceva ce mi-a captat atenţia. Bărbatul era îm- j brăcat într-o robă roşie, cu glugă, asemănătoare celor pe i care le poartă călugării tibetani. Avea o croială elegantă şi era dintr-un material foarte frumos, cu marginile brodate. Nu-l vedeam prea bine din cauza luminii slabe, j însă cu cât se apropia de mine, simţeam că e foarte tânăr j şi că are un chip frumos care împrăştia multă vitalitate 1 şi energie pozitivă. Spre surprinderea mea, mi se părea! foarte cunoscut.

Purta nişte sandale ornate cu flori micuţe. Tânărul era zvelt, puternic şi emana un sentiment de încredere şi | de pace interioară. Ochii lui, pe care acum îi vedeam clar, I erau ca două diamante strălucitoare - păreau că pătrund până în adâncul sufletului meu, făcându-mă să încreme-l nesc pe coridor.

— Ce fel de medic sunteţi?, l-am întrebat, curioasă. Nu l>rea vă încadraţi în tipare, ca să zic aşa.

— Sunt medic de familie... sau ceva de genul ăsta, mi-a răspuns imediat.

O mare parte din silueta tânărului era încă în zona întunecată a coridorului, fapt ce-i conferea un aer mis-terios.

— Din câte văd, semănaţi mai mult cu un vraci... sau ceva de genul ăsta, i-am spus, zâmbind. Apoi, cu un ton autoritar de director executiv am continuat:

— N-am nevoie de niciun medic de familie, tinere. Am suferit un accident de avion. Am fost grav rănită. Zilele astea vreau să mă consulte numai medici specialişti. Aşa că îmi pare rău, dar nu mă interesează serviciile dumita- le. II vreau pe vechiul medic, n-am nevoie de unul nou. Şi, sinceră să fiu, felul în care eşti îmbrăcat mă stânjeneşte. Roba aia de călugăr ar trebui să inspire încredere oame-nilor?

— îmi ţine de cald iarna, mi-a răspuns, zâmbind. Şi-mi aminteşte cine sunt eu cu adevărat, a adăugat.

— Şi cine eşti dumneata, de fapt?, l-am întrebat, in-trând în joc.

— O să afli mai târziu. Deocamdată, vreau să-ţi spun că am venit să te ajut. Trebuie să ai încredere deplină în mine. Mă gândesc numai la binele tău.
— Să am încredere în dumneata? Ai înnebunit?, m-am minunat eu, deja nervoasă. Ştii cât am suferit? îţi poţi închipui câtă suferinţă am îndurat? N-am nevoie decât de medicul meu, de câteva calmante şi de o cameră de spital liniştită. N-am nevoie ca un măscărici în straie de călugăr să vină să-mi spună că e noul meu medic şi să mă roage să am încredere în el.
— Eu nu te rog să faci nimic, a spus tânărul, calm. Doar îţi spun că pot să te ajut cum nici nu bănuieşti. Doc-
toriţa care te tratează e, într-adevăr, foarte bună. De fapt, e cea mai bună din branşă şi ai făcut o alegere excelentă dacă vrei să-ţi vindeci numai corpul.
— Ce vrei să spui cu asta?, l-am întrebat, furioasă.
— Medicul o să vă ajute să vă redobândiţi sănătatea fizică. Eu, în schimb, am venit să vă ajut mai mult. Am venit să vă ajut să vă puneţi ordine în viaţă.
A făcut o pauză de gândire, căutându-şi cu grijă urmă-toarele cuvinte, apoi a adăugat cu o blândeţe extraordinară care îl făcea să pară mult mai în vârstă decât arăta:
— Ştiu că în viaţa ta se dau multe lupte, mai ales în plan familial. Ştiu că parcurgi nu doar o criză fizică, ci şi una la nivel spiritual, una care te obligă să-ţi analizezi stilul de viaţă şi să-ţi faci o nouă listă de priorităţi. Mai ştiu că familia înseamnă totul pentru tine şi că o voce interioară îţi spune să începi să pui familia pe primul loc, înainte să fie prea târziu.
— De unde ştii toate astea?, l-am întrebat în şoaptă, străduindu-mă să-mi păstrez calmul în faţa acestui bărbat care ştia atât de multe despre mine.
— Crede-mă, ştiu aproape tot ce trebuie ştiut despre tine. Ştiu unde ai crescut. Ştiu că plăcinta cu mere ornată cu îngheţată de ciocolată e desertul tău preferat şi că Wall Street e filmul care-ţi place cel mai mult. Ştiu şi că ai un semn din naştere pe...
— Ajunge!, l-am întrerupt eu. E suficient, cred că am priceput.
Cine era tipul ăsta? întâi goneşte pe hol cu căruciorul ăla parcă ar fi fost la o cursă de Formula 1. După care îmi îndrugă o poveste cum că ar fi „medicul meu de familie”, iar acum vine cu detalii cât se poate de adevărate din viaţa mea personală. începeam să mă îngrijorez. Poate că tânărul ăsta era periculos.
— Ascultă! Habar n-am cine eşti şi chiar nu-mi pasă,
am minţit eu. Sunt obosită, am dureri şi îmi trebuie odihnă. Iţi propun să te întorci în scaunul cu rotile, să-i dai drumul pe hol şi să uiţi că ne-am

întâlnit. în caz contrar, i-am spus pe un ton ameninţător, le pun pe asistente să cheme imediat paza.
Tânărul a rămas relaxat şi extrem de încrezător. Apoi a început să râdă. La început a chicotit. în curând a început să râdă în hohote.
— Of, Catherine, dacă ai vedea cum arăţi! Te enervezi I >e un călugăr îmbrăcat în medic, în timp ce tu ai pe tine acel stupid halat de spital care-ţi lasă spatele descoperit. Mi-a plăcut întotdeauna că iei atitudine. Nici acum nu laşi pe nimeni să te joace pe degete. Mă bucur să văd că nu te-ai schimbat deloc în toţi aceşti ani.
Ştia şi cum mă cheamă. Acum chiar că eram îngrijorată. Am pornit spre camera de gardă ca să cer ajutor, dar tânărul a ridicat un braţ şi m-a prins de mână, strecurân- du-mi ceva în palmă.
— Dă-mi drumul!, am ţipat eu, încercând să atrag aten-ţia celor două asistente din apropiere.
— Bine, a spus tânărul, bătând în retragere. Dă-mi îna-poi fluturaşul şi plec.
— Fluturaşul? Ce tot îndrugi acolo? Chiar că eşti ne-bun, am ţipat eu, apoi am văzut ce aveam în palmă.
— De unde îl ai?, l-am întrebat, începând să mă calmez. Tata mi-a dat unul asemănător când eram mică, am adăugat, cu blândeţe. A făcut la comandă doi asemenea fluturaşi, unul pentru mine şi unul pentru fratele meu, Julian. Sunt nişte piese unice şi originale. N-am mai văzut la nimeni aşa ceva. Sinceră să fiu, am crezut că sunt doar două exemplare în lume. Se vede treaba că m-am înşelat.
— Chiar sunt doar două astfel de obiecte în toată lu-mea, a replicat tânărul, cu blândeţe.
Nu mai înţelegeam nimic. Dacă erau într-adevăr doar
doi fluturaşi în toată lumea, unul la mine acasă şi celălalt la Julian, cum de acest vizitator ciudat din spital avea şi el unul? Am început să-mi fac din nou griji. Poate că Ju- lian avea probleme.
— II cunoşti pe fratele meu Julian?, l-am întrebat, în-crezătoare.
— Mai bine decât îţi poţi imagina. Aş putea spune că Julian şi cu mine suntem foarte apropiaţi, mi-a răspuns, cu un zâmbet care lăsa să se înţeleagă că ştie mult mai multe decât spunea.
— Unde e?, l-am întrebat, nerăbdătoare.
— E aici, mi-a răspuns, chiar aici, în spital.
— Glumeşti!
Inima îmi bătea să-mi sară din piept. Simţeam cum mă ia ameţeala. Fratele meu, fost avocat de succes, omul a cărui viaţă fusese marcată de o tragedie, omul care plecase în India cu mulţi ani în urmă ca să se regăsească pe el

însuşi şi să-şi mântuiască sufletul, se întorsese şi era chiar acolo, în spital. Imposibil.

— Unde e?, l-am întrebat, începând să mă satur de jocurile acestui om.

— Julian e chiar în faţa ochilor tăi. Julian s-a întors. E chiar într-o formă mai bună ca înainte, aş zice eu, mi-a răspuns tânărul cu veselie, începând să ţopăie.

— îmi pare rău, i-am spus, cu sinceritate. Simt că ai intenţii bune, iar intuiţia îmi spune că eşti inofensiv, însă habar n-am cine eşti şi de ce te afli aici. Dacă ştii unde e Julian, de ce nu-mi spui unde să-l găsesc?

Tânărul a făcut un pas în spate ridicându-şi mâinile ca pentru rugăciune, aşa cum fac locuitorii din India când se salută între ei. A stat nemişcat şi m-a privit fix în ochi. Preţ de o clipă, n-a scos o vorbă. I se auzea doar respiraţia. O lacrimă, o singură lacrimă i s-a prelins pe obraz. Apoi şi-a redobândit calmul, şi-a şters faţa cu o mânecă

a robei lui delicate, a mai stat puţin şi mi-a răspuns la intrebare.

— Pentru că, draga mea soră Catherine, eu sunt Julian.

Tânărul a ieşit complet din umbră şi, pentru prima oară, s-a arătat în lumină. Cu toate că transformarea fizică era una extraordinară, n-aveam niciun dubiu că ceea ce îmi spusese era adevărat. Scumpul meu frate care plecase într-o aventură sălbatică în Munţii Himalaya se reîntorsese în sfârşit.

5. Călătoria miraculoasă a marelui Julian Mantie

Dacă vrei să realizezi puţin, trebuie să sacrifici puţin, dacă vrei să realizezi mult, trebuie să sacrifici mult, dacă vrei să atingi un ideal măreţ, trebuie să sacrifici extrem de mult.

James Allen

Nu-mi mai puteam stăpâni emoţiile. După atâta timp petrecut departe de singurul meu frate, inima mea era j copleşită de fericire că el se întorsese, în sfârşit. Am plâns j neîncetat, am vărsat în acele câteva clipe mai multe lacrimi decât am vărsat în cei zece ani care au precedat I această remarcabilă reîntâlnire. In timp ce ne sărutam şi I ne îmbrăţişam, nu-mi venea să cred cât de mult se schimbase Julian. Cum reuşise să realizeze un aşa miracol şi ce J făcuse în tot acest timp cât fusese plecat? După calculele] mele trebuia să aibă peste cincizeci de ani şi, sinceră să j fiu, când l-am văzut ultima oară părea cu cel puţin două- j zeci mai bătrân. Atunci, pe chipul lui ofilit se vedea cât de ’ mult suferă şi se citea povara stilului său de viaţă haotic. Se îngrăşase foarte mult, tuşea întruna şi de multe ori avea probleme cu respiraţia. Mi-era clar pe atunci că vechiul Julian voia să moară şi muncea până la epuizare ca ; să-şi grăbească sfârşitul.

Pe de altă parte, acest Julian care se afla în faţa mea J radia o sănătate perfectă. Avea un trup puternic şi o ţinu- J tă fermă. Chipul lui emana energia tinereţii şi o fericire fără margini. Ochii lui erau şi mai impresionanţi, erau incredibil de vii. Ceva din ochii lui îmi spunea că acel tânăr

42

era de fapt un suflet bătrân care văzuse multe şi învăţase mai multe decât şi-ar fi putut imagina cineva. Părea în-ţelept, un om cu experienţă de viaţă, bun şi blând. „Cea mai mare înfrângere pe care o poate suferi un om constă în diferenţa dintre ceea ce eşti capabil să devii şi ceea ce ai devenit de fapt", a observat Ashley Montagu. Acest bărbat din faţa mea, care întruchipa multă forţă, dar şi enorm de multă modestie, părea să fie o persoană care reuşise să devină ceea ce era capabilă să devină. Nu vă pot explica exact de ce am simţit asta. Tot ce pot să spun e că i n acel moment aveam impresia că mă aflu în faţa unei fiinţe umane care intrase în contact cu propria-i măreţie.

— Ştiu că e greu de crezut, Catherine, dar sunt chiar eu. Doamne, cât mă bucur să te revăd, surioară! Nici nu-ţi imaginezi ce dor mi-a fost de tine şi cât de des m-am gândit la tine, spuse Julian, îmbrăţişându-mă strâns încă o dată şi sărutându-mă gingaş pe frunte.

— Ai fi putut să mă suni sau măcar să ne fi scris o scri-soare, i-am răspuns.

A făcut o pauză lungă, iar pe chip i s-a aşternut sufe-rinţa.

— îmi pare rău că n-am mai ţinut legătura cu voi, dar după ce a murit Ally, inima şi spiritul meu s-au prăbuşit. N-am simţit atâta durere în viaţa mea. Am avut zile când

ofeream aşa de mult, încât nu puteam nici să mă dau jos din pat. Nu voiam să vorbesc cu nimeni. Nu voiam să văd pe nimeni. Am făcut tot ce am putut să mă cufund în muncă. Era singurul lucru care-mi lua mintea de la Ally.

— Dar noi te-am fi putut ajuta, i-am spus, sincer.

— Nu cred, Catherine. Sufeream profund şi chiar sim-ţeam nevoia să fug de locul ăla. Ai auzit că am suferit un infarct, nu-i aşa?

— Da, am auzit, i-am răspuns miloasă, în timp ce el m-a luat de mijloc şi ne-am întors în cameră.

— Am fost la un pas de moarte. Doctorii au zis că e un miracol că am supravieţuit. Spuneau că am avut o inimă puternică şi o dorinţă arzătoare de a trăi. După ce-am su-ferit infarctul, era de neconceput să mai practic Dreptul. Pasiunea şi concentrarea dispăruseră, tânjeam să fac cu totul altceva.

— Ce anume?

— Eram însetat să descopăr un sens mai profund în viaţa mea. In vremurile în care trăim, se vorbeşte mult despre asta. Mulţi dintre noi ne punem marile întrebări ale vieţii, de pildă ce e viaţa, de ce mă aflu aici şi care e adevărata mea menire pe acest pământ, aşa-i?
— Şi eu am observat asta, Julian.
— Hei, e prima oară când îmi spui pe nume, surioară. Chiar crezi că sunt eu!
— Da, cred. însă transformarea ta e uimitoare.
M-am apropiat de Julian, l-am sărutat pe obrazul bron-zat şi l-am îmbrăţişat încă o dată. El m-a sărutat pe frunte şi ne-am ţinut strâns, simţind acea legătură unică pe care doar fraţii o împărtăşesc. Aşa cum eram, îmbrăţişaţi, am observat că Julian tremura. Când m-am uitat la chipul lui, am văzut că începuse din nou să plângă. M-a făcut şi pe mine să plâng şi, în curând, lacrimile şiroiau pe feţele amândurora.
Julian şi-a potolit repede emoţiile, dar n-am observat stânjeneala pe care vechiul Julian o avea în momentele de vulnerabilitate.
— Adulţi fiind nu m-ai văzut niciodată plângând, nu-i aşa, Catherine?
— E adevărat.
— Unul dintre multele lucruri pe care le-am învăţat cât am fost plecat e că trebuie să fim adevăraţi.
— Să fim adevăraţi?, l-am întrebat, neştiind la ce se referea.
— Da, Catherine. Cei mai mulţi dintre noi purtăm ţoa-la viaţa o mască socială în spatele căreia ne ascundem. în loc să fim pe deplin noi înşine, ne străduim din răsputeri să ne creăm acea imagine pe care credem că societatea o aşteaptă de la noi. Vorbim, ne îmbrăcăm şi facem ce vor ceilalţi. în loc să trăim viaţa pe care am fost destinaţi să o t răim, ajungem să trăim viaţa pe care ne-o impun ceilalţi.
I n felul acesta, murim încet, dar sigur. „Moartea e doar unul dintre multele moduri de a muri”, spunea explora-torul Alvah Simon. Acum îmi trăiesc viaţa după cum îmi dictează inima mea. Dacă-mi vine să plâng, aşa cum am făcut adineauri pentru că mă bucur să te am din nou ală- I uri, plâng. Dacă sunt copleşit de fericire, cânt. Dacă simt dragoste pentru cineva, i-o mărturisesc. Cred că acum ai putea spune că am o inimă deschisă. Trăiesc clipa şi mă bucur de fiecare moment al acestui cadou minunat care se cheamă viaţă.
— Şi asta înseamnă că eşti „adevărat”?, l-am întrebat.
— Da, înseamnă că trăiesc aşa cum am fost destinat să I răiesc. Prea mulţi oameni se lasă domesticiţi.
— Domesticiţi?

— Exact. Devin atât de pricepuţi să menţină aparenţele şi să facă ce se aşteaptă de la ei încât se poate spune că nu fost domesticiţi ca nişte foci dresate.
— Nu eşti cam dur, Julian?
— Deloc, Catherine. Toţi avem datoria de onoare să ne trăim viaţa la maximum. Toţi avem obligaţia să trăim viaţa noastră optimă şi să fim în formă în fiecare zi. Asta înseamnă să fim adevăraţi şi să ascultăm de înţelepciunea noastră interioară. înseamnă să spui nu acelor lunuri despre care tu ştii că nu sunt potrivite pentru tine, ea să poţi spune da adevăratelor tale priorităţi, acele lu- eruri care îţi vor îmbogăţi viaţa şi îţi vor aduce adevărata împlinire. Puteam să-mi reiau activitatea de avocat, dar ista ar fi însemnat o înfrângere personală.
— Cum aşa?
— Pentru că am învăţat din încercările prin care am trecut de-a lungul vieţii că tot ce ni se întâmplă se întâmplă cu un scop anume.
— Sunt perfect de acord cu tine, i-am spus, recunoscând că e un principiu pe care-l descoperisem şi eu de curând.
— Nu-i numai asta. Am mai descoperit că eşecurile şi suferinţa sunt de fapt prietenii noştri cei mai buni. Ale- xander Graham Bell avea dreptate când remarca: „Dacă se închide o uşă, se deschide o alta. însă, de multe ori noi ne uităm atât de lung şi cu regret la acea uşă închisă încât nu mai vedem uşa care s-a deschis pentru noi”, a spus Ju- lian, concentrându-se asupra cuvintelor pe care le rostea.
— Perfect adevărat, am recunoscut eu.
— Da, Catherine. Rănile noastre ne fac în cele din urmă înţelepţi. Piedicile care ne apar în cale devin treptele progresului nostru, iar loviturile pe care le primim ne fac mai puternici. Leighton scria cândva: „Nenorocirea e diamantul cu care Cerul îşi lustruieşte bijuteriile sale. ”
— Minunate cuvinte. Dă-mi voie să le notez undeva, i-am spus, cu sinceritate.
— Nu-i nevoie, surioară. Am să te învăţ eu tot ce tre-buie să ştii şi, crede-mă, nu vei uita absolut nimic. Iată ce vreau să subliniez: mi-aş fi putut relua profesia şi aş fi continuat să câştig mulţi bani. Dacă aş fi făcut-o, ar fi însemnat să ratez şansa pe care mi-a dat-o viaţa. Moartea lui Ally, divorţul şi infarctul meu trebuie să se fi întâmplat cu un rost anume. Am ştiut că dacă acceptam provocarea şi renunţam la viaţa demnă de milă pe care o duceam, aveam să descopăr ceva care să mă poarte spre o nouă etapă din viaţă. Am simţit că acest lucru mi-ar aduce şi mai multă fericire, mai multă bucurie şi mai multă dragoste decât am cunoscut vreodată.

— Dragoste? Nu-mi aduc aminte să te fi auzit vorbind vreodată despre dragoste, Julian. Ce mult te-ai schimbat!

— Dragostea e lucrul de care avem cea mai mare ne-voie în lumea asta, Catherine. Şi nu mă refer aici doar la dragostea pentru semenii noştri. Trebuie să iubim şi ceea ce facem. Trebuie să iubim tot ce ne înconjoară şi, mai ales, să ne iubim pe noi înşine. Doar aşa ne putem manifesta cu adevărat dragostea faţă de semenii noştri. Lecţia mea de înţelepciune e una simplă: toate acţiunile tale de-a lungul vieţii trebuie să emane dragoste. Leo Tol- stoi scria aşa: „O singură calitate stabileşte în mod clar dacă o faptă e bună sau rea: dacă ea sporeşte cantitatea de dragoste din lume, este bună; dacă desparte oamenii şi ii învrăjbeşte, este rea. ”

— Aşadar, ca să fiu un om adevărat, nu-i suficient să-i iubesc pe Jon, pe copii şi pe oamenii din jurul meu, ci trebuie să-mi iubesc şi munca? Doar atunci voi fi un om adevărat şi voi trăi pe deplin? Dar asta nu duce la deze-chilibrul cu care mă lupt de atâta vreme? Nu cred c-ar trebui să mai lucrez aşa mult. Cred c-ar trebui să muncesc mai puţin.

— Interesantă observaţie, Catherine. Ei, bine, cred că t otul se rezumă la ce numeşti muncă. Tu vorbeşti de munca într-un sens restrâns. Eu spuneam că trebuie să iubeşti munca vieţii tale.

— Munca vieţii mele?

— întocmai. Poate pentru tine această muncă înseam-nă să creşti doi copii minunaţi care vor ieşi în lume şi o vor transforma într-un loc mai bun şi mai înţelept. Simt că munca asta implică şi firma BraveLife.com şi vieţile pe care le schimbi prin intermediul ei.

— De unde ştii de BraveLife.com? Credeam că te-ai i/.olat complet de lume pe o culme din Himalaya.

— De când m-am întors, am citit multe despre tine. Ai făcut nişte lucruri măreţe pe plan profesional, surioară, lucru care nu mă miră deloc. Se vede treaba că ţi-am fost un dascăl bun, se făli Julian, în glumă.

— Nu-ţi înfoia muşchii ăia lucraţi, dragă frate. Am reu-şit pe cont propriu, am râs eu.

— Independentă ca întotdeauna, Catherine. Mereu mi-a plăcut asta la tine, împreună cu tenacitatea şi ambiţia de a fi cea mai bună, după care te-ai călăuzit întotdeauna. Dar să ne întoarcem la ce spuneam - trebuie să iubeşti munca vieţii tale. Să iubeşti tot şi pe toţi. Viaţa ta se va schimba.

— îmi poţi da un exemplu?

— Ce-ai zice dacă ţi-aş cita vorbele marelui filosof Ka- hlil Gibran? Cuvintele lui mi se par extrem de frumoase. El zice aşa: „Când munceşti, eşti ca un flaut al cărui suflet murmurul orelor îl transformă în muzică. Să-ţi

exprimi dragostea pentru viaţă prin muncă înseamnă să intri în legătură profundă cu cel mai mare secret al vieţii. Munca e deşartă dacă nu există dragoste, căci munca nu e altceva decât manifestarea vizibilă a dragostei. ” Prin urmare, iubeşte-ţi munca de la BraveLife.com. Dedică-te acestei munci şi adaugă valoare în viaţa celor implicaţi în ea. însă iubeşte şi munca ta de mamă şi rolul tău de soţie a lui Jon.

— Bine, i-am răspuns, de-a dreptul fascinată. Poves-teşte-mi ce-ai făcut după infarct.

— Mai întâi am luat decizia conştientă să-mi vând toate bunurile. Trebuia să călătoresc cu puţine bagaje, iar bunurile acelea îmi zăpăceau mintea şi-mi împovărau viaţa. Am decis să mă rezum la lucrurile strict necesare şi să-mi simplific viaţa la maximum. Prin urmare, mi-am vândut vila. Am vândut avionul. Am vândut insula.

— Ţi-ai vândut până şi Ferrari-ul, Julian. Nu mi-a venit să cred când am auzit că ai făcut asta!

— Cred că m-am surprins până şi pe mine prin acel gest mărunt, a remarcat Julian zâmbind, mângâind bro-deria de pe mâneca frumoasei sale robe. Am plecat în In-dia, locul unde ştiam că o să aflu multe dintre răspunsurile de care aveam nevoie. Spiritual vorbind, a fost o perioadă incredibilă din viaţa mea. M-am simţit liber pentru prima oară în atâţia ani. Ştiam că mă angajam pe un drum minunat care avea să mă conducă spre o nouă înţelegere a ceea ce înseamnă viaţa cu adevărat. George I Ier nard Shaw scria: „Dacă rătăceşti ajungi în iad, dacă I u ai frâiele, ajungi în rai. ” Pentru prima oară după atâta timp, am simţit că am controlul asupra viitorului meu. Am simţit că trăiesc în mod deliberat, nu din inerţie, aşa cum trăieşte majoritatea oamenilor.

— Sunt de acord, Julian. Cei mai mulţi oameni par să-şi I răiască viaţa din greşeală, reacţionând la evenimente în loc să creeze ei înşişi situaţiile la care visează, am adăugat, inspirată de vorbele fratelui meu.

— Frumos spus, Catherine. Sunt impresionat!, a ex-clamat plin de entuziasm, lovindu-se cu mâinile bronzate peste genunchi. Ai avut întotdeauna o minte sclipitoare, dar văd că ai dobândit şi un suflet de poet.

— Nu chiar, Julian, i-am răspuns, cu modestie.

Apoi Julian mi-a povestit cum a călătorit prin India, câteodată cu trenul, alteori cu bicicleta sau chiar pe jos. S-a delectat întâlnind oameni care aparţineau acelei cul- I uri bogate, de la care a învăţat calea înţelepciunii. A vi-zitat temple antice şi a privit soarele apunând maiestuos peste ruinele străvechi. A început să interacţioneze cu piritul lui de copil, de care uitase şi, încetul cu încetul, i-a redobândit zâmbetul lui caracteristic.

— Priveam stelele ore în şir. Devoram textele filosofice, uni notam în jurnalul meu jerpelit toate revelaţiile la care iiungeam. Făceam plimbări lungi cu înţelepţi şi cu yo-
ghini pe care-i asaltam cu întrebări, îi întrebam care este adevăratul rost al vieţii şi cum pot să aduc mai mult sens şi mai multă frumuseţe în viaţa mea. I-am întrebat cum poate omul să fie mai sănătos, mai fericit şi să se bucure de viaţă înainte de a fi prea târziu. Mă întrebam cum pot să aprofundez relaţiile cu semenii şi să regăsesc dragostea pe care o pierdusem prin moartea lui Ally şi plecarea soţiei mele. I-am încurajat să mă înveţe cum să-mi potolesc mintea agitată şi cum să descopăr acea pace interioară despre care ştiam că e una dintre pietrele de temelie ale unei vieţi împlinite.

— Se pare că ai trăit o perioadă extraordinară, Julian. Mi-a plăcut mult partea cu potolirea minţii şi dorinţa de a te bucura mai mult de adevăratele plăceri ale vieţii, acele plăceri de care uităm toţi când încercăm să ţinem pasul cu ritmul ăsta nebunesc al vieţii pe care o ducem. De curând am decupat un pasaj dintr-un ziar. Dă-mi voie să ţi-l arăt, i-am spus, îndreptându-mă către dulapul noptierei de lângă patul meu. Iată ce zice:

Mulţi dintre noi ratează marile premii ale vieţii:
premiile Pulitzer, Nobel, Oscar, Tony, premiile Emmy.
Suntem însă toţi eligibili pentru micile plăceri
ale vieţii: o bătaie încurajatoare pe spate, un sărut
în spatele urechii, un biban de două kilograme,
o lună plină, un loc de parcare liber, un foc trosnind,
o masă copioasă, un apus superb,
o ciorbă fierbinte, o bere rece.
Nu te agita să obţii premiile mari ale vieţii.
Bucură-te de micile minuni ale vieţii.
Sunt destule pentru toţi.

— E un pasaj grozav, Catherine. Mi-aş dori să fi scris eu asta. Chiar vorbeşte despre faptul că trebuie să ne bu-
curăm de binecuvântările vieţii care ne sunt presărate în cale. Acum ştiu că drumul pe care-l parcurgem în viaţă e la fel de important ca şi sfârşitul şi că este esenţial să nu ne amânăm fericirea până la nu şti ce eveniment viitor. I’rea mulţi dintre noi ne minţim în privinţa asta.

— Dezvoltă, te rog.

— Cu plăcere. Ne spunem că vom fi fericiţi când vom fi promovaţi la serviciu sau când vom obţine o nouă slujbă. Sau ne spunem că ne vom distra mai mult când copiii vor creşte mari şi vor merge la facultate. Ne promitem că ne vom face timp să privim stelele şi să ne cultivăm pasiunile când vom ajunge la pensie, dar astea sunt cele mai Mari Minciuni ale Vieţii.

Fericirea nu soseşte când realizezi ceva anume. Fericirea soseşte când gândeşti într-un .mume fel. Fericirea nu e decât o stare de spirit pe care I u o creezi prin felul în care percepi şi interpretezi eve-nimentele din viaţa ta. Fericirea soseşte atunci când eşti recunoscător pentru tot ce ai şi când îţi dezvolţi Men-talitatea de Gratitudine prin care apreciezi toate micile miracole din viaţa ta. înţeleptul gânditor Cecil observa: „Cu fiecare an care trece, mă conving tot mai mult că e mai înţelept şi mai bine să ne concentrăm atenţia asupra frumuseţii şi binelui şi să zăbovim cât mai puţin asupra râului şi a neadevărului. ” Un lucru şi mai important, ţine minte că mâna care dăruieşte e mâna care primeşte şi cel rare dăruieşte altora va fi cel care va primi. Nu face din fe-ricire un scop în sine. Pune-te în slujba semenilor şi do-ri‘şte-ţi din tot sufletul să îmbogăţeşti viaţa oamenilor şi fericirea va veni. „Dacă îţi imaginezi că scopul vieţii e doar propria ta fericire, viaţa devine un lucru crud şi fără sens”, scria Tolstoi, „trebuie să urmezi ceea ce-ţi spun în-ţelepciunea omenirii, inteligenţa ta şi inima ta: că rostul vieţii e să te pui în slujba Forţei care te-a trimis în lume. Dacă faci asta, viaţa devine o bucurie. ”

— Ce cuvinte puternice! O să meditez mai mult asupra lor când voi rămâne singură. Dar acum, te rog să-mi povesteşti mai multe despre călătoria ta. E o poveste in-credibilă.

— După câteva luni de dezvoltare personală intensă şi de descoperiri, a continuat Julian, am început să fiu şi mai însetat să ştiu cum să duc o viaţă mai bogată şi mai împlinită. I-am făcut pe învăţătorii şi înţelepţii pe care i-am întâlnit să-mi dezvăluie adevărurile cele mai profunde şi să mă ajute să dobândesc iluminarea. Erau atât de nobili şi de iubitori încât îmi împărtăşeau tot ce ştiau fără să le treacă prin cap să ceară ceva în schimb. Acum ştiu că ‘ erau în armonie cu Principiul Abundenţei.

— Principiul Abundenţei? N-am auzit de aşa ceva, am j spus eu, curioasă, ridicându-mă în capul oaselor pe pat.

— E acel principiu al naturii, nemuritor şi imuabil, la care făceam aluzie mai devreme. El susţine următorul lu- 1 cru: cu cât le dăruieşti mai mult altora, cu atât vei primi şi tu mai mult. Am descoperit că dacă vrei să ai o viaţă mai plină şi mai prosperă, trebuie să dăruieşti mai mult. Abundenţa este o energie care circulă în lume şi, cu cât o răspândeşti mai mult, cu atât mai mult se va întoarce j la tine. Principiul Abundenţei funcţionează de minune şi j în afaceri. Ca să ajungi la prosperitate, nu trebuie să-ţi propui să câştigi mulţi bani, trebuie să te întrebi cum ai j putea să ajuţi mai mulţi oameni. Când te concentrezi şi te angajezi să adaugi valoare în viaţa celor pe care îi slujeşti, banii vor începe să vină în valuri. Să nu uiţi niciodată, Catherine, că banii nu sunt altceva decât răsplata pe

care ne-o oferă universul pentru că am făcut bine şi ne-am pus viaţa în slujba semenilor. Cu cât faci mai mult bine, cu atât vei primi mai mulţi bani.

— Prin urmare, tu susţii că oamenii de afaceri greşesc că fac din goana după bani principalul lor obiectiv?

— Aşa e. Nu trebuie să alergi după bani. Banii sunt un produs secundar care începe să curgă în viaţa ta când I u te străduieşti să-i ajuţi pe oameni să ducă o viaţă mai bună şi să-şi realizeze visurile. Viktor Frankl a sesizat asta Ibarte bine: „Succesul, ca şi fericirea, nu poate îi urmărit, lîl este un rezultat, ceva ulterior şi apare doar la cei dezinteresaţi, care îşi dedică viaţa unei cauze mai înalte decât binele personal. ”

— In India, înconjurat de atâta înţelepciune şi iubire do oameni, am înţeles că viaţa fiecărui om are un scop nobil, a continuat Julian.

— Serios?

— Da, surioară. Tuturor ne este destinat să ducem vieţi de eroi şi să schimbăm lumea, fiecare în felul lui. De cu-rând am dat peste câteva cuvinte ale lui James Doolittle, general în Aviaţia Militară a Statelor Unite. El exprima ideea înţeleaptă pe care vreau să ţi-o transmit astfel: „Am h >st aduşi pe lume cu un singur scop şi acela e să facem lumea un loc mai bun. Prin urmare, fiecare se cuvine să ni1 aducem contribuţia ca membri ai societăţii. Şi dacă pă-mântul, după ce am fost noi pe el, e un loc mai bun decât înainte să îi venit noi aici, înseamnă că ne-am îndeplinit misiunea. ”

—Atunci de ce nu descoperă mai mulţi dintre noi aceasta menire? De ce sunt atâţia oameni neîmpliniţi şi nefericiţi?

— Fiindcă suntem atât de ocupaţi să ne aglomerăm v iaţa cu lucruri inutile, cu tot felul de posesiuni şi nimicuri încât nu mai avem timp să ne gândim la lucrurile care contează cu adevărat. îmi vin în minte cuvintele unui maestru Zen din vechime, care spunea: „Majoritatea oamenilor încearcă să obţină în fiecare zi mai mult, pe când eu mă străduiesc să trăiesc în fiecare zi mai simplu, mai puţin complicat.” Dacă am reduce viteza, dacă am apăsa pe butonul de pauză mai des şi am avea o vedere de ansamblu asupra vieţii noastre, am înţelege mai bine de ce suntem pe acest pământ şi care e menirea noastră. Ştiu că nu vrei să auzi vorbindu-se despre avioane, dar trebuie neapărat să-ţi împărtăşesc o metaforă.

— Ai dreptate, mi-e încă frică să zbor, dar continuă.

— Nu-ţi face griji, Catherine. Am stat de vorbă cu toţi medicii tăi şi i-am pus pe câţiva din vechii mei prietenii, cei mai buni medici din ţară, să-ţi studieze fişa medicală şi să vadă dacă faci progrese. Toţi mi-au spus că eşti foarte bine şi că o să te recuperezi complet. Ştiu că ai trecut printr-o mare tragedie şi, crede-mă, scopul vizitei mele e să te ajut să o depăşeşti. Insă

vreau să-ţi spun ceva foarte simplu: eşti într-un avion, să zicem la 11.000 de metri înălţime. Dacă te uiţi în jos, spre pământ, vei avea o vedere de ansamblu asupra lumii. N-ai cum să ratezi pădurea din cauza copacilor, pentru că ai o perspectivă de ansamblu.
— Corect. Vedem imaginea de ansamblu.
— Exact. Ei, bine şi în viaţa noastră ar trebui să ne ridicăm mai des la o înălţime de 11.000 de metri.
— Adică să călătorim mai mult cu avionul?, l-am între-bat, uşor derutată.
— Nu, vreau să spun că trebuie să ne redobândim vizi-unea de ansamblu asupra vieţii, ca să ne putem identifica priorităţile, iar apoi să trăim în armonie cu ele. Trebuie să ne ridicăm la 11.000 de metri ca să avem o perspectivă de ansamblu asupra felului în care trăim pentru a ne corecta traseul şi a reveni pe drumul cel bun, care ne va duce către destinaţia finală. Cei mai mulţi dintre noi nu fac asta destul de des. Gânditoarea Joanna Smith Bers spunea aşa: „Trebuie să ne definim priorităţile - valorile, năzuinţele şi visurile care ne călăuzesc - şi să ne construim viaţa în jurul lor. Nu e suficient să treci prin încă o zi. Trebuie să facem din fiecare zi o rampă pentru a obţine
ceea ce ne dorim de la viaţă. Trebuie să ne asumăm res-ponsabilitatea pentru noi înşine şi pentru lumea în care trăim, ca să putem trăi cu noi înşine şi cu lumea din jurul nostru. ”
— Hmm, am făcut eu.
Nimeni până acum nu-mi împărtăşise o înţelepciune care să mă impresioneze atât de puternic. în minte mi se învălmăşeau tot felul de gânduri, treceam în revistă toate lucrurile care nu mergeau cum trebuie în viaţa mea si toate priorităţile pe care le neglijasem atâta amar de vreme. Cel mai mult mă gândeam la familia mea. îmi era t are dor de Porter şi de Săriţă. Mă întrebam dacă Jon era bine şi ce făcea acasă chiar în acel moment. Am început â-mi fac mie însămi şi mai multe promisiuni legate de schimbările pe care le voi face şi de măsurile pe care le voi lua imediat ce voi părăsi spitalul. Apoi gândurile mele s-au îndreptat din nou către Julian. Fratele meu devenise mult mai mult decât omul care fusese înainte. Vechiul ■Inlian era strălucitor, tenace şi charismatic. însă noul Julian era atent, profund şi înţelept. îmi plăcea şi mai mult aşa cum era acum.
— Spuneai că i-ai făcut pe învăţaţii pe care i-ai întâlnit să-ţi împărtăşească lucruri şi mai profunde, Julian. Ce s-a întâmplat mai departe?
— Am aflat lucruri minunate şi am descoperit despre mine lucruri pe care nu le ştiusem până atunci.

Intre timp, Julian se aşezase, cât se poate de relaxat, pe scaunul de lângă patul meu, întinzându-şi picioarele lungi şi cu mâinile la ceafă. Chipul lui era animat când vorbea, iar ochii îi jucau sub impulsul mesajului pe care îl I ransmitea. Eram vrăjită de ce-mi spunea fratele meu şi fascinată de fiecare cuvânt pe care-l rostea.

— După ce-am călătorit câteva luni prin nordul Indiei, am auzit zvonindu-se de un grup de călugări care trăia în
vârful munţilor Himalaya. Potrivit legendei, aceşti înţelepţi, cunoscuţi sub numele de Marii înţelepţi din Siva- na - Sivana, în limba lor, înseamnă „oază a iluminării", au pus bazele unui sistem extraordinar pe care îl poate folosi oricine doreşte să atingă niveluri remarcabile în dezvoltarea personală şi împlinirea interioară. Aceşti înţelepţi au extras esenţialul din înţelepciunea acumulată de-a lungul secolelor şi au construit un proces practic şi extrem de puternic pe care ei îl folosesc ca să-şi trăiască viaţa în pace, fericire şi seninătate. Singura problemă era că nimeni nu părea să ştie unde puteau fi găsiţi aceşti călugări misterioşi. Am auzit că mulţi muriseră încercând să-i găsească. în fine, a continuat Julian, sorbind o gură de ceai din ceaşca mea, ştii că mi-a plăcut mereu să-mi asum riscuri. Ţi-aminteşti cum ne spunea tata mereu: „La sfârşitul vieţii, cel mai mult vom regreta nu riscurile pe care ni le-am asumat. Cel mai mult ne vor întrista riscurile pe care nu ni le-am asumat, temerile pe care nu le-a înfruntat şi toate ocaziile minunate de care nu am profitat." Ţine minte, Catherine, de cealaltă parte a fricii se află libertatea. Aşa că acolo am renunţat la pruden-ţă, mi-am luat inima în dinţi şi am pornit spre Himalaya în căutarea cunoaşterii absolute pe care eram hotărât să o descopăr. Dacă nu-i găseam pe călugări, eram pregătit să mor încercând. Zile şi nopţi la rând am urcat acei munţi plini de capcane. Am îndurat multă durere şi am fost de multe ori la un pas de moarte, dar am întâlnit şi frumuseţi cum nu mai cunoscusem vreodată, punctă Julian. Cred că peisajul sălbatic şi simplitatea locurilor sunt cele care m-au emoţionat profund. în acea călătorie, m-am simţit puternic conectat cu universul şi am înţeles că eu sunt doar o părticică din ceva infinit mai mare decât mine. Şi nu m-am dat bătut. Am continuat să urc nădăjduind că voi supravieţui şi că, în cele din urmă, o să-i gă-
sesc pe înţelepţii aceia. Tu ştii că toată viaţa am crezut că perseverenţa e o calitatea care trebuie cultivată în fiecare dintre noi dacă sperăm să ajungem în viaţă acolo unde visăm. „ Unii reuşesc pentru că aşa le e sortit; alţii reuşesc pentru că sunt hotărâţi", remarca Anatole France. După mult efort şi perseverenţă am găsit ceva. Intr-o bună zi, am zărit o altă siluetă, îmbrăcată ciudat, într-o robă roşie vaporoasă care avea o glugă albastru-închis. Nu-mi venea să cred că mai era cineva acolo, sus, de unul singur.

„De ce ar urca cineva aici?”, mă gândeam. Am strigat după tovarăşul meu de căutare, dar el, în loc să se oprească şi să stea de vorbă cu mine, a mărit pasul şi şi-a continuat urcuşul pe potecă. Când l-am strigat din nou, de data asta cât mă ţineau plămânii, ciudatul călător a rupt-o la fugă, Iară să i se vadă faţa, cu roba lui roşie fluturând în vânt.
— Te rog, prietene, sunt într-o mare suferinţă!, am strigat. Trebuie să mă ajuţi să-i găsesc pe înţelepţii din Sivana. Ii caut pe şi cred că m-am rătăcit!
Apoi personajul s-a oprit brusc. In timp ce mă apropiam de acest personaj misterios, cu faţa încă acoperită de glugă, călătorul s-a întors şi a venit spre mine. Dintr-odată, o rază de soare i-a luminat faţa şi am putut remarca faptul că era un bărbat. Dar trebuie să-ţi mărturisesc, Catherine, că n-am văzut niciodată un asemenea om. Absolut niciodată. Cred că avea puţin peste cincizeci de ani, dar pielea lui bronzată era suplu şi netedă. Avea trupul foarte puternic şi viguros, iar el radia de vitalitate. Se ţinea drept şi avea o ţinută aproape regală. îmi amintesc şi acum ochii lui, erau atât de pătrunzători, încât a trebuit să mă uit în altă parte pentru o clipă. Era limpede că misiunea mea se încheiase. Eram sigur că acela trebuia să fie unul dintre Marii înţelepţi din Sivana. Aşa că mi-am deschis sufletul m faţa acestui om, rugându-l să mă ajute şi explicându-i do ce îmi riscasem viaţa ca să ajung în locul acela pericu-
los. I-am povestit despre viaţa mea de până atunci, despre succesul pe care îl avusesem ca avocat, de stilul de viaţă dezordonat pe care-l adoptasem, de îngrozitoarea pierde-re pe care o suferisem şi aici mă refer la moartea lui Ally. L-am implorat să mă ia cu el în comunitatea de înţelepţi şi să-mi permită să învăţ din profunda lor înţelepciune, ca să descopăr secretele unei vieţi complete şi pline de sens.
Julian mi-a spus că bărbatul respectiv i-a ascultat po-vestea cu multă atenţie, fără să scoată un cuvânt. Nici nu era sigur că înţeleptul înţelesese ceva din ce i-a spus. Apoi, spre surprinderea lui, înţeleptul s-a apropiat şi i-a pus fratelui meu o mână pe umăr.
— Dacă îţi doreşti din tot sufletul să înveţi înţelepciu-nea de a-ţi trăi viaţa mai profund, atunci e datoria mea să te ajut. Nu voi refuza niciodată pe cineva care vine la mine şi are nevoie de ajutor. Să acorzi ajutor celui care vine şi ţi-l cere e unul dintre jurămintele noastre sacre, foarte drag inimii mele. Sunt într-adevăr unul dintre în-ţelepţii pentru care ai venit atât de departe. Eşti prima persoană care ne-a găsit în atâţia ani. Felicitări, îţi admir perseverenţa. Cred c-ai fost un avocat pe cinste, a remar-cat, zâmbind.
înţeleptul l-a condus pe Julian la ascunzătoarea lor din munţi, unde trăia împreună cu ceilalţi călugări şi i-a promis că-l vor primi cu braţele deschise

şi-l vor învăţa străvechile principii transmise de strămoşii lor de-a lungul veacurilor.

— înţeleptul mi-a impus însă o condiţie, spuse Julian, foarte serios. îmi amintesc şi acum fiecare cuvânt: „înainte să te duc în lumea noastră secretă şi să-ţi împărtăşim cunoaşterea noastră, trebuie să te rog să-mi promiţi ceva. Deşi ne-am izolat aici, în aceşti munţi magici, ştim foarte bine că lumea trece printr-o perioadă agitată. Oamenii au uitat cum să trăiască în bună-cuviinţă şi dragoste. Au
pierdut din vedere lucrurile care contează cu adevărat.
Sacrifică profunzimea pentru bani şi vânează profitul în
loc să urmărească ţeluri mai înalte. Nu mai pun familia
pe primul loc şi, în consecinţă, partenerul de viaţă şi copiii
suferă în mod inutil. Nu-şi mai fac timp să se reînnoiască
şi să cultive relaţiile cu persoanele cele mai importante
pentru ei. Oamenii au uitat că micile plăceri ale vieţii, de
pildă magia din râsul unui copil sau măreţia unui răsărit
de soare, sunt cele mai importante lucruri în viaţă. Sunt
convins că oamenii din lumea ta merită să ducă o viată
*
mai fericită şi mai împlinită. Ştiu că există speranţă pentru toţi aceşti oameni, iar intuiţia îmi spune că această speranţă trebuie să vină din partea ta. Cât timp vei sta cu noi în aceşti munţi minunaţi, vei descoperi un sistem extraordinar despre cum să-ţi conduci propria viaţă. Vei învăţa multe lucruri despre capacitatea spiritului uman
de a fi o forţă a binelui în această lume haotică. Vei învăţa
> »
cum să fii mai puternic, mai sănătos, mai fericit şi mai înţelept decât ai fost vreodată. Vei ajunge să înţelegi cât de importante sunt relaţiile profunde pentru a trăi o viaţă eficientă şi vei învăţa câteva metode unice prin care să aduci mai multă iubire în viaţa ta.

— Iubire?, a întrebat Julian, surprins că înţeleptul pu-nea preţ pe aşa ceva.

— Da, i-a răspuns înţeleptul. Toţi avem nevoie de mai multă iubire în viaţa noastră. De fapt, lumea asta ar fi un loc mult mai bun dacă ar exista mai multă dragoste. însă, înainte să-ţi dezvălui cultura noastră şi să te prezint fra-gilor şi surorilor mele, trebuie să-mi promiţi că vei împăr- I aşi lecţiile pe care le vei învăţa tuturor celor din Occident rare au nevoie să le audă. Trebuie să fii mesagerul stră-vechii înţelepciuni de viaţă pe care noi am acumulat-o şi s-o duci în lumea ta, să ajuţi cât mai mulţi oameni să-şi schimbe viaţa în mod radical. Cel mai important lucru în

viaţă nu e ce primeşti de la ea, ci ceea ce-i oferi tu. Viaţa înseamnă să-i ajuţi pe ceilalţi şi să binecuvântezi lumea prin felul în care îţi trăieşti viaţa. Trebuie să doreşti din adâncul sufletului tău ca de acum înainte să te ghidezi după acest principiu simplu, dar pe care lumea l-a dat uitării. Promiţi?

— Am acceptat imediat condiţia lui, mi-a spus Julian, înainte să facă o pauză. După câteva ore, mă aflam în cel mai grozav sat pe care l-am văzut în viaţa mea. Era de-o frumuseţe de-ţi tăia răsuflarea, iar priveliştea era de-a dreptul fantastică. N-am văzut niciodată un loc asemănător cu acela, Catherine. Totul, până şi templele din mijlocul satului, era acoperit cu trandafiri.

— Cu trandafiri?!, m-am mirat eu.

— Da, cu trandafiri. Parfumul acelui loc era incredibil şi fiecare locuitor din Sivana avea o înfăţişare absolut unică, exact ca înţeleptul care mă adusese acolo. Eram complet uluit de acel loc. Nu-mi venea să-mi cred ochilor. îmi riscasem viaţa ca să descopăr acest loc legendar. în sfârşit, îl găsisem, aveam privilegiul să fac parte din comunitatea lor şi şansa să studiez cu ei. Fericirea pe care am simţit-o m-a mişcat până la lacrimi. Povestirea lui Julian m-a ţinut cu sufletul la gură aproape două ceasuri. Aventura fratelui meu era de domeniul fantasticului, însă el chiar trăise toate astea. Nu ştiu din ce motiv, dar asistentele de pe hol ne-au lăsat singuri, poate pentru că au simţit că mi-era rudă şi că întâlnirea cu el îmi va ridica moralul. Mă întrebam ce părere îşi făcuseră despre vestimentaţia lui. Presupun că era primul călugăr pe care îl vedeau în spital, m-am amuzat eu. Abia aşteptam să aflu ce învăţase Julian în Sivana. Acum ştiam de ce spusese că venise să mă ajute. Se întorsese acasă ca să-şi îndeplinească promisiunea făcută înţeleptului şi să-mi împărtăşească sistemul lor, pentru ca eu să-mi
schimb viaţa şi să trăiesc într-un mod înţelept. Speram că Julian mă va ajuta să-mi îmbunătăţesc relaţiile cu familia mea şi că mă va învăţa să-mi transform căminul în locaşul spiritual pe care mi-l doream. Pentru prima oară, după mult timp, eram entuziasmată la gândul unei vieţi împlinite. Pustiul în care fusesem prizonieră atâta vreme începea să se destrame, aşa cum norii de furtună fac loc primelor raze de soare. Julian s-a ridicat în picioare.

— Catherine, mă bucur nespus să te revăd, mi-a spus, duios, dar trebuie să plec puţin. Am ceva de făcut.

— Julian, nu te-am văzut de ani de zile. Te rog, nu mă părăsi acum, i-am răspuns, agitată.

— Iţi promit că mă întorc. De fapt, n-am niciun gând să plec prea curând de pe aici, aşa că voi sta pe capul tău, vrei, nu vrei. Probabil intuieşti de ce mă aflu aici.

— Ca să-ţi îndeplineşti promisiunea făcută înţelepţilor?

— Exact. Ştiam că ai probleme. Am citit despre acciden- t ul de avion şi de aceea m-am grăbit să vin. însă, şi înainte de incident, ştiam că începuseşi să te cufunzi în întuneric. Am auzit de la un fost coleg avocat că ai un succes profesional răsunător, dar că viaţa ta personală e un dezastru. Cei doi copii minunaţi ai tăi au nevoie de tine. Ai obligaţia să-i pui pe primul loc şi să-i încurajezi să-şi dez-volte calităţile de lider care îi vor ajuta să devină, într-o bună zi, doi adulţi minunaţi şi iubitori. îţi voi arăta cum sa devii un părinte foarte bun şi să te simţi împlinită ocu- pându-te de ei. îţi voi împărtăşi secretele înţelepţilor des- I >re construirea relaţiilor, pentru ca legătura pe care o ai cu Jon să devină una mai profundă şi te voi învăţa cum să simplifici viaţa complicată pe care o duci şi cum să restabileşti un echilibru perfect.

— Crezi că trebuie să renunţ la carieră?, l-am întrebat.

— Nici vorbă. Mă aflu aici să te învăţ că e posibil să le ai pe toate. E posibil să ai o viaţă profesională satisfăcătoare în care să realizezi multe şi să schimbi multe vieţi şi, în acelaşi timp, poţi să ai o familie minunată şi să te dedici căminului. De fapt, a adăugat Julian, am descoperit că dacă viaţa de familie are o temelie solidă, o să ai şi mai mult succes pe plan profesional.

— E realmente posibil să excelezi în ambele domenii ale vieţii?

— Absolut, mi-a răspuns Julian, îndreptându-se către uşă. Secretul e să lucrezi mai inteligent, nu să dai în brânci. Trebuie să te concentrezi mai mult asupra muncii tale şi să faci o distincţie clară între ce e important şi ce nu e important. In felul acesta, vei avea mai mult timp pentru familie şi vei putea să te ocupi mai mult de tine însăţi pentru a-ţi regăsi liniştea interioară şi fericirea, dar îţi voi spune mai multe mai târziu. Trebuie să ajung în multe locuri şi să mă întâlnesc cu mulţi oameni, mi-a spus Julian, cu un zâmbet larg. Oare ce-ar zice de roba mea toate manechinele alea cu care ieşeam pe vremuri? se întrebă el, gânditor.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Bineînţeles, Catherine. Am devenit un om care tră-ieşte potrivit propriilor crezuri şi care îşi îndeplineşte misiunea. Cu toţii trebuie să trăim astfel încât să ne în-deplinim misiunea. Viaţa mea de acum e foarte diferită de cea pe care o ştii tu. Trăiesc simplu şi la obiect, îmi concentrez atenţia doar asupra lucrurilor esenţiale. Zilele mele de rătăcire au apus.

— Mă bucur să aud asta, frate. îmi făceam griji din pricina ta.

— Acum nu mai e cazul. Mulţumesc, surioară. Te iu-besc!
Acestea fiind zise, fostul avocat de succes devenit că-lugăr iluminat m-a sărutat pe frunte încă o dată şi a ieşit
din cameră, cu roba lui roşie fluturând. Un singur lucru stătea mărturie acestei vizite surprinzătoare, un obiect pe care Julian îl lăsase lângă perna mea. Era fluturaşul lui de aur. Când l-am întors, am observat că Julian gravase pe el, cu litere micuţe, câteva cuvinte. Mi-am pus ochelarii şi am citit mesajul frumos inscripţionat: „Catherine, copiii tăi sunt cea mai mare binecuvântare din viaţa ta şi sunt mici o singură dată. Pune-i mereu pe primul loc şi viaţa ta se va îmbogăţi. Mă bucur nespus să fiu din nou acasă. Fânul tău, Julian. ”
Prima lecţie de desăvârşire
a liderului de familie
Ca să fii lider în viaţă, mai întâi
trebuie să fii lider la tine acasă
Mi-aş fi dorit ca acum douăzeci şi cinci de ani
cineva să-mi fi spus
că adevăratul sens al vieţii îl voi găsi
modelând valorile copiilor mei,
nu urmărind succesul profesional.
Rabinul Harold Kushner I Dacă toţi copiii ar creşte
ghidându-se după indicaţiile din primii ani de viaţă,
am avea numai genii.
Goethe
Trecuse aproape o lună de când ieşisem din spital şi I mă întorsesem acasă. Din fericire, aşa cum îmi promise- ; se şi Julian, m-am vindecat complet şi mi-am redobândit : puterile şi vitalitatea de dinainte de accident. însă multe alte lucruri s-au schimbat după acea „perspectivă de ansamblu de la 11.000 de metri înălţime.” M-am hotărât să-mi simplific viaţa profesională şi să-mi construiesc un birou la demisol. Nu mai trebuia să fac naveta până la serviciu, o oră încheiată, acum totul dura doar un minut. A început să-mi placă la nebunie să susţin conferinţe transatlantice cu directorii marilor firme îmbrăcată în pi-
64
jamaua mea de flanelă. Chiar dacă mi-am restabilit prio-rităţile, mă bucuram în continuare de doza de adrenalină pe care mi-o oferea slujba mea şi eram recunoscătoare faţă de Julian pentru că mă sfătuise să nu renunţ la acest aspect al vieţii mele.
Am urmat sfatul medicului şi am început un regim se-rios de exerciţii fizice, care m-a făcut să mă simt minunat şi am adoptat o dietă mai uşoară.

Am renunţat să mai mănânc noaptea târziu - când mă opream şi comandam ceva de la restaurantele care te servesc direct în maşină - şi nu mai înfulecam pizza cu trei feluri de brânză, cu mult pepperoni şi bacon. Am început să-mi petrec cea mai mare parte din timp acasă, cu Jon şi cu copiii, şi m-am dedicat întru totul să reaprind acea scânteie care se stinsese cât timp am fost plecată. Una dintre schimbările majore a fost următoarea: Julian, fostul proprietar al uneia dintre cele mai mari vile din oraş şi un tip renumit pentru in-dependenţa lui, s-a mutat la noi, instalându-se în camera mică, dar însorită de deasupra garajului. Se vede treaba că voia într-adevăr să-şi îndeplinească misiunea şi, dacă lot predica despre eficienţa unei vieţi simple, eram fericită să văd că o şi pusese în practică. Recunosc, totuşi, că mi-a fost greu să cred că fratele meu, legendarul Julian Mantie, după ce s-a întors dintr-o călătorie extraordinară in munţii Himalaya, unde i-a cunoscut pe cei mai mari înţelepţi ai lumii, ducea acum o viaţă liniştită în cămăruţa de „bunicuţă" de deasupra garajului nostru. Viaţa ne oferă surprize de-a dreptul bizare.
însă, trebuie să vă spun că nu eram deloc tristă şi nu-mi era milă de fratele meu. Sigur că îmi părea rău că viaţa ii dăduse lovituri atât de puternice. Pierderea fiicei sale, AI ly, a fost o lovitură mai grea decât merita. Ceea ce vreau să spun e că în adâncul sufletului meu simţeam că Julian nu-şi pierduse farmecul. E adevărat, nu se mai etala prin
oraş în Ferrari-ul lui strălucitor, îşi vânduse vila luxoasă, iar acum locuia într-o cămăruţă înghesuită, un pic mai mare decât baia biroului unde lucra pe vremuri. Nu mai era vedeta oraşului, nu-şi mai petrecea nopţile cu mane-chine frumoase care abia dacă aveau douăzeci de ani şi cu bancheri cheflii care, una-două, dădeau o fugă până în Bahamas pentru o noapte la cazinou. Simţeam că, deşi nu mai deţinea toate acele bunuri materiale, părea să fi găsit ceva cu mult mai important. Sănătatea lui Julian era ex-celentă, redobândise energia din copilărie şi devenise atât de înţelept, încât pur şi simplu mă uluia. După părerea mea, viaţa lui se transformase dintr-una extrem de com-plexă într-una incredibil de simplă. Dintr-o existenţă de permanentă frustrare într-una de veselie şi sărbătoare. Nu, Julian nu-şi pierduse farmecul. Şi-l redobândise.
— Vreau să mergem la sediul BraveLife.com, mi-a spus Julian, într-o zi, intrând în bucătăria noastră însorită, după obişnuita plimbare pe care o făcea zilnic, în zori. N-am mai fost de ani de zile intr-un bloc de birouri şi sunt curios să văd ce s-a schimbat în această lume a corporaţiilor.
Chiar dacă eu lucram acum acasă, toţi angajaţii noştri rămăseseră în birourile luxoase pe care partenerii mei şi cu mine le închiriasem când am înfiinţat firma - înainte ca ei să moară. Deţineam două etaje în unul dintre

cei mai prestigioşi zgârie-nori din oraş, care avea o privelişte de-ţi tăia răsuflarea. Deşi vizitam periodic sediul, mi-era groază să mă duc în centru.

— De ce Dumnezeului vrei să mergi acolo, Julian? Nici măcar cu vechii tăi prieteni n-ai mai vorbit de ani de zile. Credeam că tocmai cartierul ăla financiar - locul unde practic locuiai când erai dl Avocat Mare şi Tare - e ultimul loc din lume în care ai vrea să mergi.

— Sincer să fiu, am vorbit cu câţiva prieteni de când m-am întors din Himalaya, dar asta e altă poveste, mi-a răspuns Julian, cu un aer misterios. Şi chiar trebuie să merg în centru.

— Ce-ţi trebuie de acolo? Iţi aduc eu, chiar îmi face plăcere.

— De fapt, nu merg acolo pentru mine, ci pentru tine.

— Pentru mine? Eu am de ce să merg acolo. Sunt feri-cită că lucrez de acasă, iar lumea se descurcă de minune şi fără mine. Şi, oricum, am adăugat, n-o să treci de pază îmbrăcat în roba asta pe care insişti s-o porţi zilnic. Eşti sigur că vrei s-o mai porţi? Toată lumea vorbeşte despre „călugărul care s-a mutat la familia Cruz”. Până şi dom-nişoara Williamson, bătrâna care stă în sufrageria întu-necată cu cele paisprezece pisici ale ei, a venit la mine când trebăluiam prin grădina din faţa casei şi m-a întrebat cine eşti. Pun pariu că te consideră drăguţ, Julian, l-am tachinat eu.

— Nu e genul meu, mi-a răspuns Julian, râzând. Cre- (le-mă pe cuvânt, Catherine, a continuat. Vreau să te în-văţ ceva azi, iar fostul tău birou e locul ideal pentru a face asta. E vorba despre cinci lecţii de măiestrie pe care intenţionez să ţi le împărtăşesc - Cele Cinci Lecţii de De-săvârşire a Liderului de Familie, ca să fiu mai exact.

— Ce înţelegi tu prin desăvârşire?

— E o aptitudine pe care omul ajunge să o stăpânească prin concentrare şi exersând încontinuu. în următoarele săptămâni, îţi voi dezvălui cinci principii filosofice nemu-ritoare şi fundamentale care îţi vor transforma complet abilităţile de părinte şi calitatea vieţii de familie. Cele ('inci Lecţii de Desăvârşire a Liderului de Familie au la bază învăţămintele Marilor înţelepţi din Sivana, cărora li'-am adăugat câteva descoperiri personale, a spus Julian, zâmbind cu subînţeles. Azi simt că eşti pregătită să descoperi Prima Lecţie de Desăvârşire.

— Care ar fi aceea?, l-am întrebat, ţinându-mi răsu-flarea.

— Ca să fii lider în viaţă, mai întâi trebuie să fii lider la tine acasă.

— Fascinant! Detaliază!

— Nu înainte să ajungem la sediu,mi-a răspuns, ferm. Trebuie să alegem un loc perfect.

— Bine, să mergem. Ştiu că cele Cinci Lecţii de Desăvârşire îmi vor schimba viaţa. Simt asta. Realmente simt că înţelepciunea pe care vrei să mi-o împărtăşeşti va transforma radical modul în care gândesc, vorbesc şi acţionez, i-am spus, luându-mi cheile de la maşină. Cred că a sosit timpul să-mi asum din nou anumite riscuri.
— Aşa te vreau, surioară. Viaţa înseamnă să acumulezi cunoştinţe noi şi să-ţi asumi riscuri mai mari, nu-i aşa? Cel mai mare risc al vieţii e să nu-ţi asumi riscuri din ce în ce mai mari.
— Nu cumva Peter Drucker spunea că „sunt îâscuri pe care nu-ţi permiţi să ţi le asumi şi sunt riscuri pe care nu-ţi permiţi să nu ţi le asumi”?
— Corect. Şi, dacă ne întoarcem şi mai mult în timp, filosoful roman, Seneca, spunea aşa: „Nu îndrăznim nu pentru că lucrurile sunt grele. Lucrurile sunt grele tocmai fiindcă nu îndrăznim.” Eu încerc să-mi asum în fiecare zi un risc rezonabil, fie el cât de mic. în felul acesta, mă dezvolt şi evoluez zilnic.
— Am văzut filmul Rounders - Chinta regală pe video, acum câteva săptămâni. Tu l-ai văzut?
— N-am mai văzut un film de ani buni, surioară. Noi, călugării, nu prea ne petrecem timpul în faţa aparatelor video, a răspuns Julian, cu un rânjet atât de larg, încât am crezut c-o să-i plesnească faţa. Oricum, floricele îmi rămâneau mereu între dinţi. Chiar aici!, a adăugat, des-chizând gura şi arătându-mi o crăpătură între doi dinţi din fundul gurii.
— Scuteşte-mă amănuntele neplăcute, Julian. în sfâr-âit, e un film foarte bun - vorbeşte despre importanţa de a-ţi asuma riscuri bine gândite şi de a-ţi urma destinul, chiar dacă nu e deloc uşor.
— Pare interesant!
— Chiar este. Aşa, în film, Pappa Wallenda...
— Marele acrobat care merge pe sârmă la mare înălţi-me?, m-a întrerupt Julian, entuziasmat.
— Da, Julian, marele acrobat. Pappa Wallenda a fost citat în filmul acesta. El spunea aşa: „Viaţa se trăieşte pe sârmă. Restul înseamnă aşteptare. ”
— O, bine spus. Superb! Şi e perfect adevărat, Cathe- rine. Oamenii care reuşesc în viaţă sunt acei oameni care au visuri măreţe şi îşi asumă toate riscurile pentru a da viaţă viziunii lor. Oamenii aceştia îşi înfruntă temerile, intră în jocul vieţii şi-şi trăiesc viaţa cu curaj. îşi înving temerile, oricât de frică le-ar fi. Ţine minte, mai bine să Iii leu pentru o zi decât să fii oaie toată viaţa.
— Uau! Puternică afirmaţie, Julian.

— Aşadar, a continuat fără pauză, cu toate că ştiu că nu-ţi va fi uşor să te întorci la BraveLife.com după o ab-senţă atât de lungă, te rog să-ţi asumi riscul. Cu siguranţă, răsplata nu va întârzia să apară.
— Să fac un lucru, chiar dacă mi-e frică?
— Exact. Ţi-am mai spus-o şi la spital, de cealaltă parte a fricii vei descoperi întotdeauna libertatea.
Eram agitată când, împreună cu Julian, am intrat în turnul de birouri în care îmi petreceam cândva cea mai mare parte a timpului. Numai mirosul locului şi-mi făcea mima s-o ia razna. Un paznic s-a apropiat de noi, în timp ce ne îndreptam spre lifturile care aveau să ne ducă la birourile BraveLife.com din vârful acelui monument din oţel şi sticlă.
— Bună ziua, doamna Cruz. Mă bucur să vă revăd. Am auzit de accidentul de avion. Noi, cei de la postul de pază, am fost foarte trişti. îmi pare rău pentru colegii dumnea-voastră. Erau nişte oameni minunaţi.
— Da, Matt, erau şi mi-e tare dor de ei. îţi mulţumesc că i-ai menţionat. Cred că mă ajută să mă obişnuiesc cu absenţa lor când aud că se purtau frumos cu atâta lume. Şi eu mă bucur să te revăd. N-am prea trecut pe aici, în ul-tima vreme. Acum conduc firma de acasă, ca să pot petre-ce mai mult timp cu familia. Mă simt ciudat să revin aici.
— Asta da schimbare, doamna Cruz. Aş spune că din-tre toţi cei pe care îi cunosc şi care lucrează aici, dum-neavoastră lucraţi cel mai mult. Colegii mei şi cu mine puneam pariu în legătură cu cât de devreme veneaţi la birou şi cât de târziu plecaţi.
— Ei, bine, Matt, zilele acelea sunt de domeniul trecu-tului, i-am răspuns, la modul cel mai serios.
— Cred că micuţii dumneavoastră sunt fericiţi că aţi luat această hotărâre. Am şi eu trei copii şi ştiu că cel mai bun lucru pe care-l pot face pentru ei, ca părinte, e să-mi petrec cât mai mult timp împreună cu ei.
— Aşa e, Matt. Copiii mei sunt încântaţi că mama lor stă mai mult acasă. Sinceră să fiu, nu i-am văzut niciodată atât de fericiţi.
Apoi chipul paznicului s-a întunecat.
— îmi cer scuze că vă întreb, doamna Cruz, dar dom-nul care vă însoţeşte are vreun act de identitate? După cum ştiţi, e o clădire de maximă securitate şi trebuie să pun astfel de întrebări, altfel am probleme cu şeful.
Apoi a adăugat, adresându-se lui Julian.
— Nu te supăra, prietene, dar nu prea vedem călugări pe aici.
— Matt, el e fratele meu, Julian. Julian Mantie.
— Julian Mantie? Faimosul avocat pledant?
— Da, faimosul avocat.

Prima lecţie de desăvârşire a liderului de familie

Paznicul a încremenit.

— Aăă... Bună ziua, domnule Mantie. Citeam tot tim-pul despre dumneavoastră prin ziare. Eram un mare fan al dumneavoastră, a adăugat, strângându-i mâna lui Julian cu ambele mâni, aşa cum fac oamenii când vor să intre în graţiile cuiva. Unele dintre procesele pe care le-aţi câştigat au fost incredibile, zău aşa! Mai ţineţi minte procesul în care aţi dat în judecată un restaurant fast-food şi aţi primit daune de milioane de dolari pentru un client căruia i se vărsase în poală cafea fierbinte?

— îmi aduc aminte, Matt. A fost un caz foarte amu-zant. Mi-a făcut plăcere să-l câştig, i-a răspuns Julian, cu multă bunăvoinţă.

— Dar ce s-a întâmplat cu toate costumele alea de fir-mă pe care le purtaţi pe atunci, domnule Mantie? Şi cu Kerrari-ul ăla roşu şi luxos? Ce mai maşină! Colegii mei şi cu mine vă vedeam mereu gonind pe aici cu el decapo- tat, iar femeile pe care le aveaţi în dreapta ne făceau să salivăm, a zis paznicul, cu exuberanţa unui şcolar care se pregăteşte pentru prima lui întâlnire.

— Toate sunt poveşti de domeniul trecutului, prietene, i-a răspuns Julian, ferindu-şi privirea de parcă îi era ruşine de cât de ostentativă fusese înainte viaţa lui.

— Acum sunteţi călugăr?, a insistat paznicul.

— Roba asta e haina pe care am ales s-o port, Matt. învăţătorii mei purtau un veştmânt asemănător. El mă ajută să nu uit cine sunt acum şi ce misiune am de înde-plinit. Am hotărât să duc o viaţă mult mai simplă, fără maşini luxoase, i-a spus Julian, bătându-l pe paznic pe spate şi îndreptându-se spre lifturi.

— Puteţi să urcaţi, domnule Mantie. A fost o onoare să vă cunosc, domnule. Să aveţi grijă de dumneavoastră, doamna Cruz. Petreceţi cât mai mult împreună cu copiii. Vor creşte fără să vă daţi seama.

Când Julian şi cu mine am intrat în birourile luxoase ale firmei BraveLife.com, am fost şocată de atmosfera în-cărcată. Părea că singura preocupare a celor de acolo era să fie ocupaţi. Angajaţii alergau dintr-un loc într-altul, computerele bâzâiau, telefoanele sunau şi faxurile func-ţionau neîncetat.

»

— E greu de crezut că asta e viaţa pe care am dus-o şi eu, i-am spus încet lui Julian.

— Nu te judeca prea aspru, Catherine. Aveai de plătit o ipotecă şi de achitat multe facturi. Crede-mă, am toată înţelegerea pentru oamenii care trăiesc în epoca noastră. Cheltuielile sunt mari, iar obligaţiile lor financiare par să nu se mai termine. Vor să asigure familiei tot ce e mai bun, prin urmare sunt nevoiţi să muncească din ce în ce mai mult şi asta îi vlăguieşte. Nu mai rămâne din ei decât învelişul exterior, se golesc de viaţă. La sfârşitul zilei, se întorc acasă în cutia lor tristă, se târăsc înăuntru, mormăie ceva familiei şi se aruncă în patul lor de firmă. Mi-e tare milă de oamenii ăştia!

— Ce-i aceea o cutie tristă?

— O, chicoti Julian, aşa numesc eu maşinile. Cei mai mulţi oameni sunt atât de nefericiţi după o zi agitată la serviciu, încât maşina se transformă într-o cutie tristă care-i transportă acasă.

Am început să râd. Julian a continuat, bucuros să vadă că mă concentram asupra fiecărui cuvânt pe care-l rostea.

— Asemenea oameni trăiesc viaţa doar pe jumătate, Catherine. „ Unul dintre cele mai triste lucruri care i se poate întâmpla unui om e să se trezească, încărunţit şi zbârcit, aproape de sfârşitul unei vieţi aride şi să conşti-entizeze că în toţi anii pe care i-a trăit a folosit doar o mică parte din el însuşi”, observa V W. Burrows. Lecţia de înţelepciune e următoarea: în viaţă nu e important să te sacrifici pe tine însuţi pentru muncă şi să nu-ţi mai
rămână nimic de oferit celor dragi. Schimbă regulile, de fapt, nu, încalcă regulile şi înţelege că trebuie să munceşti ca să trăieşti, nu să trăieşti ca să munceşti. Fii foarte bun în ceea ce faci. Distrează-te în timp ce munceşti şi dedică-te să-i ajuţi pe clienţii tăi, însă fii destul de înţelept încât să-ţi dai seama că viaţa înseamnă mult mai mult decât lucrurile frumoase pe care le poţi cumpăra cu bani. De pildă, să ai copii buni, o familie frumoasă şi un cămin minunat. Aceste lucruri nu le poţi avea decât dacă te dedici vieţii de familie, iar pentru asta, surioară, e nevoie de timp. Nu uita că cel mai preţios cadou pe care-l poţi oferi copiilor tăi e timpul tău.

— Serios?

— Foarte serios. în felul ăsta le arăţi că îi iubeşti şi-i preţuieşti cu adevărat. Nu există nimic mai preţios sau mai important decât asta. Şi aşa ajungem la motivul pentru care te-am adus aici.

— Chiar mă întrebam pentru ce am venit.

— Ce este BraveLife.com?

— E o companie care îi învaţă pe angajaţii organizaţii-lor cu care lucrăm cum să fie mai productivi, mai eficienţi şi să aibă mai mult succes

în munca lor. Suntem prima lirmă din spaţiul virtual care oferă astfel de servicii.

— Altceva?

— Tehnologia noastră unică le permite angajaţilor să fie asistaţi de cei mai buni experţi din lume prin interme-diul calculatoarelor.

— Asta e răspunsul tău final?, m-a întrebat Julian, rânjind ca prezentatorul unui concurs „Ştii şi câştigi”.

— Da.

— Toate răspunsurile tale sunt corecte. însă răspunzi pe care îl aşteptam de la tine sună cam aşa: în ultimă
instanţă, firma ta este o comunitate.

— Serios?

— Bineînţeles. în fond, compania pe care ai construit-o cu atâta trudă nu e altceva decât un grup de oameni care se angajează să urmărească o cauză comună. BraveLife. corn nu e o corporaţie. E un grup de oameni care muncesc pentru acelaşi ţel.

— Să facă bani?, l-am întrebat, surprinsă de propriul meu cinism.

— Nu, nici vorbă. Toţi râvnesc după profunzime, după împlinire. Toţi tânjesc, conştient sau nu, după ceea ce eu numesc o cauză irezistibilă care să le inunde inima cu pasiune şi pentru care să dea tot ce au mai bun în ei. Dee Hock, fondatorul companiei VISA, spunea aşa: „Toate or-ganizaţiile sunt, în esenţă, personificări ale unei noţiuni foarte vechi, dar de bază - noţiunea de comunitate. Nu sunt nici mai mult, nici mai puţin decât suma crezurilor oamenilor care le compun, a caracterului, opiniilor, acţiu-nilor şi eforturilor lor. ”

— Interesant. N-am văzut niciodată firma în modul ăsta.

— E adevărat. Ceea ce lipseşte acestei aşa-zise noi eco-nomii, în care putem să lucrăm, să facem operaţiuni ban-care şi chiar să ne cumpărăm produse de băcănie online, este o înţelegere mai profundă a comunităţii. Am pierdut din vedere legăturile umane esenţiale, necesare pentru ca noi să muncim şi să trăim o viaţă fericită şi împlinită. Am pierdut conştiinţa de apartenenţă la ceva mai amplu şi mai important decât noi înşine. în această lume fără graniţe creată de Internet, fiecare dintre noi îşi doreşte un spaţiu şi un loc unde să se simtă iubit, să i se acorde încredere şi importanţă. Un loc căruia noi îi spunem „acasă”.

— De unde ştii atât de multe lucruri despre Internet, Julian? Ai stat izolat în munţii Himalaya mulţi ani.

— îmi place să învăţ şi sunt un elev sârguincios, Ca-
Lherine. In zilele noastre, studiul nu se sfârşeşte când dai ultimul examen. Se încheie abia după ce ne-am dat ultima suflare. Cu mulţi ani în urmă,

Erasmus scria: „Când am o brumă de bani, îmi cumpăr cărţi; dacă-mi mai rămâne ceva, îmi cumpăr mâncare şi haine. ”
— Uau!
— Şi eu simt la fel, surioară. Sunt însetat cunoaştere, câteodată sufăr din pricina asta. Deşi citesc şi studiez mai mult literatură filosofică, cărţile scrise de marii gânditori ai lumii, îmi fac timp să mă pun la curent şi cu ceea ce se întâmplă în lume. La ce îţi e de trebuinţă înţelepciunea dacă nu ştii cum s-o aplici în situaţiile curente?
— Bine zis, am recunoscut eu, fără ezitări. Spune-mi, dragă frate, ce putem face pentru a restabili acest senti-ment de comunitate în viaţa noastră?
— Excelentă întrebare, Catherine. Chiar speram să mă întrebi asta. Cu toate schimbările care au loc în societate şi în interiorul corporaţiilor, spiritul comunităţii a dispărut. Loialitatea în afaceri e un lucru desuet, iar restructurările din lumea afacerilor i-au făcut pe mulţi angajaţi să creadă că totul e un joc în care fiecare trebuie să-şi poarte singur de grijă dacă vrea să supravieţuiască.
— Atunci unde vor regăsi oamenii acel spirit de comu-nitate după care tânjim cu toţii?
— In familie, mi-a răspuns imediat Julian. Oamenii se retrag în sânul familiei şi o plasează din nou pe primul loc. Oamenii au început să-şi dea seama că pot obţine în propriul lor cămin împlinirea socială pe care altădată o obţineau prin muncă. Au început să înţeleagă că nu-i ne-apărată nevoie să ieşi din confortul propriei case pentru a obţine beneficiul de a face parte dintr-o comunitate - pot avea asta între cei patru pereţi ai casei lor.
— Şi de la persoanele care te iubesc cel mai mult, am adăugat, fascinată de cuvintele lui Julian.
— Aşa e, Catherine. Prin urmare, trebuie să începi să vezi în familia ta propria ta comunitate şi locul de unde vin toate satisfacţiile tale personale. Trebuie să înţelegi că prin intermediul familiei te poţi cunoaşte mai bine pe tine însăţi, poţi înţelege lucrurile mai profund, poţi dobândi mai multă cunoaştere şi mai multă înţelepciune. Prin familia ta, poţi deveni un om mai bun şi-ţi poţi reînnoi forţa interioară. Lecţia de înţelepciune pe care vreau să ţi-o împărtăşesc este una simplă: ca să fii lider în viaţă, mai întâi trebuie să fii lider la tine acasă. Familia e temelia ta, aşa cum e rampa de lansare pentru o rachetă. Dacă temelia e solidă şi în ordine, poţi ajunge la performanţe inimaginabile.
— în regulă, cu ce trebuie să încep?
— Trebuie să înţelegi că familia nu e deloc diferită de alte organizaţii, inclusiv de BraveLife.com.

— Serios?
— Foarte serios. Paralela e clară. Compania ta şi familia ta au, fiecare, propria cultură, corect?
— BraveLife.com are cu siguranţă o cultură proprie. Ne îmbrăcăm într-un anume fel, urmăm anumite reguli şi interacţionăm unii cu alţii într-un fel care ne face unici în comparaţie cu alte firme din domeniu.
— Şi în familia ta nu se întâmplă acelaşi lucru?
— Ba da, dacă mă gândesc mai bine, se întâmplă la fel. Şi acasă avem o cultură. Avem anumite reguli, anumite valori şi anumite metode de a face unele lucruri.
— Exact. Şi, ca în cazul tuturor culturilor şi organiza-ţiilor, dacă vrei să creşti şi să avansezi, trebuie neapărat să existe un lucru.
— Un dictator?, am râs eu.
— Seamănă, dar nu răsare, surioară. îmi place însă că ai simţul umorului. Lucrul de care are nevoie orice cultură de familie pentru a deveni ceva vibrant şi splendid este calitatea de lider.
— Calitatea de lider? N-am crezut niciodată că funcţia de lider e importantă într-o familie sau într-un cămin.
— Cum a reuşit BraveLife.com să aibă un aşa mare succes?, m-a întrebat Julian. Ţi-am văzut chipul pe coperta unei reviste de specialitate din New Delhi!
— Cred că în primul rând datorită unui bun manage-ment.
— Nu, Catherine. Datorită unui leadership grozav. Şi nu mă refer doar la tine, la partenerii tăi şi la restul echipei executive. Ce vreau eu să spun e că fiecare om din companie şi-a asumat o responsabilitate pentru succesul companiei şi şi-a atribuit acest succes. Fiecare om din com-panie a fost fidel şi s-a dedicat viziunii pe care tu ai creat-o pentru ei. In felul acesta, compania a avut un succes răsunător. Acelaşi lucru e valabil şi acasă. Trebuie aduci in familia ta acest leadership şi să-i încurajezi pe fiecare să contribuie la această cultură. Trebuie să creionezi o viziune frumoasă despre cum ai vrea să arate lucrurile în familia ta şi să le împărtăşeşti această cauză irezistibilă lui Jon şi copiilor tăi. Trebuie să faci asta în aşa fel încât să-i motivezi să se implice cu tot sufletul. Doar atunci viaţa ta de familie va atinge adevăratul ei potenţial.
— Pare să fie un lucru greu de atins, Julian, chiar dacă vine de la tine. Jon e ocupat cu propria lui afacere, iar copiii sunt mereu prinşi cu o activitate sau alta. Cum îi conving să se implice într-o viziune a familiei ideale, aşa cum aş vrea eu să fim? Şi mai spune-mi ceva, dragă frate, cum să-i determin să se poarte ca lideri acasă?

— Simplu, se grăbi Julian să-mi răspundă. Mai întâi 1 lebuie să le arăţi tu însăţi ce înseamnă să fii lider. După cum spunea şi Gandhi, „trebuie să devii tu schimbarea l>e care îţi doreşti cel mai mult s-o vezi în viaţa ta.” Fii Iu un exemplu de lider, şi-ţi promit că Jon şi copiii te vor urma.
— Serios?
— Foarte serios. Trăim într-un sistem în care toată lu-mea vrea ca celălalt să se schimbe primul. Dăm vina pe Guvern pentru problemele noastre. Dăm vina pe trafic pentru că suntem stresaţi, dar a da vina pe ceilalţi e doar o metodă convenabilă pentru a ne scuza pe noi înşine. A-i învinovăţi pe alţii pentru tot ce nu merge în viaţa ta înseamnă să treci prin viaţă fără să ai vreodată curajul de a-ţi înfrunta slăbiciunile. E un mod laş de trăi şi o cale ideală să devii o fiinţă şi mai neputincioasă. M. Scott Peck, cel care a scris The Road Less Traveled, spunea aşa: „De fiecare dată când încercăm să declinăm răspunderea pentru faptele noastre, o facem încercând să pasăm acea răspundere unei alte persoane, organizaţii sau entităţi, însă asta înseamnă că renunţăm la puterea noastră şi o cedăm respectivei entităţi.”
Julian a început să vorbească tot mai tare şi am remarcat intensitatea convingerilor sale. Am intrat într-una dintre sălile de şedinţe, în timp ce Julian îşi continua lecţia spirituală.
— Acesta e adevăratul mesaj, Catherine. Când arunci vina şi răspunderea pe seama altor oameni, afirmi de fapt că nu eşti capabil să controlezi acea problemă şi mai spui că eşti incapabil să faci ceva şi că n-ai nicio putere să-i schimbi rezultatul. Când îi blamezi pe alţii, ajungi să renunţi la propria ta putere, aşa cum afirma Peck. Spui: „Eu nu pot să schimb lucrurile în bine, doar ei pot.” Spui, de fapt: „Eu nu pot influenţa situaţiile din viaţa mea, doar alţii pot.”
— N-am privit niciodată lucrurile aşa. Am citit recent că Winston Churchill spunea că „preţul măreţiei e res-ponsabilitatea”. Acum ştiu ce-a vrut să spună.
— Surioară, ceea ce ne defineşte ca fiinţe umane, în ultimă instanţă, e puterea fiecăruia dintre noi de a alege
cum să reacţioneze în situaţii specifice. De pildă, când ci-neva îşi pierde afacerea, poate privi situaţia ca pe o lecţie de viaţă care-l va face mai înţelept şi mai pregătit pentru a porni o nouă afacere, mai bună. în schimb, pe altul, mai puţin evoluat spiritual, îl apucă pandaliile din cauza tra-ficului aglomerat. Indiferent cine eşti şi ce trecut ai avut, tot deţii puterea de a decide cum să gestionezi evenimen-tele din viaţa ta. Această capacitate de a alege modul în care vom interpreta ceea ce ni se întâmplă este cel mai mare dar cu care am fost înzestraţi noi, oamenii. Aşadar, dacă vrei ca viaţa ta să

se îmbunătăţească, nu te aştepta ca alţii să se schimbe. Ia tu măsuri şi alege cărarea nobilă. Fă tu schimbările care trebuie făcute. îţi promit că familia ta îţi va urma exemplul.

— Bine, i-am spus, încercând să asimilez toate infor-maţiile pe care mi le furniza Julian, în timp ce stăteam întinsă pe scaunul meu din piele pluşată. în concluzie, ca să dezvolt acest spirit de comunitate acasă, trebuie să fiu un lider în familia mea?

— Exact, mi-a răspuns Julian. Arăta nelalocul lui în acea sală de şedinţe ultramodernă, ca o lalea printre ciu-perci, în timp ce-şi aranja mânecile de la frumoasa lui robă de călugăr.

— înainte să aştept ca alţii să se schimbe, trebuie să mă schimb eu însămi. în loc să ţip la copii să se poarte frumos, ar trebui să mă port eu mai frumos cu ei. în loc să le spun să-şi facă ordine în cameră, ar trebui să-mi fac ou ordine în biroul de acasă. Şi în loc să-l bat la cap pe Jon să facă ceva pentru ca viaţa noastră de familie să fie mai plăcută şi mai armonioasă, ar trebui să iau eu iniţiativa. Fu ar trebui să fiu un „catalizator al schimbării în cultura noastră de familie”, aşa cum o numeşti tu.

— Da, a sosit replica monosilabică a lui Julian. Cea mai bună cale pentru a-ţi încuraja copiii să devină adulţii
care vrei să devină este să fii tu un astfel de adult. Toţi copiii, mai ales cei mici, cum sunt Porter şi Săriţă, cred că felul în care se poartă părinţii lor este cel corect. Ii înveţi cum să se poarte prin felul în care te porţi tu. Valorile şi crezurile tale devin şi ale lor. Tiparele tale negative vor fi inevitabil copiate de ei. Trebuie să fii conştientă că micuţii tăi îţi urmăresc fiecare mişcare şi dacă ai impresia că acei ochii micuţi care te urmăresc nu sunt influenţaţi profund de fiecare cuvânt şi de fiecare gest al tău înseamnă că te minţi singură. Ţine minte, Catherine, după timpul de calitate alocat lor, al doilea cadou important pe care-l poţi face copiilor tăi este să le oferi un exemplu pozitiv.

— E o perspectivă minunată, Julian.

— De curând, am citit un articol care m-a tulburat profund.

— Ce spunea?

— Că un copil din America de Nord petrece în medie cinci ore pe zi în faţa televizorului şi doar cinci minute împreună cu părinţii săi. Prea mulţi părinţi lasă respon-sabilitatea creşterii unui copil pe seama directorilor de programe din reţelele naţionale de televiziune. După pă-rerea mea, e o adevărată crimă. Atunci cum trebuie să procedez pentru a fi cu adevărat un lider în familia mea şi pentru a construi acel spirit de comunitate după care spui că tânjim cu toţii în această lume ciudată?

— Primul lucru pe care-l poţi face e să deschizi ochii.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Helen Keller a formulat asta foarte bine când a scris că „persoana cea mai demnă de milă din lume este aceea care are ochi, dar nu vede.” Prea mulţi părinţi îşi duc existenta fără niciun fel de tel în viată. în loc să-şi trăias- că viaţa în mod deliberat, trăiesc la întâmplare, în speranţa că totul va fi bine. Dar viaţa nu e aşa. Dacă trăieşti la întâmplare, rugându-te ca lucrurile să se rezolve de la
sine şi copiii tăi să ajungă oameni de ispravă fără ca tu să faci ceva, e la fel de inteligent ca şi cum ai juca la ruleta rusească punându-ţi viaţa ca miză.

— E un gând înfricoşător, am remarcat, cu totul absor-bită de dizertaţia lui Julian.

— Şi te anunţ, Catherine, că dacă vei continua să faci aceleaşi lucruri în fiecare zi, vei obţine, inevitabil, aceleaşi rezultate în fiecare zi.

— Cineva spunea că definiţia nebuniei e să faci aceleaşi lucruri zilnic şi să te aştepţi să obţii rezultate diferite.

— Corect. Prin urmare, intră în joc şi preia cârma la barca vieţii tale de familie. Nietzsche spunea aşa: „Datoria omului e simplă: el trebuie să nu-şi mai lase viaţa să fie un accident nechibzuit. ”

— Trec cu vederea preferinţa lui pentru genul mascu-lin, am replicat.

— Şi eu la fel, pentru că lecţia lui e una excelentă. Dacă vrei să vezi cum va arăta viaţa ta peste cinci ani, asi- gură-te că nu vei schimba niciunul dintre obiceiurile tale, oiciun tipar de gândire şi niciun crez important. După cinci ani, vei descoperi că viaţa ta e, în linii mari, aceeaşi cu cea de azi.

— Nu-mi place cum sună, i-am spus, cu toată since-ritatea. Am planuri mult mai mari pentru viitorul familiei noastre. Vreau să mă distrez mai mult împreună cu copiii. Vreau ca ei să devină mai puternici, mai înţelepţi şi mai independenţi. îmi doresc ca Jon şi cu mine să ne ipropiem mai mult şi să ne iubim mai mult. Şi visez ca locuinţa noastră să devină un cămin cald, plin de fericire, m care să putem evolua şi care să ne ofere tuturor un refugiu în faţa cruzimii lumii în care trăim.

— Atunci, Catherine, te rog să înţelegi că pentru ca viaţa ta de familie să se îmbunătăţească, trebuie să-ti îm- luinătăţeşti viziunea pe care tu o ai asupra lumii. Trebuie
să creezi o imagine convingătoare pe ecranul închipuirii tale despre cum ai vrea să arate cultura familiei tale. Apoi va trebui să clarifici în mintea ta acel ideal şi să-l trans-formi în ceva intens şi foarte precis. După care va trebui să-l aşterni pe hârtie.

— De ce?

— Pentru că atunci când pui pe hârtie viziunea ta des-pre viitorul familiei tale, ea devine o învoială.
— Serios?!, m-am mirat eu.
— Bineînţeles, mi-a răspuns fratele meu. Devine un soi de angajament sau un contract pe care îl închei cu tine însăţi. Crezurile tale în viaţă nu sunt decât angajamente pe care le faci cu tine însăţi în legătură cu situaţiile în care te afli. Unii oameni cred că sunt prea ocupaţi ca să-şi mai îmbrăţişeze copiii de câteva ori pe zi şi să le arate cât îi iubesc. Procedând astfel, ei au încheiat un pact cu ei înşişi, încercând să găsească o justificare pentru acel „fapt". Unii oameni cred că nu vor avea niciodată parte de o viaţă grozavă din cauză că au avut un trecut dificil. Procedând astfel, ei au semnat un angajament cu ei înşişi şi s-au resemnat să trăiască în conformitate cu acest „fapt". Angajamentele pe care le încheiem cu noi înşine sunt extrem de puternice, Catherine.
— Nu m-am gândit niciodată la crezurile noastre în felul acesta, Julian.
— Iată ce vreau eu să faci! Ştii cum vrei să devină viaţa ta de familie şi acum ţi-ai promis să faci tot ce e necesar pentru a ajunge acolo unde ţi-ai propus.
— Corect.
— Acum creează un angajament al viziunii despre fa-milie care va deveni ghidul tău şi care te va ajuta să iei deciziile cele mai înţelepte în legătură cu felul în care îţi vei petrece fiecare zi şi îţi vei gestiona timpul. Va fi ca o declaraţie de angajament care-ţi va aminti în permanenţă de lucrurile care contează cu adevărat.
— Să înţeleg că întocmind acest angajament al viziunii despre familie şi aşternându-l pe hârtie, voi înceta să mai trăiesc la întâmplare şi voi începe să trăiesc în mod deliberat?, l-am întrebat, absolut fascinată de strategia pe care mi-o dezvăluia Julian.
— Da. Vei prelua în sfârşit controlul asupra destinului tău. Acest angajament al viziunii despre familie va fi farul tău de navigaţie, care îţi va arăta întotdeauna calea către „acasă", către acel loc plin de iubire şi de linişte, oricât de agitată ar fi marea. Iţi va da speranţă şi sentimentul că te aşteaptă lucruri minunate. Te va proteja pe tine şi familia ta.
— Ne va proteja?
— Da. Dacă ştii exact cum vrei să fie viitorul pentru fa-milia ta, vei fi protejată de toate influenţele negative care încearcă să se strecoare în viaţa voastră. Când ştii clar ce ai de făcut şi eşti dedicată complet viziunii despre viitorul familiei tale, părerile celorlalţi nu mai valorează nimic. Reclamele hipnotizante de la televizor care ne dictează cum ar trebui să arate familia

perfectă nu vor mai avea niciun efect asupra ta. Nevoia de a ţine pasul cu vecinii şi colegii pur şi simplu dispare. Tu şi familia ta deveniţi independenţi. Şi, în felul acesta, te vei ridica la un grad mai mare de înţelepciune şi de iluminare în rolul tău de lider al vieţii de familie.

— Mi-ar plăcea ca micuţii mei să fie independenţi, Ju-lian. Am aflat că gândirea independentă e un factor esenţial în lumea afacerilor. Colin Baden, vicepreşedinte la departamentul Creaţie la Oakley Sunglasses, a fost citat recent în revista Fast Company...

— O, ador publicaţia asta!, m-a întrerupt Julian

— Citeşti Fast Company?, l-am întrebat, surprinsă.

— Ţi-am spus că sunt însetat de cunoaştere. E o revistă extraordinară.

— în fine, am continuat, acest director executiv ar fi spus aşa: „Dacă faci un lucru într-un anumit fel pentru că aşa a fost făcut dintotdeauna, probabil că nu îl faci cum trebuie. ” Ador replica asta fiindcă spune clar că trebuie să gândim liber dacă vrem să excelăm astăzi în afaceri.

— Şi în viaţă. în concluzie, fă-ţi curaj şi întocmeşte acest angajament al viziunii despre familie, ca să începi să faci lucrurile aşa cum vrei tu, aşa cum inima ta...

— Şi inima lui Jon, l-am întrerupt eu.

— Da, şi inima lui Jon, s-a corectat Julian, îţi spune că e corect din punct de vedere moral. Dacă dai o formă concretă acestei viziuni despre cum vrei să arate în viitor viaţa ta de familie, e o metodă ideală prin care îţi sporeşti nivelul de angajament faţă de familia ta.

— De ce?

— Pentru că am descoperit din propria experienţă că lucrurile pe care le aşterni pe hârtie sunt lucrurile pe care te angajezi să le faci în viaţă.

— Aşa cred şi eu, i-am spus, plină de entuziasm. Unul dintre secretele succesului meu pe plan profesional a fost că am formulat foarte clar rezultatele pe care doream să le obţin. îmi notam obiectivele la fiecare nouăzeci de zile şi le citeam aproape zilnic, ca să nu le pierd din vedere şi să pot să profit de toate oportunităţile care altfel ar fi putut trece neobservate.

— Bine zis, Catherine. Fă acelaşi lucru şi cu viaţa ta de familie. îţi sugerezi să iei acest angajament al viziunii despre familie, să-l studiezi cu atenţie, să faci o listă de priorităţi, iar apoi să schiţezi obiectivele cu un termen- limită în dreptul fiecăruia.

— Acesta e genul de strategie care ne-a adus succesul la BraveLife.com.

— Şi e genul de strategie care îţi va aduce şi mai mult succes în viaţa de familie. Nu pot să înţeleg cum de oamenii îşi plănuiesc cu meticulozitate viaţa profesională şi nu acordă niciun dram de atenţie vieţii personale.
Julian făcu pauză şi deveni mai gânditor, în timp ce degetele lui se jucau cu o farfurioară de bronz aflată pe masă. S-a uitat în pământ câteva secunde, după care a vorbit din nou:
— Marii lideri gândesc mai mult decât ceilalţi oameni, Catherine. Ei îşi fac timp şi, din când în când, se retrag într-un loc izolat şi nu fac nimic altceva decât să gândească. Şi Einstein făcea asta, ştiai?
— N-am ştiut, i-am mărturisit.
— Aşa făcea. Am citit că avea un scaun special „pentru gândit" şi că se retrăgea într-un loc liniştit. De îndată ce se afla acolo, nu făcea altceva decât să gândească.
— Cel mai bun agent comercial al nostru face exact la fel, i-am spus. îşi rezervă o zi, o dată la două săptămâni şi „dispare", cum spune el. îşi lasă pagerul şi telefonul mobil în birou şi se retrage într-un loc unde nu poate fi contactat. îşi ia cu el doar un caiet de notiţe şi un creion şi toată ziua respectivă nu face altceva decât să gândească.
— Sunt impresionat, a răspuns Julian, dând din cap şi zâmbind. Cred că mi-ar plăcea tipul ăsta.
— Toţi am crezut că e nebun. Până i-am văzut rezul-tatele. Vânzările lui erau de cinci ori mai mari decât cele înregistrate de următorul competitor. De cinci ori mai mari! Aşa că într-o zi l-am chemat ca să înţeleg cum făcea asta. Mi-a spus că în „ziua strategică", aşa cum îi spunea el, se gândea la viitorul lui şi la cum visa el să arate acest viitor. Nota lucrurile pe hârtie pentru ca ele să fie din ce în ce mai clare în mintea lui.
— Vezi, claritatea precedă măiestria, a intervenit Julian, bucuros.
— în cazul lui, cu siguranţă, am continuat eu. Mi-a spus aşa: cu cât petrecea mai mult timp în linişte şi singu-
rătate, doar gândind şi definind clar ce voia el de la viaţă, cu atât imaginaţia îi furniza mai multe idei. în timp ce era năpădit de atâtea idei, el lua creionul şi le aşternea pe toate pe hârtie. întregul câmp al conştiinţei începea să se concentreze în jurul priorităţilor lui. Aproape că nu mai visa la altceva, nu se mai gândea la altceva şi nu mai vorbea despre nimic altceva. Apoi, pornind de la aceste priorităţi, îşi construia obiective clare şi termene-limită pentru a le îndeplini pe fiecare. Mi-a spus că zilele acelea îl umpleau cu atât de multă speranţă şi energie încât aproape că nu se mai putea abţine, iar după ce îşi reînno- ia concentrarea, se întorcea la birou şi ne surprindea din nou, pe toţi.

Apoi Julian a făcut un lucru care m-a lăsat cu gura căscată. S-a ridicat repede în picioare şi s-a urcat pe masa lucioasă din sala de şedinţe. A început să danseze, la început uşor, apoi sălbatic, de parcă ar fi intrat într-un soi de transă.
— Julian! Ce faci? Ţi-ai pierdut minţile? Te rog să în-cetezi imediat! începi să mă sperii. Te rog, încetează, l-am rugat, şocată de ce vedeam.
— Nu-ţi fă probleme, soro, mi-a răspuns Julian, imitând stilul rapperilor milionari care domină topurile. Mă distrez şi eu un pic.
— Fii serios, Julian. Ne aflăm în birourile unei firme de miliarde de dolari. Aici trebuie să fii mai reţinut.
— Fiecare zi şi felul în care o trăim, trebuie să fie un act de creaţie conştient în care disciplina şi ordinea să fie destinse prin puţin joc şi puţină prosteală, mi-a replicat.
— Poftim?
— Aşa spunea May Sarton, iar eu mă ghidez după aceste cuvinte. îmi trăiesc viaţa cu multă disciplină şi virtute, dar mă asigur că-mi fac timp şi pentru puţină distracţie. Aşa că urcă şi tu şi hai să dansăm împreună. Vreau să-ţi explic ceva.
Am reflectat asupra cererii neobişnuite a lui Julian. In mod cert, comportamentul fratelui meu era unul excentric. Insă nu mai aveam niciun dubiu că înţelepciunea cu care Julian intrase în contact în munţi avea puterea să-mi transforme viaţa, cu condiţia ca eu să am curajul să o accept în viaţa mea. Julian avea acum extraordinara capacitate să mă înveţe exact lecţiile pe care aveam nevoie să le învăţ pentru a merge mai departe şi mi-am dat seama că dacă refuzam să-l ascult, eu avem de pierdut, nu el.
— Bine. Ai câştigat, i-am spus, urcându-mă în silă pe masa de şedinţe, cu pantofi cu tot.
— Acum dansează!, mi-a poruncit Julian, râzând. Lasă copilul din tine să vadă lumina zilei. Te imploră să-i dai drumul să se joace. Asta îi va face bine sufletului tău.
Mi-am mişcat puţin picioarele, dar eram prea timidă ca să fac mai mult.
— Dansează, altfel încep să cânt, Catherine, m-am ameninţat Julian cu un zâmbet şi o sclipire şireată în privire.
— Bine, fie, i-am răspuns şi am început să-mi mişc mâi-nile în aer, imitându-l pe John Travolta din filmul Febra de sâmbătă seara şi începând să mă simt bine. E chiar distractiv, Julian, am adăugat, mişcându-mi corpul dintr-o parte în alta.
— Ştiu. Să nu fii niciodată prea ocupată ca să dansezi, surioară!, mi-a strigat, ridicându-şi braţele bronzate şi rotindu-se ca un adevărat atlet

Chiar atunci a trecut prin faţa uşii vicepreşedintele firmei. După câteva secunde s-a întors, cu ochii ieşiţi din orbite şi cu faţa afişând o consternare totală. Stătea şi se holba la noi cum dansam pe masa din sala de şedinţe. Ku m-am oprit brusc. Julian şi-a văzut în continuare de dansul lui sălbatic, plin de entuziasm. Cred că era chiar
bucuros că fusese surprins. Colegul meu încremenise, ur-mărea această scenă bizară prin peretele despărţitor din sticlă. Apoi a început să râdă. Şi-a vârât capul pe uşa sălii de şedinţe.

— Mă bucur să văd că te-ai vindecat pe deplin, Ca- therine. Când ai puţin timp la dispoziţie, va trebui să ne împărtăşeşti, mie şi echipei executive, noua strategie de management pe care ai descoperit-o, a glumit el.

— Aşa voi face, Les, îţi promit, i-am răspuns, recunos-cătoare pentru indulgenţa de care dădea dovadă la vederea comportamentului meu ciudat. După ce vicepreşedintele a plecat, m-am uitat la Julian.

— Julian, care-i ideea? Voi ajunge de râsul întregii companii dacă voi continua să fac lucruri de genul ăsta.

— Bine, Catherine. Ne distram puţin împreună, atâta tot. Să revenim la lecţiile mele. Iată care este ideea. Dacă te urci pe masă, ai o perspectivă nouă. Te ajută să vezi lucrurile mai de sus. îţi aminteşti de astronauţi şi de aselenizare?

— Bineînţeles.

— Ei, bine, când s-au întors, au repetat în nenumărate rânduri că faptul că s-au aflat în spaţiu şi că au văzut Pământul de la înălţime le-a oferit o nouă perspectivă asupra lumii şi încă ceva, mult mai important. Au spus că având o vedere de ansamblu asupra pământului au putut înţelege mai în profunzime viaţa pe pământ.

— Deci, dacă mă urc pe masă, voi avea o vedere mai bună asupra lumii?, l-am întrebat, un pic nedumerită de metafora lui.

— Are legătură cu acel angajament al viziunii despre familie la care m-am referit mai devreme. Aşa cum dacă te urci pe această masă de şedinţe poţi avea o vedere de ansamblu asupra birourilor, tot aşa, dacă-ţi întocmeşti un angajament al viziunii despre familie, vei avea o perspectivă mai bună asupra vieţii tale. Vei putea întotdeauna să păstrezi în minte această vedere de ansamblu, în loc să te laşi înghiţită de toate nimicurile care ne distrag atenţia şi ne împiedică să simţim fericirea şi plăcerea acestui cadou numit viaţă. Vei avea întotdeauna o vedere din aer asupra micii comunităţi pe care o iubeşti şi care este familia ta. Nu-ţi vei mai pierde zilele cu lucruri minore. în schimb, îţi vei putea concentra timpul făcând puţinele lucruri vitale.

— Puţinele lucruri vitale?, l-am întrebat, căci nu mai întâlnisem această expresie.

— Da, puţinele lucruri vitale. Ca să fii un bun lider în firma ta şi, chiar mai important, în familia ta, trebuie să Le concentrezi asupra puţinelor lucruri vitale, în loc să te concentrezi asupra acelor multe lucruri lumeşti. Majoritatea oamenilor îşi pierd cei mai frumoşi ani din viaţă lacând activităţi care nu-i apropie câtuşi de puţin de viaţa lor ideală. Se uită prea mult la televizor, se gândesc numai la ce e rău în viaţa lor în loc să se gândească la ce e bun, bârfesc la telefon şi le place să-şi critice copiii. Angajamentul viziunii despre familie te va ajuta să rămâi concentrată asupra acelor câteva activităţi importante care aduc în viaţa ta rezultate pozitive şi îţi garantează că vei ajunge exact acolo unde îţi doreşti.

Julian a coborât de pe masă şi s-a sprijinit de perete, I uând o pauză pentru a crea un efect dramatic.

— Dacă vei aşterne pe hârtie acel angajament al viziunii despre familie şi-ţi vei stabili obiective specifice prin care să îmbogăţeşti cultura familiei tale, vei realiza următorul lucru: vei putea să detectezi şansele pentru a construi o familie mai bună, şanse pe care altfel le-ai fi ratat, fiindcă nu le-ai fi căutat. Lucrurile asupra cărora te concentrezi în viaţa ta cresc, iar lucrurile la care te gândeşti se amplifică şi lucrurile cărora le acorzi atenţie cresc în importanţă.

— Sunt de acord că lucrurile asupra cărora te concen-trezi vor creşte. Descopăr asta de fiecare dată când am un nou client. A doua zi, când ies cu maşina în oraş, văd peste tot indicii legate de acest nou client. Fie văd un camion cu emblema companiei care trece pe lângă mine pe şosea, fie le văd reclama în ziar sau trec pe lângă sediul lor central în drum spre casă. Toate lucrurile astea erau acolo şi înainte, numai că eu nu le-am văzut până când acel client n-a devenit un subiect care să mă intereseze. După aceea, le văd peste tot.

— E o observaţie remarcabilă şi cred că tuturor ni se întâmplă asta foarte des. Imediat ce începe să te intereseze ceva, acel ceva se dezvoltă în conştiinţa ta şi începi să-i acorzi atenţie. De aceea spun eu mereu că în fiecare situaţie conştientizarea precedă schimbarea. înainte să poţi schimba ceva în viaţa ta, trebuie ca mai întâi să conştientizezi acel lucru şi să începi să-i acorzi atenţie. Trebuie ca acel lucru să te preocupe. Nu vei putea elimina niciodată o slăbiciune dacă nu eşti conştientă de existenţa ei.

— Dacă am înţeles eu bine, vrei să spui că dacă aştern pe hârtie acel angajament al viziunii despre familie şi îl consider un contract adevărat, apoi îmi definesc clar obiectivele, voi reuşi să acord mai multă atenţie lucrurilor din viata mea.

— Da. ’

— Şi mai spui că acest document mă va ajuta să văd toate oportunităţile de a construi o viaţă de familie mai bună, oportunităţi pe care cei mai mulţi părinţi nici măcar nu le observă, pentru că energia lor e consumată de toate acele mici urgenţe care par să le răpească fiecare minut?

— Exact. Asta mă duce cu gândul la un scenarist de la Hollywood cu care mai beam câte un păhărel.

— Şi eu mi-l amintesc. Purta cizme de cowboy şi nu pleca nicăieri fără să ia cu el o sticlă de apă Evian.

— El e. Mi-a spus cândva că secretul succesului său la Hollywood era că scria mai întâi sfârşitul filmelor. Crea sfârşitul perfect, apoi scria scenariul de la coadă la cap.

— Genial!

— De acord cu tine. Asta îţi sugerez să faci şi tu în fa-milia ta. închide ochii şi imaginează-ţi cel mai fericit final pe care ţi-l poţi imagina. Apoi mergi de la coadă la cap, până ajungi la ziua de azi. Vezi tu, angajamentul viziunii despre familie este de fapt povestea vieţii tale raportată la familia ta. Definindu-l şi aşternându-l pe hârtie, vei putea să iei decizii înţelepte despre cum să-ţi petreci fiecare minut ale fiecărei zile. Dacă o activitate sau un comportament nu te ajută să avansezi cu scenariul pe care ţi l-ai i maginat - să ajungi la acel final fericit - pur şi simplu nu-i dai curs.

— Am înţeles, i-am răspuns, înţelegând în sfârşit im-portanţa conceptului. înţelepţii din Sivana te-au învăţat toate astea?

— M-au învăţat principiile prin care să-mi organizeze viaţa într-un mod ideal. M-au învăţat că relaţiile pline de iubire sunt temelia unei vieţi trăite la nivel înalt. M-au învăţat că gândurile noastre dau formă lumii noastre şi că, dacă vrem să ne îmbunătăţim viaţa, trebuie să ne îm-bunătăţim mai întâi felul în care gândim. Şi m-au învăţat multe alte lucruri. Luni întregi după ce-am părăsit acel sătuc din Himalaya, m-am tot gândit la lecţiile pe care mi le-au împărtăşit aceşti oameni cu totul şi cu totul speciali. Am reflectat asupra învăţăturilor primite de la ei, apoi mi-am dezvoltat propriile viziuni despre cum să ne trăim viaţa la modul ideal. Mi-au venit idei care m-au surprins chiar şi pe mine. Viziunile astea sunt cele pe care ţi le împărtăşesc acum ţie, scumpă surioară.

— Soro, mai scurt, i-am făcut eu cu ochiul. Julian a în-ceput să râdă. Dar, Julian, ce altceva pot să mai fac ca să fiu un adevărat lider acasă şi să instaurez în familia mea acel spirit al comunităţii?

— Transformându-ţi casa într-un sanctuar, mi-a răs-puns, cu simplitate.

— Poţi dezvolta mai mult aspectul ăsta, dragă frate?

— In Sivana, sus, în munţii Himalaya, înţelepţii îşi pre-ţuiesc întotdeauna căminul. Deşi trăiesc în cel mai calm şi liniştit loc pe care l-am văzut vreodată, micuţele colibe în care locuiesc sunt pentru ei adevărate sanctuare. Au grijă ca acele căsuţe simple să fie mereu curate şi pline de soare. Sunt atenţi ca spaţiul de locuit să fie bine aerisit şi plin de flori. Deşi vin unul la altul ca să discute despre filosofie şi înţelepciune, îşi fac întotdeauna timp să stea acasă pentru meditaţie, introspecţie şi examinare de sine. Ideea e că în lumea asta gălăgioasă şi haotică în care trăim, poţi fi un adevărat lider al familiei tale dacă ai grijă ca locuinţa ta să devină un sanctuar pentru tine, pentru Jon şi pentru copii.

— Şi pentru tine, Julian. Ne place că locuieşti la noi. Deşi pari atât de tânăr, Porter şi Săriță simt că eşti înţelept şi mai în vârstă. Sunt încântaţi că stai la noi şi au ajuns să te vadă ca pe bunicul pe care nu l-au avut niciodată.

— Oau, mulţumesc, a răspuns Julian.

— E straniu, ai o influenţă liniştitoare asupra lor. Jon şi cu mine le spunem mereu să se grăbească, în timp ce tu le aminteşti mereu să încetinească.

— Aşa sunt bunicii, nu? De când există civilizaţia, familia şi-a respectat bătrânii şi a stat la picioarele lor ca să înveţe cele mai importante lecţii de viaţă. In Himalaya, familiile formate din mai multe generaţii constituiau norma. înţelepţii nu concepeau să trăiască într-un loc fără ca tata şi mama să le fie alături. Bătrânii lor constituiau o sursă permanentă de ajutor, cunoaştere şi dragoste.

— Şi pun pariu că tinerii călugări profitau cel mai mult.

— Da, aşa e. Chiar şi aici, în Occident, întreabă profesorii dacă tinerii lor elevi sunt influenţaţi în viată de bunicii lor şi îţi vor răspunde afirmativ. Sunt copiii care sunt mai calmi, mai liniştiţi şi au mai multă încredere în alţi oameni. Sunt copiii care sunt mai independenţi, mai atenţi şi mai miloşi. Gândeşte-te la propria noastră familie, Catherine, cu bunicul şi bunica Mantie. întotdeauna m-au făcut să cred că până la urmă totul se rezolvă în viaţă.

— Aşa e , Julian, îmi e tare dor de ei.

— Şi mie. Sunt încântat că micuţii tăi mă vor în preajma lor. îi iubesc enorm. Simt o fericire profundă când Porter se aşază pe genunchii mei şi când Săriță se cuibăreşte la mine în braţe şi mă roagă să le spun poveşti despre aventurile mele în India. Am descoperit că nu numai eu îi învăţ pe ei şi ei mă învaţă pe mine. înţelepţii susţin că micuţii vin pe lume mai evoluaţi decât adulţii ca să ne inveţe pe noi lecţiile de care avem nevoie. Porter şi

Sărită fac asta cu siguranţă. Ei îmi amintesc cât de important este să-ţi păstrezi spiritul ludic, să manifeşti curiozitate si compasiune în fiecare zi. Asta mă duce cu gândul la vorbele filosofului antic, Heraclit, care spunea: „Omul e cel mai aproape de el însuşi atunci când dobândeşte seriozitatea unui copil care se joacă. ”

— Oricum, tu n-ai nevoie de nimeni care să te bine- dispună, Julian. Gândeşti mereu pozitiv. Cred că acum te simţi extraordinar în pielea ta. Şi mă bucur nespus pentru line.

— Mulţumesc. Helen Keller, o femeie pe care o admir foarte mult, spunea aşa: „Niciun pesimist n-a descoperit vreodată secretul stelelor, n-a vâslit către un tărâm necunoscut şi n-a deschis un nou paradis pentru spiritul uman. ”

— Frumoase cuvinte!

— Nu-i aşa? Când profesam Dreptul, râdeam de oamenii care vorbeau despre gândirea pozitivă şi citeau cărţi despre cum să se ajute singuri. Zâmbeam superior când vedeam cum oamenii năvăleau în metrou după o zi de muncă purtând în mână cărţi cu titluri ciudate precum Viaţa la cote maxime şi Cine va plânge când vei muri? Mă gândeam: ce oameni normali ar citi astfel de cărţi? Insă gândirea mea a evoluat. Am început să înţeleg, după timpul petrecut alături de acei înţelepţi, că cel mai normal şi mai înţelept lucru pe care-l poate face un om este să lucreze asupra lui însuşi. Cel mai bun mod de a-ţi folosi timpul, absolut cel mai bun, e să-ţi cultivi mintea, caracterul şi spiritul ca să devii mai bun. Buddha a spus-o mai bine: „Dulgherii prelucrează lemnul. Arcaşii fac săgeţi. Iar oamenii înţelepţi se modelează pe ei înşişi. ”

— Când am dus un alt buchet de flori în camera ta, aşa cum m-ai rugat, am văzut toate citatele pe care le-ai lipit pe tavan.

— Super, nu-i aşa?, a remarcat Julian, mândru. Seara, după ce copiii merg la culcare, urc în camera mea, mă întind în pat şi recit fiecare citat cu voce tare. Lucrul ăsta îmi întăreşte angajamentul pe care l-am făcut: să trăiesc după principiile nemuritoare şi de succes care au guvernat omenirea.

— Mi-a plăcut citatul acela antic, indian, care zicea că: „Nu-i deloc nobil să le fii superior altora. Adevărata nobleţe e să-i fii superior fostului tău eu”, i-am răspuns, cu un aer meditativ.

— Sunt nişte cuvinte convingătoare, nu-i aşa? Ele punctează foarte clar care este adevăratul rost al vieţii. Rostul vieţii nu este să intri în competiţie cu ceilalţi. Rostul vieţii e să câştigi în bătălia cu tine însuţi, să evoluezi în fiecare zi ca persoană şi să devii un om mult mai valoros.

— Ca să putem adăuga mai multă valoare în viaţa semenilor noştri.

— Exact, Catherine, a afirmat Julian, evident mulţumit de răspunsul meu. Dar să revin la ce-ţi spuneam, cum că trebuie să-ţi transformi căminul într-un sanctuar.
— Abia aştept să aflu mai multe pe tema asta.
— Te sfătuiesc să începi prin a-ţi umple casa de cărţi esenţiale. Invaţă-i pe Porter şi pe Săriţă că pentru a fi lideri în viaţă, trebuie mai întâi să citească. Unul dintre cele mai frumoase cadouri pe care un părinte i-l poate oferi copiilor lui e dragostea pentru citit, pasiunea pentru cărţile bune. Toate răspunsurile la întrebările pe care copiii şi le-ar putea pune se află în cărţi. Obişnuindu-se să citească zilnic, Porter şi Săriţă îşi vor putea petrece timpul în compania celor mai luminaţi oameni care au binecuvântat această planetă. Pot să pătrundă în profunzimea gândirii celor mai înţelepţi oameni şi să le afle cele mai intime viziuni. Iţi recomand să-ţi programezi în fiecare seară o sesiune de lectură de treizeci de minute alături de copiii tăi. Fă-i să iubească un anumit autor sau o serie fascinantă, ca să aştepte cu nerăbdare această activitate. Iţi garantez că acest ritual simplu, repetat în fiecare seară, va influenţa în mod pozitiv viaţa copiilor tăi.
— E o idee minunată, Julian. Eu mă gândeam că vor învăţa toate astea la şcoală.
— Şcoala doar completează ceea ce-i învaţă părinţii. în zilele noastre, când părinţii trebuie să facă foarte multe lucruri într-un timp foarte scurt, e mai uşor să nu te implici şi să speri că şcoala o să-i înveţe pe copiii tăi toate lucrurile pe care trebuia să-i înveţi tu, dacă nu erai atât de ocupat încercând să faci toate lucrurile care îţi solicitau atenţia. Asta e o abordare greşită. Să fii lider ca părinte înseamnă să faci toate acele lucruri despre care conştiinţa ta îţi spune că trebuie făcute, chiar dacă s-ar putea să nu fie deloc uşor.
— Ai şi un exemplu?, l-am întrebat, intrigată.
— Bineînţeles. După o zi lungă la serviciu, poate că nu ţi-ai dori să faci altceva decât să stai pe canapea şi să te uiţi la televizor. Dar să zicem că Săriţă vrea să-i citeşti. Cel mai uşor lucru ar fi să scapi de ea şi să-l pui pe Jon s-o scoată la plimbare. Insă ceea ce ar trebui să faci e să închizi televizorul, să alegi o carte şi să-i citeşti fetiţei tale. Asta înseamnă să fii lider la tine acasă.
— Adevărat, am recunoscut eu.
— Un alt exemplu ar fi să vorbeşti adevărat cu Porter.
— Să vorbesc adevărat? Ce însemnă asta?
— Adică să-i vorbeşti din suflet. Mult prea mulţi oameni din zilele noastre folosesc doar cuvintele pe care ştiu că vor să le audă ceilalţi. întrebuinţează cuvintele mai mult ca să manipuleze şi să controleze decât ca să-şi exprime adevăratele sentimente şi să construiască acel gen de

înţelegere care duce întotdeauna la o dragoste mai profundă. Dacă folosim cuvinte care nu reflectă ceea ce vrem cu adevărat să spunem sau ceea ce simţim de fapt înseamnă că suntem necinstiţi din punct de vedere spiritual. Doar vorbind adevărat - spunând ce simţi, ce crezi şi ce ştii - vei putea să fii liderul de familie care ai fost destinat să fii.

— Uau!, a fost singurul răspuns pe care l-am putut articula.

— Să ne întoarcem la exemplul nostru. De-a lungul vieţii, mult prea des fugim de temerile noastre. Oamenii înţelepţi, iluminaţi şi evoluaţi spiritual aleargă în întâmpinarea temerilor pe care le au. Cei mai mulţi dintre noi evită să se confrunte cu persoane care, după părerea lor, le-au pricinuit cândva suferinţă. Unii ne discreditează sau nu se poartă frumos cu noi, iar noi, în loc să avem curajul să abordăm matur problema, ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic. Chestiunea e că în felul acesta rana se inflamează.

— Şi ne sleieşte de energie, am adăugat.

— Exact, Catherine. Toate aceste răni mici se adună şi te trezeşti cu o povară uriaşă pe care eşti nevoit s-o cari cu tine toată viaţa. Să fii lider înseamnă să abordezi problemele pe măsură ce ele apar, într-o manieră matură, raţională şi sinceră, indiferent cât de greu ţi-ar fi să le confrunţi în mod direct. Să presupunem că Porter, după ce mai creşte puţin şi devine adolescent face un lucru care te pune pe tine într-o situaţie delicată. Ai o opţiune: fie fugi de problemă, fie o înfrunţi. Dacă fugi de problemă, rana se va inflama cu siguranţă. Dacă decizi să înfrunţi problema, Porter îşi va conştientiza fapta şi vă veţi înţelege mult mai bine.

— Deci a fi lider înseamnă, în esenţă, să iau măsuri şi să fac alegerea cea mai grea, indiferent cât de stânjenită in-aş simţi.

— Da. Să-ţi mai spun ceva. Cu cât eşti mai aspră cu Line însăţi, cu atât viaţa te va cruţa mai mult. Cu cât eşti mai strictă cu tine, cu atât viaţa va fi mai blândă.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Când devii strictă cu tine însăţi, când îţi domini accesele de slăbiciune şi deţii disciplina necesară de a face ceea ce e bine de fiecare dată, ai mari şanse să trăieşti o viaţă minunată. Dacă ignori calea uşoară şi alegi activită- I ile pe care inima ta le consideră juste, vei avea viaţa de familie la care ai visat.

— Cea pe care o voi consemna în angajamentul viziunii despre familie?

— Exact, surioară. Exact.

Cu o mişcare maiestuoasă, Julian îşi trase gluga pe cap. Se uită pe fereastră şi cercetă orizontul plin de zgâ- i ie-nori care adăposteau mii de oameni ce se confruntau cu aceeaşi problemă ca şi mine.
— Trebuie să plec, Catherine. Am o întâlnire cu cineva.
— Pot să te întreb cu cine?, am sărit eu, foarte curioasă.
— Cu un meseriaş. Face un proiect pentru mine. Vei afla mai multe la momentul potrivit, a fost tot ce mi-a dezvăluit Julian. Dar înainte să plec, permite-mi să închei lecţia. Iţi spuneam mai devreme că trebuie să-ţi asumi răspunderea pentru evoluţia morală a copiilor tăi. Nu te aştepta ca şcoala să facă totul. N-ar fi corect nici faţă de copii, nici faţă de şcoală. Insuflă-le Săritei şi lui Porter pa-siunea pentru cărţile bune. Henry David Thoreau făcea referire la ele în celebra lucrare Walden numind „cărţi eroice” acele cărţi care, spunea el, „conţin cele mai nobile gânduri ale omenirii. ”
— Dar Sărită nu ştie încă să citească, iar Porter abia descoperă cărţi de genul Arthur şi George Curiosul. Are sens să ne umplem casa cu biografii şi cu operele filosofilor dacă Porter nu poate să le citească?
— Poate că nu se va descurca singur, dar poţi să-i citeşti tu. Dacă vrei cu adevărat să le insufli copiilor tăi spiritul de lider, trebuie să-i pui în legătură cu vieţile marilor oameni care au trăit înaintea lor. După cum ţi-am spus, foarte puţine lucruri sunt la fel de puternice pentru copii cum sunt exemplele pozitive. Dacă vrei ca micuţilor tăi să le placă să înveţe, închide televizorul şi citeşte tu însăţi o oră în fiecare seară. Dacă vrei ca ei să tindă spre perfecţiune, asigură-te că şi tu faci la fel. Dacă îţi vei umple casa de cărţi valoroase şi-ţi vei face timp să citeşti din ele, fie şi cincisprezece minute pe zi, le vei transmite copiilor tăi mesajul că cititul contează. De asemenea, nu cred că există o moştenire mai de preţ pe care să le-o laşi copiilor tăi minunaţi decât o bibliotecă din care să afle gândurile celor mai înţelepţi oameni care au binecuvântat această planetă. Aşa cum îi cunosc eu pe Porter şi Sărită, îţi vor fi veşnic recunoscători.
— Ce idee minunată, Julian! Să le las ca moştenire co-piilor mei, în semn de preţuire, o bibliotecă plină cu cele mai preţioase cărţi din lume.
— Ar fi grozav să faci asta, Catherine. Prin urmare, oriunde te duci, caută cărţi speciale pe care să le adaugi la colecţia lor. Citeşte-le pasaje din ele în fiecare seară. Poate crezi că ei nu le vor înţelege, însă înţelepciunea pe care o primesc astfel se va întipări adânc în mintea lor, iar seminţele pe care le sădeşti în caracterul lor vor încolţi şi vor da naştere unor acte măreţe, când se fac mari, a adăugat Julian, poetic.
— Când am pus bazele firmei BraveLife.com, am adus mai mulţi consultanţi care să ne înveţe cum să creăm o cultură a studiului la locul de muncă. Ne-au spus că dacă voiam să avem angajaţi eficienţi şi inventivi,

era datoria noastră, ca lideri ai organizaţiei, să cultivăm un mediu în care oamenilor să le placă să înveţe.

— Corect. Trăim într-o lume în care cheia succesului o reprezintă ideile. In vechiul sistem economic, valoarea era dată de cărămizi şi forţă de muncă - câte birouri deţineai şi câţi angajaţi aveai. In noul sistem, succesul unei organizaţii se măsoară în abilităţi intelectuale şi crezuri, în calitatea ideilor generate de oamenii care lucrează pentru tine. O singură idee, a unui singur om, poate să schimbe lumea. Şi, dacă nu mă crezi, gândeşte-te la Bill Gates şi la Steve Jobs, ca să-ţi dau doar două exemple din domeniul de înaltă tehnologie în care îţi desfăşori activitatea. Ideile lor legate de potenţialul computerelor ne-au schimbat modul de viaţă. O singură idee, dacă acţionezi asupra ei cu pasiune şi i te dedici total, poate realmente să schimbe lumea.

— Iar asta nu-i valabil numai în afaceri, am adăugat eu. Nelson Mandela a plecat de la ideea simplă că oamenii merită să fie liberi.

— La fel ca Mahatma Gandhi.

— Amelia Earhart a avut doar o idee despre aviaţie.

— Alt exemplu bun, a recunoscut Julian.

— Iar ideile lui Einstein au transformat ştiinţa.

— Corect, surioară. Cei mai mari lideri în această lume nouă vor fi marii gânditori. Deci datoria ta de părinte e să-i asculţi pe acei consultanţi plătiţi cu bani grei şi să creezi o cultură a studiului - nu numai în cadrul companiei, ci şi acasă. Transformă studiul în ceva distractiv. Transformă-ţi casa într-un loc de joacă al ideilor unde copiii să fie cu adevărat atraşi de studiu. Modelează-l pe George Curiosul!

— George Curiosul!, l-am întrebat, surprinsă.

— Porter şi Săriţă îl adoră pe George Curiosul, nu-i aşa?

— E eroul lor, i-am răspuns.

— Ei, bine, fiecare carte cu George Curiosul începe cu aceeaşi frază. O mai ţii minte?

— Sigur, „George era o maimuţică simpatică, dar era mereu foarte curios. ”

— Exact. Ideea e că tu, ca părinte, trebuie să le in- sufli lui Porter şi Săriţei un simţ al curiozităţii. Invaţă-i să fie flămânzi de cunoaştere şi însetaţi de înţelepciune. Deprinde-i să adore cărţile, muzica şi ideile. Numai aşa vor răzbate în această lume în continuă schimbare.

— Ce mai pot face ca să-mi transform casa într-un sanctuar, după ce-am creat în cadrul familiei ceea ce tu numeşti „cultura studiului”?

— Flori, mi-a răspuns Julian. Cu numai 3,49 dolari poţi cumpăra de la florărie un buchet de flori care va avea un efect de milioane asupra ambianţei casei tale.
— Serios?
— Simplu gest de a aşeza în casă un buchet sau două de flori va umple atmosfera cu un sentiment de pace şi linişte. în Sivana, înţelepţii îşi umpleau căsuţele cu flori şi
le venerau ca pe un simbol al tuturor lucrurilor bune din viaţă. Florile vor conferi culoare casei tale, îţi vor aminti în permanenţă care sunt plăcerile simple ale vieţii şi îi vor învăţa pe copii că natura e o forţă pozitivă în viaţa noastră.
— Sunt de acord, Julian. De când m-am întors acasă, am început să fac plimbări săptămânale în pădure, acolo unde ne jucam când eram mici. Am început să scot televi-zorul din priză în timp ce copiii priveau la el şi să-i iau cu mine în pădure cât mai des. Strângem frunze, ne jucăm de-a v-aţi ascunselea şi aruncăm cu pietre în eleşteul acela mare, în care tu înotai în pielea goală.
Julian a izbucnit în râs.
—îmi amintesc. Am avut o copilărie minunată, nu-i aşa?
— Cu siguranţă şi ai perfectă dreptate. Timpul pe ca- re-l petrec cu copiii în natură e foarte preţios pentru noi. Ne leagă mai mult şi scoate la iveală tot ce este mai bun în sufletele noastre. Şi ştiu că asta le stimulează fantastic creativitatea.
— Sfatul meu e să te străduieşti cât poţi de mult să-ţi î nfrumuseţezi căminul. Cultivă un gust intens pentru fru-museţe. Conştientizează mai mult tot ce e frumos. Pe măsură ce vei conştientiza asta tot mai mult, să spunem graţie strategiei de a aşeza flori prin casă, vei descoperi că începi să observi şi mai multă frumuseţe în propria-ţi casă şi în viaţa ta.
— Mintea e un lucru incredibil, nu-i aşa, Julian?
— Aşa este, iar înţelepţii m-au învăţat atât de multe despre cum funcţionează mintea şi ce minuni poate să facă.
Apoi s-a grăbit să adauge:
— Ca să-ţi transformi casa într-un sanctuar, te sfătu-iesc să adopţi un alt ritual al înţelepţilor şi să laşi aerul proaspăt să intre în fiecare cameră din casa ta.
— De ce?
— E unul dintre acele vechi obiceiuri orientale pe care nici acum nu-l înţeleg pe deplin. Chiar şi aşa, Catheri- ne, te sfătuiesc să judeci numai şi numai după rezultate. Cămăruţa mea are mereu ferestrele deschise şi ştiu că acesta e unul dintre motivele pentru care sunt plin de energie şi de sănătate.

Poate că vitalitatea noastră creşte în funcţie de oxigenul pe care îl lăsăm să ne intre în plămâni. înţelepţii spuneau că dacă „respiri cum trebuie, trăieşti cum trebuie”. în viaţa mea, mă asigur că respir zilnic aer curat. în timpul plimbărilor mele de dimineaţă respir conştient, adânc şi total. Această disciplină simplă îmi umple corpul cu vitalitate şi energie. Care e primul lucru pe care-l facem după ce ne naştem, Catherine?

— Tragem aer în piept.

— Corect. Aşa că te rog să ţii minte că un bun exerciţiu de respiraţie e primordial în viaţă.

— Bine. Mai trebuie să fac ceva ca să creez acel sanctuar special care va consolida cultura noastră de familie şi ne va ajuta să ajungem unde ne dorim?

— Ultimele trei sugestii, înainte să plec. Mai întâi, lasă cât mai mult soare să intre în casă. îţi va încălzi sufletul şi va face ca lucrurile să fie mult mai plăcute. Repet, uită-te la cămăruţa mea. Asta-i motivul pentru care am instalat un luminator, iar razele soarelui mă fac să zâmbesc întreaga zi. A doua sugestie: încearcă să creezi o atmosferă liniştită, mai ales seara, când Jon se întoarce de la serviciu şi copiii vin de la şcoală. Cei mai mulţi părinţi nu se gândesc la cât de mult zgomot e în casele lor, deşi liniştea e unul dintre cei mai importanţi factori pentru a-ţi dezvolta o personalitate calmă şi paşnică. Mediul în care trăieşti îţi modelează gândirea. Dacă televizorul e me-reu deschis, jocurile pe calculator merg încontinuu şi radioul turuie, casa ta nu va fi niciodată o oază de linişte - un sanctuar - unde să te refugiezi de lumea de afară.

Dacă vrei să creezi cu adevărat un sanctuar în care familiei tale să-i placă să-şi petreacă timpul, asigură-te că în casă domneşte liniştea.

— Sună aşa bine, cum îl descrii tu, i-am spus, emoţionată.

— Invaţă-i pe copiii tăi să aprecieze singurătatea. Pe măsură ce cresc, arată-le că nu e nevoie ca radioul să fie tot timpul deschis, computerul să bâzâie şi telefonul să ţârâie. Invaţă-i să aprecieze o conversaţie stimulatoare. Cultivă-le obiceiul de a scrie scrisori. Inspiră-i să admire apusurile de soare şi să viseze lucruri măreţe.

— Mi-ar plăcea ca micuţii mei să adore aceste lucruri, i-am răspuns, gânditoare.

— Un alt ritual minunat pe care e bine să-l incluzi în cultura de familie e ca, o dată pe zi, să vă reuniţi în jurul mesei şi să vă bucuraţi unii de prezenţa celorlalţi. Cu mulţi ani în urmă, orele de masă erau o parte importantă în programul familiei. Din păcate, din cauza cerinţelor care ne-au invadat timpul, acest obicei s-a pierdut. Iţi sugerez să foloseşti acest timp sacru ca să-l întrebi pe fiecare membru al familiei ce a făcut în ziua

respectivă şi ce-a învăţat din asta. Vorbeşte-le despre angajamentul viziunii despre familie sau despre alte lucruri importante pe care vrei să le împărtăşeşti cu ei. Povesteşte-le ceva interesant sau amuzant despre care ai auzit. Important este să vezi asta ca pe o modalitate excelentă de a restabili legăturile cu familia ta, la sfârşitul zilei. A, da, nu uita să închizi toate telefoanele pe durata acestei mese în familie, ca să nu fiţi întrerupţi.

— De aceea există mesageria vocală, nu?

— Corect.

— Chiar şi aşa, toţi sărim să răspundem la telefon de fiecare dată când sună, chiar dacă facem ceva important împreună cu copiii.

Julian a dat din cap, apoi a continuat. Simţeam că e nerăbdător să plece, dar voiam să-mi împărtăşească mai multe lucruri înainte de a pleca.

— Implementarea acestei strategii cu masa luată în familie este o metodă excelentă prin care poţi să fii lider la tine acasă. Şi, ţine minte, ca părinte eşti un lider. Nu eşti lider doar în firma ta. Fie că lucrezi într-o sală de şedinţe ca asta, fie că lucrezi acasă, ca părinte cu normă întreagă, tot lider eşti.

— Şi ultima sugestie?

— Să nu uiţi niciodată că familia care se joacă împreună, e familia care rămâne împreună. O dată la câteva săptămâni, programează o Seară a Râsului, închiriază nişte comedii sau fă lucruri amuzante care eşti sigură că-i vor face pe toţi să râdă. Să nu-ţi pierzi niciodată acel fabulos simţ al umorului pe care-l ai, Catherine. Invaţă-i pe copii cât e de important să râdă din tot sufletul. Râsul e cu adevărat cea mai scurtă cale între oameni şi una dintre cele mai înţelepte metode pentru a aprofunda legăturile cu ei. Viaţa poate fi uneori dificilă, dar nu-ţi pierde din vedere obiectivele şi găsiţi-vă timp să râdeţi împreună cât mai des. Cu cât veţi râde mai mult, cu atât Porter şi Săriţă vor înţelege că să fii adult nu-i ceva chiar atât de serios, până la urmă. Ai urmărit copiii când se prefac că sunt Catherine şi Jon?

— Da, i-am urmărit.

— Devin serioşi, nu-i aşa?

— Ai dreptate, aşa fac!, i-am răspuns, înfiorată.

— Râd sau chicotesc când încearcă să vă imite pe voi doi?

— Nu, am şoptit eu.

— Deci ce-am spus mai devreme e adevărat. Copiii vin pe lume mai evoluaţi decât adulţii ca să ne înveţe lecţiile pe care trebuie să le învăţăm. Şi, poate, scumpa mea su-
rioară pe care o iubesc atât de mult, lecţia pe care trebuie s-o înveţi tu e să nu mai iei lucrurile aşa de în serios.

— Dar am dansat pe masă!, am râs eu.

— Da, ai dansat, mi-a răspuns Julian, îmbrăţişându-mă tare şi sărutându-mă pe frunte, ca de obicei. Ştiu că toţi veţi avea o viaţă grozavă, iar copiii tăi vor deveni nişte adolescenţi minunaţi şi nişte adulţi pe cinste. Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa asta. Treci prin filtrul inimii tale tot ce te-am învăţat în dimineaţa asta. Meditează până la sfârşitul zilei la lecţia de înţelepciune pe care ţi-am îm- părtăşit-o şi gândeşte-te cum poţi să o aplici ca să creezi o cultură de familie şi un cămin care să fie pentru voi o co- munitate a iubirii. Viaţa ta va ieşi din coconul banalului şi va păşi pe tărâmul extraordinarului.

Cu aceste cuvinte, fratele meu, marele Julian Mantie, s-a răsucit, a plecat şi m-a lăsat singură în sala de şedinţe, scăldată de razele minunate ale soarelui de după-amiază. Eram atât de fericită după tot ce aflasem în dimineaţa aia, încât îmi venea să dansez pe masă.

A doua lecţie de desăvârşire
a liderului de familie

Nu-ţi mai certa copilul,
modelează în el spiritul de lider!

Obişnuieşte-te, pe cât posibil,
să nu te duci seara la culcare
fără să poţi spune:
„Astăzi am făcut un om un pic mai înţelept,
un pic mai fericit sau un pic mai bun. ”
Charles Kingsley

N-am iubit îndeajuns. Am fost ocupată,
foarte ocupată, atât de ocupată
să mă pregătesc pentru viaţă,
încât viaţa a trecut pe lângă mine,
discret şi rapid ca o regată.
Lorene Cary

N-am uitat de sfatul lui Julian legat de faptul că familia e o organizaţie care are nevoie de un lider la fel ca şi celelalte organizaţii. în săptămânile care au urmat după acea întâlnire memorabilă de la sediul BraveLife.com, m-am apucat să fac schimbări majore în viaţa noastră de familie. Jon şi cu mine am început să ne vedem ca lideri şi catalizatori ai schimbării. Ne-am dat seama că Julian avea dreptate: părinţii sunt lideri şi trebuia să renunţăm să mai facem în viaţa noastră ceea ce era uşor şi să înce-

pem să facem ceea ce trebuia să facem. Eu şi John ne-am plimbat mult, în timp ce Julian rămânea să se joace cu Porter şi Sărită şi am început să punem bazele acelui angajament al viziunii despre familie, un contract pe

care am promis amândoi să-l respectăm. Am trecut în revistă exemplele pe care le ofeream copiilor prin comportamentul nostru şi am întocmit o listă lungă cu toate lucrurile pe care ştiam că trebuia să le îmbunătăţim.
Cu sute de ani în urmă, Thomas Fuller scria: „Dacă nu trăieşti în conformitate cu crezurile tale înseamnă că nu crezi cu adevărat. ”In accepţiunea mea, asta înseamnă că dacă nu-ţi trăieşti viaţa conform valorilor pe care le afişezi în faţa altora, atunci nu crezi în ele. Poţi să spui ce vrei, dar vorbele n-au valoare, pe când dovezile nu mint niciodată. Poţi să spui lumii întregi că pentru tine familia e pe primul loc, dar dacă lipeşti de la cina în familie mai multe zile pe săptămână din cauza întâlnirilor de afaceri, faptele demonstrează contrariul. Poţi să le ţii predici copiilor despre cât de important e să citeşti şi poţi să le oferi cărţi minunate, dar dacă tu îţi petreci cea mai mare parte din timpul liber urmărind comedii la televizor, demonstrezi că nu crezi realmente că cititul e prioritar, aşa cum spui. După accidentul de avion, n-avem niciun dubiu că familia era cea mai importantă prioritate pentru mine. Acum trebuia să şi trăiesc în conformitate cu această valoare.
Zilele acelea de după accident, când Julian a locuit la noi, în cămăruţa simplă de deasupra garajului, au fost foarte preţioase. Jon şi cu mine ne-am apropiat cu fiecare zi care trecea. Cu cât discutam mai mult despre cum să ne îmbunătăţim cultura de familie şi cum să ne transformăm casa într-un sanctuar, cu atât reaprindeam flacăra iubirii pe care amândoi credeam c-am pierdut-o. Am început să apreciez mai mult tăria de caracter a lui Jon şi omul care era. La rândul lui, Jon mi-a spus că mă respecta pentru inteligenţa mea, pentru spiritul de disciplină şi pentru noua mea pasiune pentru viaţă. Am început să ne înţelegem tot mai bine. Să ne respectăm mai mult şi să ne iubim mai mult decât până atunci.
N-a fost mereu uşor să-mi consolidez relaţia cu copiii şi cu Jon. E adevărat că am făcut progrese remarcabile într-un timp relativ scurt, în mare parte pentru că eu eram hotărâtă să ne îmbunătăţim viaţa de familie. Dar după atâţia ani în care mi-am neglijat familia, era normal să întâmpin dificultăţi. Jon era uneori trist că irosisem atâţia ani şi că eu lipsisem de la evenimente de familie cu totul speciale. El nu e genul de om care să-şi strige nemulţumirea şi din cauza asta frustrarea lui era adesea mascată de apatie, îmi spunea că nu vrea să meargă la picnic sau că n-are chef să încerce un nou fel de mâncare pe care eu ţineam să-l gătim împreună. Marele lider al oamenilor, Mahatma Gandhi, spunea cândva că „Trei sferturi din suferinţele şi neînţelegerile din lume ar dispărea dacă ne-am pune în pielea duşmanilor noştri şi am încerca să le înţelegem punctul de vedere.” Jon nu era nici pe departe duşmanul meu, însă am apelat de multe ori la această

frază când nu ştiam cum să-l mai abordez. Mă întrebam: „Oare ce simte el în clipa asta şi cum pot să-l ajut să-şi revină?” Chiar am încercat să-i „intru sub pleoape” şi să văd lucrurile din perspectiva lui. Fiecare dintre noi vede lumea prin propria lui fereastră de sticlă colorată, fiecare culoare din această fereastră reprezentând o experienţă, o atitudine sau o prejudecată. Mi-a fost de mare ajutor să văd lumea cu ochii lui.
Cu timpul, mi-am dat seama că pentru Jon nu era su-ficient să petrecem timp împreună. Avea nevoie de mai multă înţelegere. Voia să fie iubit pe deplin şi să aibă o
soţie pe care, la rândul lui, să o poată iubi cu trup şi suflet. Avea nevoie de cineva cu care să sărbătorească micile victorii pe care le obţinea în propria afacere, aflată la început şi de cineva în faţa căruia să-şi deschidă sufletul când lucrurile nu mergeau chiar aşa cum îşi dorea el. Voia un partener de viaţă cu care să râdă, o iubită de la care să aibă ce învăţa şi o soţie care să-i redevină cea mai bună prietenă.
Voi fi sinceră şi voi recunoaşte că nici Porter şi Săriță nu s-au arătat întotdeauna cooperanţi. Erau încântaţi, desigur, că-mi petreceam mai mult timp cu ei şi că-mi amenajasem biroul acasă. Le plăcea că eram mai puţin serioasă, mai copilăroasă şi mult mai afectuoasă faţă de ei. însă, tot acel timp petrecut departe de ei îşi lua acum revanşa. Erau zile în care deveneau foarte lipicioşi şi nu voiau să se dezlipească de mine. Alteori îi apucau panda- liile din cauza unor lucruri cărora alţi copii nu le-ar fi dat importanţă. Mi-am dat seama că nesiguranţa lor era cauzată de teama că acest vis nou pe care-l trăiau putea să se termine, că mama lor avea să fie rechemată la serviciu şi şi-ar fi reluat vechiul stil de viaţă. Am înţeles totodată că avea să dureze ceva timp până recâştigam încrederea lui Porter şi a Săritei. Câteva luni în care eşti părintele ideal nu pot înlocui o viaţă întreagă de dăruire faţă de copiii tăi.
Mi-am dat seama că viziunea mea de a deveni un părinte excelent era una de durată. Am învăţat să fiu mai tolerantă cu mine însămi şi să accept cu eleganţă greşelile pe care le făcusem în trecut. Am început să înţeleg că ele fuseseră necesare pentru ca eu să evoluez. „Totul se întâmplă cu un scop”, îmi repetam eu. Viaţa este un proces în continuă desfăşurare. Trăim, ne poticnim, apoi învăţăm şi evoluăm. Mi-am promis mie însămi să accept lecţiile de înţelepciune ale lui Julian cu inima deschisă şi să aplic ideile lui cu bună-credinţă. Eram convinsă că rezultatele nu vor întârzia să apară şi că viaţa mea se va transforma în ceva minunat.
După multe discuţii purtate până noaptea târziu şi după multă introspecţie, Jon şi cu mine am început să ne asumăm o mai mare responsabilitate cu privire la ceea ce se întâmpla în casa noastră. Cu timpul, apatia pe care Jon

o afişa din când în când s-a transformat în înţelegere şi a început să mă apreciez pentru că mă străduiam să aduc cultura noastră de familie acolo unde amândoi ştiam că merită să fie. Am început să râdem mai des şi, cum râsul e molipsitor, în curând şi copiii ne-au urmat exemplul. Am început să ne îmbrăţişăm de mai multe ori pe zi, iar să ne spunem „Te iubesc” a devenit la fel de obişnuit ca laptele vărsat şi desenele animate duminica dimineaţa. Am început să ne placă să nu facem nimic altceva decât să ne bucurăm unul de compania celuilalt.
Ca să înţelegeţi exact cum am început să schimbăm lucrurile după acea întâlnire cu Julian, primul lucru pe care Jon şi cu mine l-am făcut a fost să întocmim acel angajament al viziunii despre familie pe care Julian mă sfătuise să-l aştern pe hârtie. Pentru noi, ăsta era un lucru perfect logic: e imposibil să nimereşti o ţintă dacă nu o vezi. Dacă ne doream cu adevărat să schimbăm din temelii viaţa noastră de familie şi să avem un cămin în care să domnească dragostea şi fericirea, trebuia să ne facem în mintea noastră o imagine clară despre rezultatul final şi să o transpunem pe hârtie. „Claritatea precedă măiestria”, ne tot repeta Julian, când ne adunam cu toţii în sufragerie.
După ce ne-am făcut o idee clară despre viitor, ne-am definit valorile şi am meditat asupra priorităţilor, am început să trăim în mod deliberat, după propriile noastre reguli. Viaţa încetase să ne mai conducă, ne-am luat existenţa în propriile mâini şi am început să ne trăim viaţa în condiţiile fixate de noi. Personal, mă simţeam mai liniştită şi stăpână pe situaţie. Senzaţia că eşti copleşit, care domină viaţa multor oameni în această epocă nemiloasă şi haotică, în care încercăm să ne împărţim între o slujbă cu normă întreagă, cumpărături, antrenamente la fotbal şi activităţi caritabile, a început să scadă în intensitate. Viaţa a redevenit o adevărată plăcere.
Cât despre Julian, îşi petrecea cea mai mare parte din timp citind şi meditând în cămăruţa lui ordonată de deasupra garajului. Din când în când mai auzeam bubuituri şi zgomot de fierăstrău, dar mă abţineam să urc la el, căci voiam să aibă libertatea de care avea nevoie. Uneori apărea în sufragerie plin de rumeguş, bolborosind ceva despre „Afurisiţii de meseriaşi! Sper că ştiu ce fac.” Nu l-am întrebat niciodată despre ce e vorba.
Julian nu avea nevoie de prea multe: voia flori proaspete ori de câte ori aveam timp să mă duc să i le cumpăr, mult aer proaspăt şi să petreacă mult timp cu Porter şi Săriță. Iubirea lui faţă de ei creştea în fiecare zi. Julian fusese un tată bun pentru Ally, în mult prea scurta ei viaţă. însă, acum, când dobândise mai multă înţelepciune şi compasiune, ştiam că ar fi fost un

părinte grozav dacă se hotăra să mai aibă copii. Intr-o dimineaţă, l-am întrebat asta.

— Salut, Julian, i-am spus când a intrat pe uşa din spate, ţinând în mână o sticlă cu apă de izvor, căci se întorsese din obişnuita lui plimbare de dimineaţă.

— Bună dimineaţa, Catherine. Cred că va fi o zi superbă astăzi. Ai observat că luna e încă vizibilă, deşi soarele arde pe cer?

— Nu, n-am observat, dar o să mă uit după ce-l duc pe Porter la şcoală şi pe Săriţă acasă la mama lui Jon. A fost plecată în vacanţă, iar acum vrea să-şi petreacă ziua cu fetiţa, să meşterească ceva la lucru manual. E o femeie minunată, Julian.

— Am auzit. Te deranjează dacă te însoţesc?

— Nici vorbă, ar fi grozav. Săritei îi place când stai în spate şi-o faci pe ghidul turistic.

— Aş face orice ca s-o amuz, a răspuns Julian.

— Ştiu.

După ce i-am lăsat pe copii, am început să-i pun lui Julian întrebările la care mă tot gândisem.

— Julian?

— Da, Catherine.

— Crezi că o să te mai însori vreodată?

— Poftim?!, a exclamat Julian, pufnind în râs.

— Nu, vorbesc serios. Arăţi fenomenal. Eşti cea mai înţeleaptă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Eşti o companie plăcută şi ai o atitudine pozitivă cum n-am mai întâlnit la nimeni altcineva. Cred că ai avea multe şanse să găseşti pe cineva special. Poate chiar să ai un alt copil.

Julian s-a uitat pe geamul de lângă locul pasagerului şi n-a scos o vorbă. Am tăcut şi eu. In curând, avea ochii plini de lacrimi, apoi lacrimile s-au strâns şi au început să se prelingă pe obrajii lui netezi, oprindu-se pe nelipsita robă roşie.

— Iartă-mă, Julian. N-am vrut să-ţi aduc aminte de lucruri neplăcute, m-am scuzat eu.

— Dimpotrivă, mi-a adus aminte de lucruri plăcute, mi-a răspuns el, cu blândeţe. Zilele petrecute împreună cu Ally au fost cele mai frumoase din viaţa mea şi pentru faptul că-i am pe Porter şi pe Săriţă, retrăiesc acele clipe fericite. îmi plac tare mult copiii.

— Ştiu asta.

— Porter şi Săriţă sunt doi copii absolut speciali. I-am văzut făcând progrese enorme în ultima perioadă.

— Mulţumesc. îmi dau toată silinţa.

— Ştiu, mi-a răspuns Julian.
— Nu-mi place să insist, dar sunt sora ta şi ţin mult la tine. Ce zici? Te mai însori?
— Acum nu, Catherine. Poate mai târziu, mi-a răspuns cu un zâmbet larg, amuzat de ideea că, deşi era la vârsta pensionării, din punct de vedere fizic părea mult mai tânăr.
— Bine, nu mai insist. Momentan. Dar am multe prietene frumoase şi inteligente care ar fi încântate să cunoască un bărbat ca tine.
— O să ţin minte, surioară. Deocamdată am alte pri-orităţi.
— Unde mergem?, l-am întrebat, văzând că Julian a coborât geamul şi şi-a scos mâna afară, lăsând-o să plutească în jos şi-n sus, cum fac copiii în zilele toride de vară.
— Voiam să vizităm astăzi căsuţa de la ţară. N-am mai fost acolo de ani buni. M-am gândit că azi e o zi ideală să-ţi împărtăşesc a Doua Lecţie de Desăvârşire a Liderului de Familie.
— Serios?, l-am întrebat, entuziastă. Chiar mă întrebam când o să mi-o dezvălui. Ce spune lecţia asta?
— A Doua Lecţie de Desăvârşire a Liderului de Familie te învaţă cum să-ţi construieşti încrederea şi să-ţi deschizi latura umană.
— Să-ţi deschizi latura umană?
— Da. Mult prea des, Catherine, ne reprimăm latura umană. Nu le mărturisim oamenilor cât de mult îi iubim sau cât de mult îi apreciem. Procedând astfel, nu putem să clădim acele legături de iubire care dau naştere unei bogate culturi de familie. A Doua Lecţie de Desăvârşire a Liderului de Familie spune aşa: „Nu-ţi mai certa copilul, modelează în el spiritul de lider!”, iar lucrul ăsta e posibil doar întărind relaţiile în familia ta.
— Bine, Julian, mergem la casa de la ţară. Cred că e o idee grozavă. Jon lucrează la un proiect şi a spus că o să întârzie mai mult decât de obicei. Pot s-o sun pe mama lui şi s-o rog să-l ia pe Porter de la şcoală. Ştiu că o să fie încântată să stea cu copiii toată ziua.
— Excelent!, s-a bucurat Julian, vădit mulţumit de do-rinţa mea de a-mi schimba programul ca să fim împreună o zi întreagă şi să-mi predea următoarea lecţie.
— Şi, sinceră să fiu, mi-ar prinde bine o pauză. Stau atât de mult timp cu copiii, încât mi-ar plăcea să petrec un pic de timp la ţară.
— E important să-ţi rezervi timp şi pentru tine, Ca- therine. Mulţi părinţi se simt vinovaţi dacă îşi rezervă timp şi pentru ei înşişi. Cred că e un act de egoism. Dimpotrivă, a-ţi acorda timp ca să-ţi reîncarci bateriile este un act cât se poate de altruist.

— Serios?
— Bineînţeles. Asta te face să fii mai bună cu familia ta. Dacă tu eşti fericită şi ei vor fi fericiţi. Dacă eşti relaxată şi liniştită, vei da tot ce-ai mai bun în tine, iar familia ta va profita din plin.
— Excelentă idee! O să ţin minte.
— Aşadar, să mergem la ţară. Vreau să-ţi mai împărtăşesc câteva principii care sunt sigur că-ţi vor îmbogăţi şi mai mult viaţa de familie. Ai făcut o treabă grozavă în ultima perioadă. Sunt impresionat de eforturile pe care le depui. Se pare că discuţia purtată la sediul BraveLife. corn a avut efect.
— în ziua aceea mi-ai deschis ochii în multe privinţe, Julian. Ideea că trebuie să devin un lider în familia mea şi să construiesc o adevărată cultură de familie a mers drept la ţintă.
— Mă bucur, mi-a zis, cu blândeţe.
Ceea ce numea Julian „căsuţa de la ţară" era de fapt proprietatea superbă pe care bunicul o construise pe un teren de 17 hectare, în cea mai frumoasă zonă pe care am văzut-o vreodată. Casa avea vedere la un lac cu apă dulce în care înotam şi ne plimbam cu barca în copilărie. Erau flori peste tot, iar cântecul păsărelelor răsuna pretutindeni. Era o plăcere să fiu din nou acolo.
In timp ce conduceam pe drumul care ducea la intrarea principală a casei, mintea mea a fost invadată de amintiri din trecut. Mi-am amintit de ziua în care Julian m-a învăţat să cârmuiesc barca pe care ne-o dăruise mama anul acela, în ziua în care terminasem şcoala. Amândoi am fost premianţii clasei şi ea ne-a spus că o să ne cumpere ceva special. în vara aceea am lenevit în fiecare zi în barcă, am născocit poveşti haioase şi am visat la cum va fi viaţa noastră când o să ne facem mari. încă de pe atunci, visul lui Julian era acelaşi: „Am să fiu un mare avocat pledant", spunea.
Am început să zâmbesc când mi-am adus aminte de noaptea în care, copii fiind, am dormit afară la lumina stelelor şi ne-am istorisit unul altuia poveşti cu fantome şi spiriduşi, până ne-am speriat atât de tare încât a trebuit să-l strigăm pe tata care a venit şi ne-a dus în casă cu o lanternă. Mi-am amintit de toate momentele frumoase petrecute cu familia în acest loc retras şi idilic. Clipele acelea fuseseră atât de măreţe, încât fericirea şi iubirea umpleau până şi aerul pe care-l respiram.
— Mi-a plăcut întotdeauna cum miros florile astea pri-măvara, a remarcat Julian, pe un ton relaxat.
— Şi mie. în oraş, n-am găsit niciodată flori atât de mari, i-am răspuns.
Mergând pe aleea care ducea spre casa aceea imensă, Julian mi-a pus o mână pe umăr şi am continuat să înaintăm în tăcere.

— Ştii de ce iubim amândoi atât de mult locul ăsta?, m-a întrebat după câteva momente.
— Spune-mi tu.
— Datorită amintirilor, Catherine.
— Amintirilor?
— Da. Desigur, locul acesta e mirific. Dar, până la urmă, această proprietate are un loc special în sufletul nostru datorită momentelor omeneşti pe care le-am petrecut aici.
— Momentelor omeneştii, l-am întrebat, intrigată de o altă expresie trăsnită de-a lui Julian.
— Da, momentelor omeneşti. In urmă cu câţiva ani, revista Harvard Business Review a făcut un reportaj pe acest subiect. Autorul scria că oamenii nu mai sunt fericiţi, creativi şi inspiraţi atunci când lucrează din pricină că, în lumea modernă, locul de muncă a devenit atât de agitat încât nu mai lasă loc momentelor omeneşti.
— Ce sunt momentele omeneşti, de fapt?
— Acele clipe speciale în care oamenii se reunesc şi interacţionează într-un mod profund şi sincer. înainte ca lucrurile din lumea corporatistă să fi devenit atât de aglomerate şi de agitate, ne făceam timp să discutăm între noi la răcitorul cu apă, ne povesteam ce-am făcut în weekend sau îi întrebam pe colegii de muncă despre progresele înregistrate de copiii lor. în felul acesta ajungeam să ne cunoşteam colegii şi să-i considerăm elemente importante în peisajul vieţii noastre. Acum oamenii ajung la serviciu şi sunt asaltaţi de e-mailuri, de un şir interminabil de mesaje vocale şi de un morman de faxuri. în noua lume a afacerilor nu mai avem timp să încetinim ritmul, să ne bucurăm de compania celorlalţi şi să stabilim legături pline de afecţiune. Ajungem să nu-i cunoaştem pe cei cu care ne petrecem cea mai mare parte din timp.
— Iar partea ironică, am adăugat, e că atunci când ne găsim timp ca să aprofundăm aceste legături despre care vorbeai, inspiraţia, productivitatea şi eficienţa la locul de muncă înregistrează un salt spectaculos.
— Exact asta scria şi consultantul acela în articolul lui. Cred că ideea de bază era următoarea: liderii în afaceri pot îmbogăţi spiritul de comunitate al oamenilor care alcătuiesc compania încurajând momentele omeneşti la locul de muncă.
— Cred că ştiu unde vrei să ajungi, am intuit eu.
— Vreau să aplici lucrurile astea şi în familia ta, m-a lămurit Julian.
— Interesant.
— Ca să fii un adevărat lider în familia ta, a continuat Julian, trebuie să încurajezi momentele omeneşti dintre voi. Nu-ţi mai certa copiii, începe

să-i modelezi ca lideri arătându-le dragostea ta necondiţionată. Toţi liderii de succes se preocupă intens de relaţiile din cadrul companiei. Şi tu ar trebui să procedezi la fel.

— De acord, i-am spus gânditoare, ştiind că mai aveam mult de lucrat la impulsivitatea mea, căreia îi dădeam uneori frâu liber când copiii ţipau, telefoanele sunau şi termenele-limită mă presau.

— Eşti o vedetă în lumea afacerilor, Catherine, a con-tinuat Julian, făcându-mă să mă simt puţin mai bine. Nu
sunt cel mai în măsură să te învăţ cum să faci să trans-
»
formi o întreprindere într-o firmă de top. Ai făcut deja asta şi te-ai descurcat admirabil.

— Mulţumesc, Julian.

— Şi, graţie experienţei tale de lider al unei corporaţii, ştii că pentru o afacere de succes e nevoie în primul rând de talente, oameni minunaţi, creativi, energici şi pasionaţi de ceea ce fac.

— Perfect adevărat, i-am răspuns, în timp ce păşeam în splendida sufragerie a casei.

— Şi mai ştiu că eşti de acord că cel mai bun mod de a scoate cei mai bun din oameni e să le arăţi că-ţi pasă de ei cu adevărat.

— Ştiu.

— Aşadar, esenţa succesului în afaceri este să creezi le-gături de la suflet la suflet. Adevăratul lider îşi apreciază oamenii, nu îi blamează. Cu cât ai o relaţie mai profundă cu ei, cu atât vei fi mai eficient ca lider al lor. Oamenii nu te urmează dacă n-au încredere în tine. Şi acum, lecţia importantă, a spus Julian, copleşit de emoţie: înainte ca cineva să-ţi întindă o mână, trebuie ca tu să-i atingi sufletul.

— înainte ca cineva să-ţi întindă o mână, trebuie ca tu să-i atingi sufletul? Ador fraza asta, Julian.

— Ştii şi de ce?

— Nu, de ce?

— Pentru că e adevărată. Orice om, indiferent de stadiul de evoluţie în care se află, are capacitatea de a recunoaşte cele mai profunde adevăruri ale umanităţii, iar fraza pe care tocmai ţi-am spus-o este un astfel de adevăr.

— Uau! Asta îmi aminteşte de un citat al poetului german Goethe pe care l-am citit de curând: „Tratează oamenii ca şi cum ei ar fi ceea ce trebuie să fie şi ajută-i să devină ceea ce sunt capabili să fie. ”

— Exact la asta se referă momentele omeneşti. Acele mici ocazii în care să-i arăţi altei persoane umanitatea din tine. Acele mici portiţe în care să arăţi iubire şi compasiune faţă de altă persoană, portiţe care se ivesc în

fiecare zi, dar care de obicei trec neobservate din cauză că suntem al naibii de ocupaţi să fim ocupaţi.
— Iar când profităm de aceste ocazii pentru a crea „momente omeneşti”, relaţiile noastre cu semenii devin mai profunde, corect?
— Exact. Şi asta nu-i tot. Aceste momente omeneşti ne lasă cu amintiri de neuitat care, în ultimă instanţă, sunt cele mai preţioase lucruri din viaţă. Vezi tu, Catherine, o viaţă minunată nu-i decât un lanţ de amintiri minunate puse cap la cap.
— Fascinant!
— Aşa e. De mult prea multe ori, ne lăsăm stăpâniţi de ideea că trebuie să facem anumite gesturi eroice ca să ne îndeplinim scopul în viaţă şi să avem succes. Suntem tentaţi, în mod greşit, să credem că trebuie să acumulăm multe bunuri scumpe şi o serie întreagă de lucruri materiale ca să trăim o viaţă împlinită. Insă nu aceasta e calea spre adevărata fericire. Fericirea adevărată şi durabilă se obţine prin acumularea progresivă de amintiri frumoase şi momente speciale. Cât vei trăi, Catherine, fă tot ce-ţi stă în putinţă ca să strângi cât mai multe amintiri frumoase cu familia ta. Ţine minte că cea mai bună cale ca să ai cu adevărat succes în viaţă e să fii cu adevărat bun. Adună toate ideile despre comunitate şi momente omeneşti din mediul corporatist şi transpune-le în viaţa ta de familie. Ia toate acele filosofii testate şi adevărate din lumea afacerilor şi adu-le între cei patru pereţi ai locuinţei tale.
— Cum să fac asta, mai exact?, l-am întrebat.
— începe să gândeşti aşa: cu cât ai o relaţie mai profundă cu Jon şi cu copiii, cu atât vei avea mai multă eficienţă ca lider la tine acasă. Nu-i mai certa pe Porter şi pe Sărită, începe să-i modelezi pentru a deveni oamenii minunaţi care ştim amândoi că sunt destinaţi să devină.
— Şi să nu-i mai blamez, ci să-i apreciez, să-i laud?, am adăugat, împrumutând fraza lui Julian
— Exact, a răspuns Julian entuziasmat, sărind în aer de parcă ar fi fost pe o trambulină. Laudă-ţi copiii când fac lucrurile cum trebuie. Nu uita niciodată că un comportament răsplătit e un comportament care va fi repetat. Apreciază-i şi laudă-i când te ajută să speli vase ori să pregăteşti cina. Copleşeşte-i cu laude sincere când învaţă ceva nou sau încearcă un joc nou. Lauda sinceră e unul dintre cei mai buni factori motivanţi pentru sufletele oamenilor, cu toate astea noi o folosi foarte rar.
— Cred că ai dreptate, Julian. Ne îngrădim latura umană.
— Şi nu te grăbi să te enervezi când varsă un pic de lapte ori sparg o farfurie nou-nouţă. Sunt copii şi le stă în fire să facă asta. E una dintre metodele prin care învaţă. îmi amintesc de unul dintre bancherii de

investiţii cu care îmi pierdeam vremea în zilele mele de glorie şi care mi-a spus că secretul extraordinarei încrederi în sine pe care o avea trebuie căutat în copilărie.

— Şi care este acel secret?

— Fusese crescut de tatăl lui şi de fiecare dată când vărsa ceva, spărgea vreun vas ori făcea vreo gafă, tatăl lui, în loc să se enerveze, îl întreba: „Deci, Jerry, ce-ai învăţat din asta?" Acea simplă întrebare a dus la şlefuirea unuia dintre cele mai puternice caractere pe care le-am văzut. Ţine minte, Catherine, o greşeală e o greşeală doar dacă o faci de două ori. Prima dată e o cale să înveţi, esenţială pentru dezvoltarea individului.

— Serios?

— Bineînţeles. Nu eşti de acord că prima cale spre desă-vârşirea noastră ca indivizi o reprezintă eşecurile şi greşelile.

— Cu siguranţă. Dacă mă gândesc bine, cele mai mari eşecuri ale mele m-au făcut să evoluez enorm.

— Exact. Eşecul e cea mai sigură cale spre succes. Să greşeşti nu înseamnă altceva decât să înveţi să câştigi. Părinţii pricepuţi recompensează eşecurile excelente. Când Porter şi Sărită au curajul să ia atitudine şi să încerce un lucru nou, şi nu reuşesc, recompensează-i şi încurajea- ză-i. Asta îi va umple de încredere şi îi va ajuta să se dezvolte şi să-şi extindă abilităţile. Dacă au făcut o greşeală,
ajută-i să înţeleagă ce n-a mers şi să meargă înainte. Nu folosi niciodată un limbaj negativ sau de reproş când vor-beşti cu ei. Dacă îi critici pe copii, ei se interiorizează şi îşi pierd tocmai acea lumină care îi face speciali. Părinţii pe care îi aud în magazine ţipând la copiii lor din cauza unor nimicuri comit un păcat. Asta arată că părinţii trebuie să se poarte altfel - nu copiii.

— Dumnezeule, ai nişte viziuni grozave, Julian! Cred că ai meditat ore în şir la toate lucrurile astea.

— Mai degrabă ani în şir, a îngăimat Julian, mângâin- du-şi roba, adâncit în gânduri.

— Să te gândeşti serios la acel principiu foarte important legat de măiestria de a fi lider pe care l-am menţionat anterior: oamenii nu te urmează dacă n-au încredere în tine. Trebuie să înţelegi, o dată pentru totdeauna, că principala ta datorie ca părinte e să le construieşti încre-derea ca oameni.

— Trebuie să le construiesc încrederea ca oameni?, l-am întrebat, intrigată de această sintagmă.

— Da, Catherine. încrederea stă la baza oricărei culturi de familie. După cum am spus, înainte ca cineva să-ţi întindă o mână, trebuie ca tu să-i atingi sufletul şi ca să le atingi sufletul trebuie să le construieşti încrederea.

— Prin urmare, dacă vreau ca Porter şi Sărită să mă ajute mai mult la treburile casnice, să spunem să-şi strângă singuri jucăriile după ce s-au jucat cu ele, trebuie să le ating sufletele mai des?
— Da, exact asta vreau să spun.
— Ce lucruri practice, în mod specific, trebuie să fac acasă pentru a construi încrederea, cum spui tu? De unde să încep să-mi aprofundez relaţiile şi să creez acele amintire frumoase care asigură o viaţă de familie minunată?
— Sunt foarte multe lucruri pe care poţi să le faci. Primul şi de departe cel mai important e să-ţi respecţi
promisiunile şi angajamentele. Ai auzit vreodată povestea meşterului tâmplar aflat în pragul pensionării?, m-a întrebat Julian.
— Nu cred c-o ştiu.
— Urma să iasă la pensie după o carieră lungă, dedicată construirii caselor. Insă, la începutul carierei de tâmplar, când lucra pentru un cunoscut antreprenor, acesta i-a cerut să-i facă o promisiune specială.
— Ce promisiune?
— Tâmplarul a trebuit să-i promită antreprenorului că fiecare casă pe care urma s-o construiască avea s-o considere ca pe cel mai important proiect pe care l-a primit vreodată. A trebuit să promită că avea să construiască fiecare casă cu dăruire, grijă şi dragoste. înainte să se pensioneze, tâmplarul s-a dus în biroul şefului ca să-l înştiinţeze că locuinţa la care lucra avea să fie ultima din cariera lui. Şeful i-a spus că-i pare rău că pleacă de la ei şi l-a rugat, dacă se poate, să-i facă o ultimă favoare. „Mai construieşte încă o casă”, i-a cerut angajatorul, „după care poţi să te pensionezi.” Tâmplarul, care-l respecta foarte mult pe şeful lui, a acceptat şi s-a apucat imediat să construiască noua casă. Insă, spre deosebire de toate casele pe care le construise de-a lungul anilor, acum nu s-a folosit de toate cunoştinţele sale şi a aplicat tot felul de metode rapide ca să termine casa în timp record şi să se pensioneze mai repede. A făcut treaba de mântuială, a folosit materiale de calitate inferioară şi s-a grăbit să termine lucrarea.
— Şi-a încălcat promisiunea făcută la început, am in-tervenit eu, captivată de povestea spusă de Julian.
— Da, Catherine, a continuat Julian. în câteva săptă-mâni, casa a fost gata, iar tâmplarul s-a dus să-l înştiinţeze pe şeful lui. „Mulţumesc că ai făcut asta pentru mine”, i-a spus şeful, cu blândeţe în glas. Apoi i-a dat tâmplaru-
lui cheile de la uşa casei. „Sunt cheile tale. Casa pe care tocmai ai construit-o e cadoul meu de pensionare pentru tine, ca semn de respect pentru toţi

aceşti ani de trudă şi dăruire.” Tâmplarul a încremenit de uimire. Nu-i venea să creadă că locuinţa pe care tocmai o terminase era a lui. Dacă ar fi ştiut, şi-ar fi dat toată silinţa s-o facă mai bună.

— Uau! E o poveste grozavă.

—Vezi tu, tâmplarul a încălcat cea mai importantă pro-misiune pe care şi-o luase faţă de angajator şi de el însuşi, promisiunea că-şi va face meseria cât mai bine, cu toată măiestria de care era capabil. Şi, fiindcă şi-a încălcat acest angajament esenţial, a ajuns să locuiască în singura casă prost făcută din toate câte construise în cariera lui. Aşa se întâmplă şi în viaţa noastră. Nu ne ţinem de promisiuni şi ajungem să trăim în situaţii nu tocmai ideale, situaţii pe care le-am creat noi înşine, prin faptele noastre.

— Deci un lider de familie trebuie să-şi respecte întot-deauna promisiunile şi să rămână credincios cuvântului dat, am adăugat.

— Da, asta dacă nu vor să trăiască într-un cămin trist şi redus ca valoare. Şi nu trebuie să-şi respecte doar pro-misiunile făcute membrilor familiei, Catherine. Trebuie să respecte şi promisiunile pe care le fac propriei lor persoane. Respectând promisiunile făcute altora, construieşti încrederea familiei şi îmbogăţeşti cultura căminului tău. Respectând promisiunile făcute ţie însuţi, construieşti încrederea în tine şi-ţi îmbogăţeşti caracterul.

— Cât se poate de adevărat, Julian. Cum bine ştii, am început să fac sport cu regularitate.

— Am observat. Arăţi mai bine ca niciodată.

— Mulţumesc, dragă frate. Când sar peste o oră când aveam programat să fac sport, nu mă simt deloc bine. Ca şi cum m-aş dezamăgi pe mine însămi.

— Chiar asta faci. Dacă îţi respecţi promisiunile faţă de tine însăţi, fie că e vorba de sport, să-ţi faci timp pentru a intra în comuniune cu natura sau chiar să mergi la un masaj după o săptămână agitată, asta înseamnă că-ţi eşti credincioasă ţie însăţi. Când îţi respecţi angajamentele luate faţă de tine însăţi, de pildă să te îngrijeşti mai mult, de fapt te respecţi pe tine însăţi. Când încâlci aceste promisiuni, îţi pierzi treptat încrederea în tine însăţi. Stima de sine se destramă. Cu cât încâlci mai multe promisiuni, cu atât mai mult va scădea stima de sine. In cele din urmă, îţi pierzi definitiv încrederea în tine ca persoană. Şi dacă ai pierdut asta, se duce de râpă totul, declamă Ju- lian, în timp ce razele soarelui se jucau pe broderia aurită a robei lui.

— Cuvintele tale sunt pline de sens, Julian. Nimeni nu m-a învăţat aşa ceva până acum. Nici în gimnaziu, nici la liceu, nici la şcoala de afaceri. Continuă, te rog.

— încrederea e baza oricărei relaţii umane, fie la serviciu, fie acasă. Ca să consolidezi relaţiile din familia ta, trebuie să sporeşti încrederea care există acolo. Şi una dintre cele mai puternice metode prin care poţi să faci asta e să devii un om de cuvânt. Cuvintele au o putere enormă. Nu spune că vei face ceva dacă nu eşti sigură de asta. încearcă să respecţi fiecare promisiune făcută. Fii meticuloasă când e vorba să-ţi dai cuvântul. Asta îţi va transforma complet viaţa. îţi garantez.

— Pare dificil, când spui să fiu meticuloasă când e vorba să-mi dau cuvântul. Am atât de multe angajamente. Nu-i uşor să le onorez absolut pe toate.

— Nu-ţi mai lua atâtea angajamente. Promite mai puţin ca să poţi face mai mult. Fii mai selectivă cu promisiunile. Ca să devii un bun lider la tine acasă, mai întâi trebuie să fii un model de integritate. Trebuie să fii genul de persoană care face de fiecare dată lucrul potrivit. Genul de persoană care se ghidează după un cod de onoare personal. Dacă vei proceda aşa, vei obţine respectul celorlalţi. Un lucru şi mai important, oamenii care îşi respectă promisiunile dobândesc credibilitate. Familia lor ajunge să se bazeze pe ei şi să creadă cu tărie în spusele lor...

— Pentru că ştiu că sunt adevărate, l-am întrerupt, entuziasmată.

— Da, pentru că ştiu că sunt adevărate, iar adevărul te va elibera cu adevărat, surioară.

— N-am crezut niciodată că e atât de important să fiu credibilă în ochii familiei mele. Am considerat întotdeauna că am alte priorităţi ca părinte şi ca soţie.

— Credibilitatea este esenţială, Catherine. Credibilitatea naşte încrederea, iar încrederea, după cum ţi-am spus, stă la baza fiecărei relaţii profunde şi adevărate. Aşadar, sfatul meu este următorul: nu promite nimic şi nu te angaja la ceva dacă nu eşti sigură că vei putea onora lucrul acela. Nu le spune lui Porter şi Săritei că-i duci la circ săptămâna asta dacă nu eşti sigură că vei putea face asta. Promisiunile unui părinte înseamnă enorm pentru copii. Trebuie să înţelegi că atunci când încâlci o promisiune, le frângi sufletul. Nu-i spune lui Jon că-l vei ajuta să întocmească planul de afaceri despre care vorbea dacă nu eşti sigură că vei putea face lucrul ăsta. în scurt timp, vei vedea că în viaţa ta se va petrece ceva minunat. Membrii familiei tale vor începe să te asculte cum n-au mai făcut-o niciodată până acum. Te vor respecta mult mai mult. Vor ajunge să te cunoască şi să te iubească pentru că eşti un om care se ţine de cuvânt. Dragostea dintre voi se va adânci.

— Grozave idei! Totuşi, în esenţă sunt nişte lucruri simple.

— Lucinri profunde intr-un mod simplu, aşa aş alege eu să numesc aceste principii de înţelepciune pe care călugării mi le-au împărtăşit cu atâta bunătate, mi-a răspuns Julian, încântat de ingeniozitatea cu care manevrase cuvintele.
— în regulă, Julian. Voi deveni cât se poate de serioasă în privinţa promisiunilor şi angajamentelor pe care mi le voi asuma. Am să fiu meticuloasă când e vorba să-mi dau cuvântul. Când voi spune că fac un lucru, voi avea tăria de caracter să-l şi fac. Voi încerca din răsputeri să devin o femeie de cuvânt, să fiu credincioasă cuvântului dat, n-am să mai trăiesc făcând ce e mai simplu de făcut şi mă voi concentra să fac ce e mai bine să fac. Ce altceva trebuie să fac ca să-mi aprofundez legăturile cu familia mea?
— Poftim?
— Te-am întrebat ce altceva trebuie să fac ca să-mi aprofundez legăturile cu familia mea?, i-am repetat.
— Cum?
— Am spus, am ţipat eu, întrebându-mă dacă auzul lui Julian începea să se şubrezească, în ciuda condiţiei fizice excelente, ce altceva trebuie să fac ca să-mi aprofundez legăturile cu familia mea?
— Mai spune o dată, surioară.
— Cred că glumeşti, Julian. Ţi-am pus aceeaşi întrebare de trei ori. De ce nu mă asculţi? începi să mă calci pe nervi.
— A, mulţumesc. Exact răspunsul pe care-l aşteptam, a spus Julian mulţumit, rânjind cu gura până la urechi. M-ai ajutat să trec la următorul pas legat de consolidarea relaţiilor în familia ta.
— Aşa am făcut?!
— Aşa ai făcut. Ca să aprofundezi cu adevărat legăturile umane şi să atingi în permanenţă sufletele celor din familia ta pentru ca întreaga viaţă de familie să se îmbunătăţească, trebuie să devii ceea ce eu numesc un ascultător agresiv.
— Dar nu spuneai tu că trebuie să abordăm relaţiile umane cu mai multă delicateţe şi compasiune, dacă vrem să le consolidăm? Cum adică să fim mai agresivi, Julian? M-am săturat să fiu agresivă. M-am săturat să fiu mână de fier şi să zoresc tot timpul oamenii. Numai asta făceam când lucram la biroul din oraş.
— Catherine, eu nu-ţi sugerez să te întorci la vechile ti-pare de comportament. Acea Catherine a rămas în trecut, încetează să te mai vezi pe tine în felul ăsta. începe să trăieşti din imaginaţie, nu din amintiri.
— îmi place fraza asta, Julian. E foarte bună.
Julian şi-a continuat lecţia.

— Să fii un ascultător agresiv nu înseamnă să fii o persoană agresivă. înseamnă să fii un ascultător activ. în această epocă a vitezei, cei mai mulţi oameni cred că să asculţi nu înseamnă nimic altceva decât să aştepţi până când vorbitorul termină ce are de spus ca să intervii tu. Să fii un bun ascultător e o abilitate care s-a pierdut în vremurile astea de planificare excesivă, deşi este un mijloc esenţial pentru a construi încrederea în sânul familiei. Asta îţi va îmbogăţi cultura de familie cum nici n-ai visat vreodată. Unul dintre cele mai mari apetituri umane...

— Ce înseamnă apetituri umane?, am sărit eu.

— Toţi avem o serie de nevoie umane fundamentale, înţelepţii le-au denumit apetituri umane şi, acordându-şi răgazul cuvenit, au reuşit să le definească pe toate. După cum spuneam, toţi avem aceste apetituri umane, precum nevoia să ne punem în practică talentele, nevoia de iubire şi de comunitate, nevoia să simţim că evoluăm şi că învăţăm şi nevoia să simţim că aducem o contribuţie în viaţa celorlalţi oameni, în călătoria noastră pe drumul vieţii. Un alt apetit uman e nevoia de a fi preţuit şi apreciat, 'foţi simţim o nevoie acută să fim ascultaţi şi să simţim că ceea ce noi spunem este auzit de cei cărora ne adresăm.

Când asculţi agresiv, îţi concentrezi întru totul atenţia asupra cuvintelor pe care celălalt le rosteşte şi asculţi cu multă empatie, arăţi că îţi pasă. Lucrul acesta, la rândul lui, îi transmite vorbitorului un semnal puternic că îl respecţi, îl preţuieşti şi te interesează ceea ce el îţi spune, iar asta sporeşte încrederea dintr-o relaţie.

— Cred că asta face trimitere la ce spuneai anterior, că oamenii nu-ţi întind o mână până când nu le atingi sufletele. Ascultarea agresivă mi se pare un mijloc excelent de a comunica profund cu sufletele oamenilor.

— Aşa e, Catherine. Sunt foarte puţine daruri pe acest pământ la fel de preţioase cum e capacitatea de a asculta activ persoana cu care vorbeşti, astfel încât să-i arăţi că o înţelegi pe deplin. E una dintre acele acte de omenie pe care se pare că nu le practicăm prea des. Dacă am fi ascultători activi, am dobândi o înţelegere mai profundă, iar lumea asta ar fi un loc mult mai bun. înţelegerea stă la temelia iubirii. Porter, de exemplu, deşi are doar şase ani, ştiu sigur că e încântat când îi acorzi întreaga atenţie. Asta înseamnă că atunci când îţi spune cum a fost în ziua aceea la şcoală sau ce a făcut cu colegii în curtea şcolii, tu trebuie să fii prezentă nu numai fizic, ci şi mental. Trebuie să te concentrezi întru totul asupra cuvintelor lui, chiar dacă te simţi obosită sau ai probleme la serviciu. Ştiu că uneori e greu să faci asta, dar dacă încerci tot mai mult să te concentrezi asupra unei conversaţii şi să laşi pe dinafară tot ce ţi-ar putea distrage atenţia, o să te descurci din ce în ce mai bine. Ascultarea e mai degrabă o abilitate pe care

trebuie să ţi-o dezvolţi, decât un talent cu care te naşti. Cu cât o exersezi mai mult, cu atât devii mai bună.
— Ai dreptate. Lui Porter i se luminează ochii când îl întreb despre lucrurile care îl pasionează şi când îi ascult răspunsurile cu sinceritate şi dragoste. Ştiu că asta îl face să se simtă important.
— Şi înţeles, a adăugat Julian.
— Şi înţeles, am repetat eu. Altceva?
— Un ultim sfat înţelept, Catherine, şi voi fi scurt, pentru că ştiu că ţi-am dat destule teme de gândire în dimineaţa asta.
— Crede-mă, Julian, ador genul ăsta de cunoaştere. Continuă.
— In regulă. Ultimul element din această a Doua Lecţie de Desăvârşire a Liderului de Familie este să devii fanatic de sinceră.
— Adică?
— Adică oricât de greu ţi-ar fi să spui adevărul într-o anumită situaţie şi oricât de greu ţi-ar fi să dezvălui ceea ce gândeşti cu adevărat, fii sinceră. Spune exact ce ai în minte.
— Să vorbesc adevărat?, i-am sugerat, repetând cuvintele lui dintr-o lecţie anterioară.
— Eşti foarte deşteaptă, surioară. Exact. Acum aş vrea să-ţi explic că a fi „fanatic de sinceră” nu înseamnă că trebuie să fii insensibilă şi să insulţi ori să jigneşti oamenii. Mesajul meu e altul. A fi fanatic de sinceră are oarecum legătură cu ceea ce spuneam mai devreme, să fii meticuloasă când e vorba să-ţi dai cuvântul. Nu lua în derâdere cuvintele. Ele sunt foarte puternice. Când spui ceva, asi- gură-te că exprimă exact ce ai tu în minte. Când ai ceva de spus în legătură cu o situaţie legată de Jon, de pildă, exprimă-te. Renunţă la toate linguşelile şi răsfăţurile şi spune adevărul drept în faţă în toate conversaţiile tale.
— Ce efect obţin dacă sunt fanatic de sinceră?, l-am întrebat.
— Un efect foarte puternic, mi-a răspuns Julian. La fel de puternic cum e efectul pe care îl au respectarea promisiunilor şi a angajamentelor. întăreşte încrederea pe care oamenii o au în tine. Ei vor şti că atunci când spui un lucru, spui adevărul. Dacă vei spune adevărul în orice situaţie, vei dobândi un respect enorm în ochii celor din jur şi vei deveni un om puternic. Oamenii vor şti pe ce poziţie te afli şi nu vei mai avea nimic fals în tine. Toată superficialitatea care ne ornează caracterul e înlăturată şi ne expunem aşa cum suntem noi ca oameni, iar lucru ăsta e puternic, Catherine, foarte puternic. Devii mai mult decât un simplu individ. Te ridici la nivelul unei adevărate forţe a naturii şi împrăştii această aură în jurul tău. Crede-mă, oamenii vor simţi că ai mai multă putere.
— înţelepţii aveau această putere?

— In cantităţi impresionante, a observat Julian, privind cerul. Asta e unul dintre lucrurile de care îmi amintesc cel mai des în legătură cu învăţătorii mei minunaţi. Fiecare dintre ei era profund devotat adevărului, nu doar prin vorbe, ci şi în gândire. Asta mă duce cu gândul la cuvintele marelui filosof roman Seneca, cel care spunea: „îmi voi gestiona viaţa şi gândurile ca şi când lumea întreagă ar putea s-o vadă pe prima şi să le citească pe celelalte ca pe o carte deschisă. ”

—Fraza asta mi-a făcut pielea de găină, am remarcat eu.

— Puternice cuvinte, nu-i aşa?, a observat Julian, iar înţelepţii îşi duc viaţa ghidându-se după această filoso- fie. Sunt cu adevărat devotaţi adevărului. Ca urmare, au avut o influenţă aproape magică asupra mea. Dacă vei spune adevărul şi vei deveni fanatic de sinceră, îţi vei îmbunătăţi profund viaţa de familie, Catherine.

— Şi viaţa profesională, sunt sigură.

— Foarte bine spus. Intr-o lume în care oamenii mint tot timpul crezând că asta le va aduce succesul, tu te vei ridica deasupra, ca un far al integrităţii. Şi crede-mă, surioară, integritatea şi decenţa te vor face mult mai competitivă decât orice afacere superperformantă.

— Asta înseamnă că trebuie să ne arătăm calitatea de lideri în toate ipostazele vieţii. Asta îmi aminteşte de ce spunea cândva Mahatma Gandhi: „Omul nu poate să facă bine într-un domeniu din viaţa lui dacă e ocupat să facă rău în altul. Viaţa e un întreg indivizibil. ” Prin toate lecţiile astea pe care mi le împărtăşeşti, încep să înţeleg că toate principiile de conducere pe care trebuie să le folosească directorii ca să aibă succes în afaceri se pot aplica în egală măsură şi în contextul familiei şi viceversa. Ştiu că mi-ai tot repetat asta în ultimele luni, însă acum ide- ea asta începe să prindă contur în mintea mea. Ai mare dreptate: nu numai directorii executivi trebuie să fie lideri. Dacă îmi exersez calităţile de lider, construiesc încrederea oamenilor şi contribui la dezvoltare, astfel vor avea de câştigat toate relaţiile mele şi de la serviciu şi de acasă.

— Acum ai înţeles, a spus Julian, ieşind în curtea inte-rioară care avea vedere spre lacul strălucitor. Sub razele soarelui, undele scânteiau de-ţi luau ochii. Julian a vârât mâna în singurul buzunar al robei, a scos o pereche de ochelari de soare şi i-a pus la ochi. Arăta nostim.

— Mişto ochelari, dragă frate, i-am spus, tachinându-1.

— Ochii mei nu suportă lumina puternică, a răspuns Julian. Că tot veni vorba de ochi, surioară, vreau să-ţi dezvălui o poezie.

Julian a vârât din nou mâna în buzunar şi a scos o bucată de hârtie de culoarea fildeşului, care părea delicată şi foarte veche. înainte să-mi citească ce scria acolo, mi-a spus.

— Tu eşti autoarea fiecărei zile din viaţa copiilor tăi.
Am fost luată prin surprindere de declaraţia lui Julian.
Deşi n-o înţelegeam pe deplin, simţeam că însemna ceva special şi că era plină de înţelepciune. N-am spus nimic.
— Faptele şi comportamentul tău zi de zi îi vor influenţa de Porter şi pe Săriţă tot restul vieţii lor. Felul cum
te porţi ca părinte va defini viaţa copiilor tăi. Comporta-mentul tău îi va influenţa în fiecare zi, cât timp vor trăi. Toţi ochii sunt aţintiţi asupra ta, Catherine. Să nu uiţi asta niciodată, a afirmat sobru, întinzându-mi hârtia care stătuse ascunsă în buzunarul lui asemeni unei comori îngropate. Iată ce scria pe hârtie:
Sunt ochi micuţi atenţi la tine Ce te privesc noapte şi zi.
Urechi micuţe care sorb Tot ce zici tu, orice ar fi.
Sunt mâini micuţe care vor Să facă tot ce faci, că-i bine,
Şi-un copilaş care visează Să fie într-o zi ca tine.
Tu pentru copilaş eşti idol,
Eşti înţelept cum altul nu-i.
In căpşorul lui eşti totul, înregistrează tot ce spui.
Crede în tine cu tărie Va spune şi va face asemeni ţie Când va fi mare, într-o zi.
Un copilaş cu ochii mari Crede că tot ce faci e bine Şi te priveşte cu nesaţ Noapte şi zi,
Numai pe tine.
Tu eşti exemplu pentru el, în tot ce faci,
Orice ar fi,
Şi copilaşul tău aşteaptă Să-ţi fie asemenea într-o zi.
Autor anonim
Când am terminat de citit poezia, lacrimile îmi şiroiau pe obraz. Eram tulburată de ceea ce citisem şi de profunzimea sentimentelor exprimate în acele cuvinte. Ju- lian avusese mare dreptate când spunea despre cuvinte că sunt puternice şi că trebuie să le aleg cu grijă. In acel moment am simţit că să fiu lider în familia mea şi să devin un părinte foarte bun era un lucru măreţ. Poate că, într-adevăr, curajul de a fi un părinte minunat şi un lider de familie era un act eroic.
Toţi acei taţi şi acele mame care îşi fac timp să le citească fiilor o poveste, după o zi lungă la serviciu şi după multe treburi casnice, sunt oarecum nişte eroi. Toţi acei părinţi care îşi cresc singuri copiii, care se luptă cu greutăţile şi transformă necazurile în şanse, făcând din căminul lor un loc de studiu, disciplină şi iubire pentru binele copiilor, aceşti părinţi trebuie socotiţi nişte eroi. Toţi acei oameni care decid în mod conştient să le ofere copiilor tot ce

au ei mai bun ca oameni, oricât de greu le-ar fi să facă asta, trebuie onoraţi, respectaţi şi poate chiar veneraţi.
în copilărie, Julian îmi spusese odată că aveam de făcut o alegere majoră în viaţă: puteam să blestem întunericul sau puteam să aprind o lumânare. De curând, am găsit cuvintele gânditorului antic Platon, care vorbea despre acelaşi sentiment: „Putem ierta cu uşurinţă un copil căruia îi e frică de întuneric; adevărata tragedie în viaţă apare când adulţilor le este frică de lumină. ” Mi-am dat seama că dacă sunt lider în familia mea, mă transform în lumină, poate pentru prima oară în viaţa mea. Asta făcea din mine o persoană nobilă, un om mai bun, un erou. în acel moment, stând în curtea inundată de soare care fusese martora multor clipe minunate petrecute în familie, mi-am dat seama că îndatorirea de a-mi creşte cei doi copii minunaţi astfel încât ei să devină adulţi buni, iubitori şi puternici avea să fie cel mai bun lucru pe care puteam să-l fac în viaţa mea, iar revelaţia aceasta mi-a deschis inima mai mult ca niciodată.
M-am întors să-i mulţumesc lui Julian, dar el dispăruse. M-am simţit complet singură. L-am căutat în sufragerie, apoi în bucătărie, însă nici urmă de el. Am ieşit pe peluza întinsă, iarba era încă umedă de la rouă rece a acelei superbe dimineţi de primăvară, dar nici acolo nu l-am găsit pe fratele meu. începeam să mă neliniştesc. Apoi m-am uitat înspre lac şi am rămas uluită de ce-am văzut. Chiar acolo, la mijlocul distanţei dintre ţărm şi geamandură, l-am văzut pe Julian. îşi lăsase roba la mal şi înota nebuneşte, aşa cum făcea în copilărie când luam vacanţă şi veneam la lac pentru prima baie din acea vară. Când m-am uitat mai bine, am văzut un zâmbet larg pe faţa lui Julian. Concentrându-mi atenţia, l-am auzit fredonând ceva. Era cântecul pe care ni-l cânta mama când ne duceam la culcare.

A treia lecţie de desăvârşire
a liderului de familie
îndreaptă atenţia copilului tău
asupra măreţiei, nu a slăbiciunii!
Departe, în razele de soare,
acolo se află cele mai mari năzuinţe ale mele.
Poate nu le voi atinge,
însă pot să-mi ridic privirea
şi să le văd frumuseţea,
să cred în ele şi să încerc să le urmez.
Louisa May Alcott
Cel mai mare pericol care ne pândeşte

pe cei mai mulţi dintre noi nu-l reprezintă ţelurile
prea mari pe care nu le putem îndeplini,
ci ţelurile mici pe care le putem atinge.
Michelangelo

Ploaia cădea pe acoperişul maşinii, în timp ce intram în parcarea subterană care ducea la Muzeul Naţional de Artă şi Istorie, acolo unde Julian îmi dăduse întâlnire în acea după-amiază mohorâtă. Trecuseră exact două săptămâni de la ziua petrecută la casa de la ţară, iar lecţiile pe care mi le împărtăşise atunci se materializaseră deja în câteva reuşite remarcabile în rolul meu de părinte şi în comportamentul meu ca persoană. Programele care îmi influenţaseră până atunci procesele gândirii au început să se reconfigureze sub formă unor atitudini, abordări şi viziuni noi care îmi guvernează existenţa. Am devenit chiar mai pozitivă şi mai fericită când vedeam ce întorsături minunate luau vieţile noastre.

Devenind un lider pentru copiii mei şi arătându-i lui Jon mai multă iubire, viaţa noastră de familie a căpătat o trăsătură spirituală care a împins totul într-o nouă dimensiune. Cred că, pe măsură ce legăturile dintre noi se adânceau, înzestrările fiecăruia, latente până atunci, începeau să iasă la suprafaţă. Când căminul nostru a devenit un loc în care respectul, încrederea şi adevărul erau preţuite, fiecare dintre noi s-a simţit mai liber să-şi dezvăluie sentimentele şi talentele care-l făceau special.

Am citit de curând un studiu făcut de nişte cercetători de la Universitatea din Nebraska cu tema „Ce anume face familiile cele mai fericite din lume atât de fericite?” Studiul dezvăluia o serie de trăsături comune. In primul rând, familiile cele mai fericite pun pe primul loc viaţa de familie. Ca să-l parafrazez pe Julian, aceste familii înţelegeau că „pentru a fi lider în viaţă, trebuie mai întâi să fii lider în familia ta. ” în al doilea rând, membrii acestor familii îşi manifestau în mod deschis afecţiunea unii faţă de alţii. Şi în această privinţă, Julian pusese punctul pe i când îmi vorbise despre „momentele omeneşti” şi cât de importantă este compasiunea în cultura familiei. în al treilea rând, cercetătorii au descoperit că cele mai fericite familii au un mare respect pentru importanţa comunicării pozitive. Aşa cum mă sfătuise şi Julian, aceste familii erau încredinţate că este esenţial să fii un bun ascultător şi să fii sincer în discuţiile familiale. Şi, în al patrulea rând, s-a descoperit că aceste familii de succes petrec mult timp împreună. După cum spunea şi Julian, ca să construieşti o viaţă de familie plină de satisfacţii, nu numai calitatea timpului e importantă, ci şi cantitatea acestuia.

Studiul a descoperit că şi fericirea dintre cei doi soţi poate juca un rol important în fericirea generală a familiei. Când relaţia dintre părinţi este

una de iubire şi construită pe respect reciproc, familia, ca întreg, este mai afectivă şi fiecare membru al familiei arată mai mult respect pentru nevoile celuilalt. Când relaţia de cuplu merge bine, întreaga familie este fericită.
Insă, citind mai mult despre familiile de succes, încurajată de Julian, cât timp a stat la noi, mi-am dat seama că structura familiilor contemporane s-a schimbat semnificativ. Am citit despre taţi celibatari care sunt nişte părinţi grozavi şi care-şi cresc frumos copiii. Am aflat despre mame singure şi devotate care muncesc toată ziua, iar noaptea îşi transformă casa întru-un mediu prielnic pentru copiii lor, chiar dacă se simt rău fizic şi le dor picioarele. Am aflat că tot mai mulţi bunici devin, din varii motive, principalele persoane care au grijă de nepoţii lor şi se descurcă de minune. Am avut ocazia să mă întâlnesc din nou cu o colegă de la şcoala de afaceri, o femeie care tocmai trecuse printr-un divorţ dureros şi care creştea singură trei copii. Ea a descoperit că, deşi lucra din greu şi avea multe obligaţii, nu se simţise niciodată mai împlinită ca atunci.
Cu cât căutam mai mult şi deveneam mai conştientă de această organizaţie pe care noi o numim familie, mi-am dat seama că această instituţie venerabilă trece prin aceleaşi schimbări dramatice ca toate celelalte organizaţii de pe planetă. Modelul tradiţional cu doi părinţi, în care bărbatul lucrează în afara casei şi femeia se ocupă de treburile domestice, nu mai constituie norma. Cu cât mă uitam mai bine în jurul meu şi deschideam mai bine ochii, cu atât vedeam mai mulţi taţi care stau acasă şi fac cumpărături împreună cu copiii lor ziua în amiaza mare. Am început să devin tot mai conştientă de prezenţa feme-
ilor-director care, asemeni mie, au decis să-şi amenajeze biroul acasă şi a taţilor cu profesiuni solicitante care s-au retras din activitate câţiva ani ca să-şi crească micuţii. Am văzut familii mixte invidiate în tot cartierul şi familii alcătuite din mai multe generaţii, în care copiii, părinţii şi bunicii se întâlneau seara la aceeaşi masă, râdeau şi îşi arătau dragostea unii faţă de alţii. Marea noutate a epocii noastre nu era doar Noua Economie invadată de firme performante şi de o nouă cultură a afacerilor. Trebuia să luăm în calcul şi apariţia unei Noi Familii - cu toate permutările şi configurările care se abat de la tradiţie - care, am concluzionat eu, schimbă cu repeziciune forma culturii umane.
In timp ce urcam cu liftul din parcare până în muzeu, mi-au venit în minte proprii mei părinţii. Tata a fost un om talentat a cărui ambiţie l-a ridicat în vârful piramidei juridice şi a avut un suflet mare care l-a făcut primul în topul meu. Mama a fost o scriitoare genială care iubea arta aproape la fel de mult cât îşi iubea copiii. Când eram mici, am simţit întotdeauna că Julian era preferatul ei, deşi în ultimii ani de viaţă mi-a spus că n-a fost niciodată

vorba de aşa ceva. Ne-a iubit pe amândoi la fel şi, chiar dacă Julian vorbea rar despre ea, ştiam că-i era la fel de dor de ea cum îmi era mie. Cineva mi-a spus odată: „Cum îţi creşti copiii, aşa creşti şi generaţiile viitoare. ” Am fost norocoasă să am doi părinţi minunaţi care, înţelegeam acum, au fost adevăraţi lideri de familie. Ei i-au oferit generaţiei lor un început foarte bun, mă gândeam eu.
Când s-au deschis uşile, am intrat în holul principal al muzeului. Mi-a plăcut dintotdeauna să vin în acest loc plin cu statuete extraordinare şi cu tablourile impresionante ale lui Picasso. în ultima vreme, încercasem să-i aduc aici pe Porter şi pe Sărită de câte ori s-a putut. Jon se întâlnea cu noi aici, după ce-şi termina şedinţa la sala
de gimnastică - o nouă ocupaţie pe care o adoptase odată cu planul nostru de a ne îmbogăţi viaţa şi de a deveni modele pentru copiii noştri. Am considerat că e important să ne învăţăm copiii să aprecieze arta şi să le arătăm cât mai multe dintre capodoperele omenirii. Ştiam că în final lucrul acesta avea să aibă un efect pozitiv asupra lor.
Julian m-a rugat să ne întâlnim în Sala Michelangelo. Ştiam că citise multe despre viaţa acestui mare artist şi că-l respecta pentru dorinţa de perfecţiune de care a dat dovadă. Am intrat în sală, căutând un bărbat înalt şi chipeş îmbrăcat într-o robă roşie, însă Julian nu se vedea pe nicăieri. Singura mea companie era un grup de turişti însoţit de un ghid. în aşteptarea fratelui meu, am hotărât să mă aşez pe banca din lemn şi să admir priveliştea. Dacă voiam să-mi simplific viaţa, trebuia să renunţ la obiceiul de a mă agita în fiecare clipă. învăţasem să-mi fac timp pentru mine însămi ca să mă bucur de momentele simple, dar frumoase ale vieţii - de o plasă de păianjen care străluceşte după ploaie sau de jocul stelelor pe cer într-o noapte liniştită şi senină. Uneori, Jon mă încuraja să-mi acord o pauză de o oră în care să vizitez anticariatul din apropierea casei ori să mă relaxez în grădina publică aflată în spatele casei noastre.
începusem să ador aceste momente liniştite din viaţa mea la fel de mult cum îmi plăceau clipele zgomotoase în care mă jucam cu familia mea. Emerson spunea că „dacă nu ai bogăţie sufletească, averea materială e un cerşetor hidos. ” în toţi aceşti ani în care am vânat succesul şi am strâns grămezi de bani, n-am avut niciodată parte de bogăţie sufletească. De când lucram la latura mea interioară, simţeam în mine această bogăţia sufletească.
în timp ce priveam statuile de marmură din încăpere, am început să ascult explicaţiile ghidului turistic. Am fost frapată de cunoştinţele lui şi de pasiunea lui pentru capodoperele expuse în muzeu. Am fost puţin surprinsă şi de vestimentaţia lui. Deşi purta uniforma tradiţională a ghizilor, compusă

din cămaşă albă, cravată neagră şi pantaloni asortaţi, avea pe cap o şapcă mare de baseball, cu două clapete albe care-i acopereau aproape toată faţa. Văzusem şepcile astea numai la studenţii care, în vacanţele de primăvară petrecute în Florida, se fereau astfel de razele puternice ale soarelui, în timp ce consumau butoaie întregi de bere şi leneveau pe plajă. Mi s-a părut că ghidul turistic arată cam ciudat, deşi ceilalţi nu observau nimic ieşit din comun în ţinuta lui. Poate că turiştii credeau că aceea era uniforma normală a ghizilor şi aveau de gând să-şi cumpere şi ei o şapcă după ce se termina turul.

Ghidul continua să vorbească, iar turiştii îl ascultau cu religiozitate. Niciunul dintre ei n-a întrebat nimic. Apoi, în mijlocul unei fraze, ghidul a făcut un gest care mi-a stârnit râsul. Şi-a vârât mâna în buzunarul de la pantaloni şi a scos un hot dog uriaş pe care îl înghesuise acolo. In timp ce clefetea la el, ghidul a avut îndrăzneala să-şi continue expunerea despre operele lui Michelangelo şi despre impactul acestora, iar mâncarea îi zbura mereu din gură.

Brusc, o femeie mai în vârstă din spatele grupului a scos din geantă o sticluţă cu muştar Dijon şi o lingură şi s-a îndreptat către ghid. Fără să scoată o vorbă, femeia a început să întindă muştar pe hot dog, cu generozitate. Ghidul nu spunea nimic, iar ceilalţi turişti păreau că nici nu observă. După ce a îndeplinit acest ritual, femeia s-a întors la locului ei, iar ghidul şi-a reluat prezentarea. Mergea şi muşca din hot dog. întreaga scenă mi s-a părut ireală, ca un film alb-negru cu fantome pe care-l urmăreşti dis-de-dimineaţă, când restul lumii doarme. însă, am crezut că e mai bine să-mi văd de treaba mea. M-am rugat ca Julian să apară cât mai repede.

— Toţi marii sculptori îşi imaginează operele înainte să pună mâna pe daltă, spunea ghidul, în timp ce muşta- rul i se prelingea de pe buza de jos. Vedeţi dumneavoastră, doamnelor şi domnilor, toate lucrurile în viaţă sunt create de două ori: prima dată când ni le imaginăm, iar a doua oară când le creăm.

„Omul ăsta e chiar bun”, mi-am spus. Nu-i de mirare că directorul muzeului îl lasă să se îmbrace aşa şi să facă ce-l taie capul.

— în viaţă, a adăugat, scoţând un baton de cereale Granola din buzunarul celălalt al pantalonului şi începând să-l mestece, în propria viaţă, trebuie să vă creaţi o viziune pe ecranul imaginaţiei şi apoi să puneţi în practică acest ideal.

— Staţi puţin!, am spus cu voce tare, incapabilă să mă abţin. Am mai auzit cuvintele astea. Dacă mă gândesc mai bine şi vocea mi pare cunoscută, am exclamat, începând să pun cap la cap piesele acestui ciudat puzzle. Scena asta e mult prea bizară ca să fie adevărată. Mă întreb dacă nu

cumva asta e o înscenare, o şotie pusă la cale de un frate mai mare copilăros, care face astfel de glume oamenilor încă de când era mic.
în întreaga sală se lăsase tăcerea. Turiştii erau speriaţi. în cele din urmă, unul dintre ei a luat cuvântul. Era doamna cu muştarul.
— îmi cer scuze, doamnă, mi-a spus, privindu-mă fix în ochi, dar despre ce naiba vorbiţi?
— Totul e o glumă, nu-i aşa?, am insistat eu. Julian m-a chemat aici, iar voi sunteţi probabil nişte prieteni de-ai lui care fac pe turiştii. Nu-i aşa? M-am prins. Surpriza s-a încheiat. Bună treabă, totuşi, m-aţi dus de nas ceva timp, am spus, bătând din palme pentru efect şi rânjind forţat.
Sala amuţise. Apoi s-a auzit vocea ghidului.
— Mă duc să chem paza. Cred că avem o mică problemă, doamnelor şi domnilor, a spus, îndreptându-se către telefonul roşu care se afla pe perete, printre statui.
Am început să mă agit. Dacă mă înşelasem? Poate că nu era o farsă de-a lui Julian. „Dumnezeule”, mi-am spus, „dacă oamenii ăştia chiar sunt turişti, iar ghidul e angajat cu acte în regulă?” Am simţit imediat cum transpir la subraţ. Am început să gâfâi. Aveam impresia că în Sala Michelangelo se făcuse brusc foarte cald. Apoi mi-am venit în fire şi am avut curajul să ascult acea vocea interioară care-mi spunea că Julian avea un rol în acest spectacol ciudat. Era imposibil să mă înşel.
După ce mi-ai recăpătat încrederea, m-am îndreptat spre ghidul turistic şi i-am dat şapca jos. Mulţimea m-a privit îngrozită. Am început să râd. Bineînţeles că era Julian!
— Salut, surioară, ce, nu-şi mai poate mânca omul hot dogul în voie?, a întrebat, râzând în hohote. „Turiştii” i-au urmat exemplul pufnind în râs şi bătând palma cu Julian.
— Am păcălit-o, domnule Mantie!, a strigat femeia cu muştarul. Chiar am dus-o de nas.
Julian s-a apropiat de mine şi m-a îmbrăţişat, strân- gându-mă tare şi continuând să râdă. Chiar te păcălisem la un moment dat, mi-a şoptit la ureche.
— Doamnelor şi domnilor, le-a spus apoi turiştilor, imitând un actor dramatic de pe o scenă britanică, v-o prezint pe surioara mea, Catherine.
Mulţimea a început să strige şi să bată din palme, încântată de spectacolul pus la cale de Julian.
— Vă mulţumesc pentru ajutor, prieteni, le-a spus Julian, cu căldură.
— Cine sunt toţi oamenii ăştia?, l-am întrebat pe fratele meu.
— Aceşti oameni minunaţi sunt actori. Fac parte din Fernbrook Society.

— Adică trupa de actori care câştigă atâtea premii im-portante în fiecare an?, l-am întrebat.
— Da. Sunt foarte buni, nu-i aşa? I-am ajutat să câştige un proces când eram avocat - un studio de la Hollywood le furase o idee şi o folosise într-un film şi azi am hotărât să-mi întoarcă favoarea.
— Ne-a făcut plăcere, domnule Mantie, a replicat femeia cu muştarul, evident că era liderul grupului.
In timp ce actorii ieşeau din sală, îi strângeau mâna lui Julian şi-l băteau pe spate, în semn de profund respect. In câteva minute, în sală nu mai rămăsese nimeni în afară de Julian şi de mine.
— Trebuie să recunosc că ai rămas un clovn, Julian.
— Mulţumesc, Catherine, mi-a răspuns Julian, zâmbind. Trebuie să ne mai deconectăm din când în când.
— Hei, dar unde ţi-e roba? E prima oară când te văd fără ea.
— E la spălătorie, mi-a spus Julian râzând, iar chipul îi radia de energie pozitivă.
— Bine, spune-mi de ce ne aflăm aici?, l-am întrebat, trecând la subiect. Ştiu că nu m-ai adus aici doar ca să-mi joci o festă. Apropo, chiar mi-ai dat palpitaţii. Mi-ai mai jucat tu feste, dar asta le-a întrecut pe toate.
— Da, a fost foarte amuzant, nu-i aşa?, a observat Juli-an, încă râzând. Mulţumesc că ai căzut în plasă. Ei, bine, ai dreptate, Catherine. Mai am o lecţie pe care vreau să ţi-o împărtăşesc astăzi. De fapt, e a Treia Lecţie de Desăvârşire a Liderului de Familie şi e una dintre cele mai importante.
— Şi care este aceasta?, l-am întrebat nerăbdătoare.
— A Treia Lecţie de Desăvârşire a Liderului de Familie este să-i îndrepţi atenţia copilului tău asupra măreţiei, nu a slăbiciunii.
— Pare încă o lecţie minunată.
— Şi una esenţială pentru transformarea copiilor tăi în lideri şi în persoane eficiente când vor fi mari. A Treia Lecţie înseamnă să descoperi punctele forte ale lui Porter şi ale Săritei şi să te concentrezi asupra acestor talente, pentru ca ele să se amplifice şi să se dezvolte. Vezi tu, Catherine, cei mai mulţi oameni îşi petrec timpul concen- trându-se asupra slăbiciunilor lor decât asupra punctelor forte. Ca urmare, majoritatea oamenilor nu intră niciodată în contact cu măreţia lor interioară pe care au datoria s-o descopere.
— Toată lumea posedă această măreţie?
— Toată lumea, mi-a răspuns Julian, răspicat. Cum îţi spuneam mai devreme, toţi ne aflăm pe pământ cu un anume scop. Toţi avem ceva special de oferit lumii, fiecare în felul lui. Datoria ta ca părinte e să cultivi

aceste calităţi şi talente ale copiilor tăi pentru ca ei să poată străluci ca oameni şi să facă schimbările pentru care au fost trimişi pe pământ.

— Ştii, Julian, ce spui tu e perfect logic. Am descoperit că în afaceri, de pildă, eu am încercat să fiu un soi de factotum. Am încercat să fiu un comunicator foarte bun, un administrator strălucit, un lider vizionar şi un excelent revizor contabil. Am încercat să fiu bună la toate în acea companie, dar am sfârşit prin a nu mă pricepe la nimic.

— Exact, e ca şi cum ai fi avut succes în ciuda voinţei tale, Catherine. Nu toţi oamenii sunt la fel de norocoşi ca tine. Cei mai mulţi dintre ei se concentrează să facă mult prea multe lucruri şi ajung să nu fie buni la niciunul dintre ele. Adevărata cheie e specializarea.

— Specializarea?

— Da, ca să fii un lider eficient şi un expert pe terenul de joc al vieţii, nu trebuie să fii un generalist, să încerci să faci totul şi pentru toţi. Toate geniile care au binecuvântat această planetă au avut în comun un lucru - şi-au
concentrat întreaga viaţă pentru a-şi cultiva talentele ca- re-i făceau speciali. Să-l luăm, de pildă, pe Einstein. A fost suficient de înţelept încât să-şi dea seama că avea o înclinaţie remarcabilă pentru fizică şi şi-a petrecut întreaga viaţă pentru a perfecţiona acel talent. N-a virat spre domenii ca biologia sau chimia. S-a specializat în ceea ce ştia cel mai bine. Şi, întrucât a ales să facă ce ştia mai bine şi şi-a dedicat ani de zile acestui talent, la un moment dat şi-a dobândit măreţia ca fiinţă umană.

— Iţi mai vin în minte şi alte exemple, Julian?

— Ştiu că-ţi plăcea muzica rock. Ce-ai spune dacă am vorbi despre cel mai mare chitarist al tuturor timpurilor - Jimi Hendrix. Jimi şi-a dat seama că are o înclinaţie deosebită să cânte la chitară. Şi, în loc să încerce să devină bun şi ca toboşar sau trompetist, şi-a dedicat - rectific, şi-a consacrat - viaţa pentru a desăvârşi acest talent. Până la sfârşitul vieţii, şi-a petrecut aproape tot timpul lucrând ca să-şi dezvolte acest talent. Ca şi Einstein, până la urmă a atins măreţia.

— Dar nu tu m-ai învăţat că e important să ai o abordare echilibrată asupra vieţii? Adică acest gen de devotament pentru dezvoltarea talentelor noastre mi se pare ceva extrem, i-am spus cu toată convingerea, captivată de principiul enunţat de Julian.

— Excelentă observaţie, Catherine. Inteligenţa ta mă surprinde mereu. Dar aş vrea să-ţi sugerez ceva, se poate?

— Sigur că da.

— începe să-ţi asculţi mai mult inima. Vezi tu, intelectul doar gândeşte, pe când inima ştie de fiecare dată.

— Ce înseamnă asta?
— Majoritatea oamenilor petrec prea mult timp gândind şi îşi acordă mult prea puţin timp pentru a simţi, începe să-ţi asculţi mai mult inima. Intră în legătură cu înţelepciunea interioară pe care ea o deţine. Când vei asculta vocea aceea micuţă din tine, vei şti cum trebuie să trăieşti. Da, multe genii duc o viaţă care s-ar putea numi extremă. Personal, sunt încredinţat că toţi ar trebui să ne străduim să avem în viaţă echilibru, distracţie şi linişte, însă, până la urmă, fiecare dintre noi are un destin deja scris pentru el. Pentru Einstein şi Hendrix, drumul lor a fost să-şi consacre întreaga viaţă pentru a-şi perfecţiona harul cu totul special. Pentru cei mai mulţi dintre noi, e suficient să ne dedicăm pentru a ne cizela talentele şi atunci vom obţine succesul pe care-l merităm. Ascultă-ţi inima cu atenţie şi ea îţi va spune ce trebuie să faci pe calea destinată ţie.
— Ştiu deja ce trebuie să fac, Julian. Sunt aproape sigură că drumul meu, cel puţin în viitorul apropiat, e să mă dedic rolului de părinte şi să-i ajut pe Porter şi pe Sărită să devină nişte adulţi înţelepţi, decenţi, puternici şi eficienţi. Cariera rămâne un lucru important pentru mine, însă am obţinut mai multe realizări în ultimii ani decât reuşesc alţii într-o viaţă întreagă şi mă simt binecuvântată pentru asta. Acum simt că a sosit momentul să mă dedic copiilor.
— Ştiu că asta e calea pe care trebuie s-o urmezi, mi-a spus Julian. Şi ştiu asta de ceva vreme, a adăugat pe un ton misterios. Tocmai de aceea a Treia Lecţie de Desăvârşire a Liderului de Familie e atât de importantă pentru tine. Trebuie să te asiguri că Porter şi Sărită îşi doresc să atingă în viaţă măreţia, în loc să se lase demoralizaţi de slăbiciunile lor. Una dintre cele mai importante datorii ale tale, ca lider de familie, e să-i îndrumi pe copiii tăi să-şi aprecieze abilităţile fundamentale sau, cum spuneau înţelepţii, „punctele forte” şi „adevăratele talente”. Apoi trebuie să-i încurajezi să transforme acele scântei în focuri mistuitoare care să strălucească atât de tare încât să le vadă toată lumea.
— Dar nu aş cere prea mult de la Porter şi de la Sărită dacă aş vrea să fie la fel de mari şi faimoşi ca Einstein, Hendrix sau Michelangelo? Adică, asta ar însemna să-i sortesc eşecului. Nu cred că vreau să-mi supun copiii unei asemenea presiuni.
— Nu înţelegi ce vreau să spun, Catherine, mi-a răspuns Julian, pe un ton afectuos. Nu spun că trebuie să-i creşti pe copiii tăi ca să devină cei mai buni din lume în ceea ce fac sau în felul în care trăiesc. Spun doar că trebuie să fie încurajaţi să devină cei mai buni în ceea ce pot ei să fie. Trebuie să-i îndrumi să-şi conştientizeze cele mai mari talente ale lor şi să

ducă cea mai bună viaţă pe care pot ei s-o ducă. Dacă vei face asta, îţi vei îndeplini mandatul de părinte.

— înţelepţii te-au învăţat asta?

— Ţi-am spus, Catherine, oamenii aceia sunt nişte gân-ditori incredibili şi au vederi progresiste, aş adăuga eu. Ei nu cred că adevărata împlinire în viaţă se atinge meditând în vârf de munte cât e ziua de lungă. E adevărat, credinţa lor e că trebuie să ne facem timp în fiecare zi pentru linişte şi meditaţie, dar înţelepţii din Sivana cred că adevăratul succes în viaţă îl obţii dacă îţi dezvălui potenţialul şi îţi fructifici talentele spre binele general. Ei cred că scopul suprem în viaţă e să-ţi exprimi talentele în aşa fel încât să înnobilezi lumea şi s-o faci mai bună. Asta mă duce cu gândul la cuvintele lui Albert Schweit- zer: „Dumnezeu vrea ca tu să ajungi în punctul în care talentul tău se întâlneşte cu nevoile universului. ”

— înţelepţii aceia sunt remarcabili, am murmurat eu.

— Aşa este. Şi, urmându-le exemplul, îţi sugerez să faci o prioritate din a-i ajuta pe Porter şi pe Sărită să-şi descopere şi apoi să-şi cultive punctele forte astfel încât, într-o bună zi, să atingă măreţia lor ca fiinţe umane. Vor fi nişte persoane unice şi extraordinare care se vor ridica deasupra mulţimii.

— Dar nu sunt prea tineri pentru asta?, l-am întrebat, cu spiritul meu practic.

— Nu, mi-a răspuns imediat Julian. De fapt, trebuie să începi să cauţi talentele şi punctele forte ale copiilor tăi chiar din prima zi a existenţei lor. Deseori, ai nevoie de ani întregi ca să-ţi dai seama ce înclinaţii au.

— Chiar dacă Jon şi cu mine vom descoperi care sunt adevăratele talente şi puncte forte ale copiilor noştri, eu tot nu ştiu care va fi următorul pas, am continuat.

— După ce le descoperiţi înclinaţiile, va trebui să vă ajutaţi copiii să conştientizeze aceste daruri şi să înţeleagă ce anume îi face speciali. Mai departe, Jon şi cu tine trebuie să treceţi la etapa de cultivare, în care talentele copiilor voştri încep să înflorească şi să se manifeste. Această etapă de cultivare a talentelor şi înclinaţiilor ar putea să implice o perioadă în care să-i trimiteţi la seminare ori să-i încurajaţi să citească mai mult, ca să-şi perfecţioneze acele aptitudini. Insă, este esenţial să-i încurajaţi să se concentreze asupra propriilor talente cât mai devreme şi cât mai mult cu putinţă.

— Deci asta e învăţătura principală a celei de-a Treia Lecţie - îndreaptă atenţia copilului tău asupra măreţiei, nu a slăbiciunii -, imperativul adresat nouă, părinţilor, de a modela aceste talente speciale pe care copiii noştri le posedă.

— Da, mi-a răspuns Julian, pe un ton relaxat. De-aia te-am rugat să vii astăzi în această sală - în Sala Miche- langelo. Am descoperit că a fost o persoană absolut remarcabilă.
— Vrei să spui că înţelepţii te-au învăţat tot ce ştii despre Michelangelo?
— Nu, am aflat singur, din cărţi, despre talentele ex-traordinare ale acestui om, iar unul dintre principiile lui organizatorice ca artist a venit din înţelegerea faptului că
multe capodopere sunt la început simple bucăţi de marmură. Sculptând şi cioplind zilnic cu o mână fermă şi un ochi ager, cu multă trudă şi perseverenţă, materia brută se transformă într-o privelişte încântătoare, într-o adevărată operă de artă.
— O adevărată minune a lumii, am adăugat eu.
— Exact. Michelangelo spunea cândva: „Marmura încă neşlefuită cuprinde în ea orice gând al celui mai mare artist. ” Insă, după părerea mea, adevărata cheie a măiestriei lui, a observat Julian, a fost remarcabila lui capacitate de a-şi pune în practică viziunea. A fost un om de acţiune. A înţeles că nu-i suficient să ai visuri măreţe şi să gândeşti la scară mare. Adevărata măiestrie înseamnă să faci tot ce e necesar pentru a da viaţă acelui vis.
— Exact cum spuneai şi tu mai devreme: totul începe cu o viziune, apoi visătorul are datoria să pună în practică acea viziune.
— Da, Catherine. Această gândire trebuie s-o aplici şi în meseria ta de părinte. Copiii tăi sunt ca nişte blocuri de marmură, au talent neşlefuit şi sunt plini de potenţial. Tu trebuie să te comporţi ca un veritabil artist, trebuie să-i sculptezi, să-i modelezi şi să-i desăvârşeşti prin poziţia de lider pe care le-o arăţi.
— Pentru ca ei să trăiască viaţa care le-a fost destinată.
— Exact. Pentru ca ei trăiască viaţa lor optimă.
— Ce instrumente şi strategii practice mi-ai pregătit azi, dragă frate?
— Sunt patru. înţelepţii le numesc Cele Patru Discipline ale Măreţiei Personale. Pe scurt, acestea sunt: creează viziuni în fiecare zi, fixează-ţi ţeluri în fiecare săptămână, intră permanent în contact cu marile personalităţi şi dăruieşte cu generozitate.
— Sună provocator. Doar copiii înţelepţilor practică aceste patru discipline?
— Nu, Catherine, toţi membri comunităţii respectă aceste patru virtuţi. Au simţit că dacă fac asta, au certitudinea că vor evolua în fiecare zi. Şi, în cele din urmă, vor ajunge să se cunoască pe ei înşişi.

— Nu cred că înţeleg, Julian. Vrei să spui că acei oameni iluminaţi nu ştiu nici măcar cine sunt? Sunt puţin confuză.
— Toată viaţa e o căutare continuă, mi-a răspuns Julian, după câteva clipe de tăcere, timp în care a meditat. Oamenii iluminaţi ştiu că adevăratul scop al jocului e să-ţi petreci viaţa încercând să afli cine eşti cu adevărat şi care e rostul tău pe acest pământ. Adevăratul obiectiv e să-ţi descoperi şi apoi să-ţi exprimi Eul Esenţial.
— Deci scopul nostru în viaţă e să ne descoperim „punctele forte” şi „adevăratele talente”?, l-am întrebat pe un ton serios.
— Asta, dar nu numai atât. Nu e suficient să-ţi descoperi darurile care te fac unic ca fiinţă umană. în ultimă instanţă, jocul vieţii e un joc interior care se joacă între cele două urechi. Adevărata împlinire n-o obţii acumulând obiecte, ci manifestându-ţi adevăratul tău Eu. Scopul vieţii nu e să colecţionăm obiecte frumoase, deşi nu-i deloc rău să ai aşa ceva. Insă nu trebuie să facem din acumularea de bunuri materiale principalul scop în viaţă. Cine face asta, cine îşi pierde timpul urmărind avuţia materială în loc să-şi petreacă timpul cu familia sau să lucreze asupra lui însuşi, acel om va ajunge într-o bună zi foarte nefericit. Vezi tu, Catherine, necazurile şi eşecurile din viaţa mea m-au făcut să înţeleg că fericirea nu înseamnă a obţine, ci a fi.
— Poţi să-mi explici mai mult acest aspect, te rog? De fapt, eu mă gândesc la asta aproape zilnic. Mi-ar plăcea să mă mai luminezi puţin.
— Bineînţeles. Vreau să spun că adevărata bucurie a vieţii constă în a îndepărta cojile de ceapă.
— Poftim? Te-am rugat să mă luminezi, nu să mă cufunzi şi mai mult în ceaţă, i-am răspuns, rânjind.
— Oamenii sunt ca cepele. în mijloc se află eul nostru autentic, oamenii care suntem cu adevărat. Datoria noastră primordială e să efectuăm acea muncă interioară - să îndepărtăm cojile de ceapă - până când ne descoperim Eul Esenţial - partea noastră cea mai bună. Maşinile, casele şi hainele n-au nicio valoare dacă n-ai întrezărit măcar persoana care ai fost destinată să devii. Aşa că încetează să obţii cât mai mult în viaţă şi încearcă să faci tu mai mult pentru viaţă. Doar aşa vei dobândi o fericire durabilă.
— Dar parcă spuneai că scopul suprem al vieţii e să dăruim, să schimbăm vieţile oamenilor prin valorile pe care le oferim.
— Splendidă observaţie! Văd că ai mediat mult la ce ţi-am spus până acum. Mă bucur că timpul pe care ţi l-am dedicat n-a fost irosit. Da, Catherine, scopul suprem în viaţă e să facem lumea un loc mai bun prin vieţile pe care le schimbăm. Scopul vieţii este o viaţă cu scop. însă, ca să poţi ajunge să îmbunătăţeşti viaţa altor oameni şi să faci lumea mai bună,

trebuie mai întâi să ştii cine eşti tu cu adevărat. Majoritatea oamenilor nu-şi cunosc Eul Esenţial sau caracterul lor. Nu şi-au făcut niciodată timp să-şi exploreze ADN-ul vieţii şi să-şi dea seama ce-i face ceea ce sunt. Cei mai mulţi dintre noi se târăsc prin viaţă şi se lasă duşi de val. Nu intră niciodată în joc. însă oamenii înţelepţi - adevăraţii lideri - au un comportament cu totul diferit. îşi fac timp pentru ei înşişi şi pentru activităţile care le dezvoltă latura interioară. Procedând astfel, ei ajung să se cunoască pe ei înşişi.

— Toţi filosofii au spus asta, nu-i aşa?, l-am întrerupt. Afirmaţii de genul „Cunoaşte-te pe tine însuţi pentru că altfel viaţa nu merită trăită. ”

— Exact. Toţi marii gânditori ai planetei au înţeles că trebuie să facem acea muncă interioară ca să ne dăm seama cine suntem cu adevărat. Doar atunci putem să ne creăm o viaţă minunată. Vino, vreau să-ţi arăt ceva în muzeu.

Julian m-a luat de mână şi m-a dus într-o sală de expoziţie alăturată. Pe uşa de la intrare scria „Colecţia T. S. El’iot”.

— In această cameră sunt expuse cele mai faimoase opere ale lui T. S. Eliot. Am fost aici de dimineaţă şi am citit un fragment de pe una dintre paginile deschide. Sunt scrise chiar de mâna lui! Citeşte aici, m-a îndemnat Julian entuziasmat, arătând spre pagina îngălbenită a unei cărţi vechi, închisă într-o vitrină, pentru protecţie. Fragmentul suna cam aşa: „ Trebuie să explorăm fără încetare. Cercetările noastre vor lua sfârşit când vom ajunge de unde am plecat şi vom cunoaşte locul acela pentru prima dată.”

Am fost uimită de puterea acelor cuvinte. In sfârşit, înţelegeam ce voia să-mi spună Julian. Adică, în sfârşit, înţelegeam cu adevărat. Ne naştem sub semnul perfecţiunii. Lucrurile de care avem nevoie ca să ducem o viaţă remarcabilă nu se află în exterior. Se află în noi. Julian încerca să-mi spună că omul care îşi petrece viaţa vânând bunurile materiale cu scopul de a atinge succesul se află pe o pistă total greşită. La sfârşitul unei astfel de vieţi nu se află fericirea, ci nefericirea. Fratele meu încerca să-mi spună, în felul lui inconfundabil, că drumul spre o viaţă extraordinară e să ne explorăm pe noi înşine, să ne descoperim cele mai mari talente şi să înţelegem cine suntem noi cu adevărat, ca oameni. Apoi, dotaţi cu acest gen de cunoaştere, putem să ieşim în lume şi să facem ceea ce am fost programaţi să facem, să creăm binele pentru care am fost trimişi pe pământ. în acel moment mi s-a aprins un beculeţ. în interiorul meu s-a produs, în sfârşit, un clic. Mi-am dat seama că pentru ca viaţa mea să se schimbe într-un mod esenţial, trebuia să mă schimb eu într-un mod esenţial. Am jurat, din adâncul sufletului meu, că nu-mi voi mai irosi timpul pentru a obţine obiectele pe care mi le doream. Mi-am promis că, de atunci încolo, aveam să mă concentrez să devin acea persoană care ştiam că pot fi.

— Să ne întoarcem la Cele Patru Discipline ale Măreţiei Personale, mi-a spus Julian, cu obişnuitul lui entuziasm.
— Asta îi va ajuta pe copiii mei să ducă o viaţă exemplară, am intervenit eu.
— Crede-mă, Catherine, aceste patru idei te vor ajuta şi pe tine. însă, da, dacă le împărtăşeşti lui Porter şi Săritei, ele vor schimba în bine felul de a se comporta şi îi va ajuta să devină acei adulţi care dorim să devină copiii noştri. Apropo de visuri, îţi voi prezenta prima disciplină - creează viziuni în fiecare zi - care ne îndeamnă să ne folosim imaginaţia creatoare pentru a ne transforma visurile în realitate.
— Sună cam ezoteric, Julian.
— De fapt, ca şi celelalte lecţii filosofice pe care ţi le-am împărtăşit, e cât se poate de practică. Această disciplină de a crea viziuni înseamnă să ai puterea să vizualizezi şi ne spune că putem să facem lucrurile mai bine dacă vom crea, pe ecranul imaginaţiei noastre, modele mentale despre cum vrem să fie lucrurile respective. Te sfătuiesc, când ai puţin timp liber, să citeşti cartea Peak Performan- ce de Charles Garfield, care explică felul în care atleţii olimpici aplică acest proces de vizualizare ca să obţină avantajele competitive pe care nu le avuseseră înainte. Folosind în mod regulat această metodă, ei sunt capabili să-şi descătuşeze rezervele de potenţial până atunci latente şi să dea un randament maxim în sportul pe care-l practică. Nu cunosc niciun atlet de elită care să nu ştie şi să nu folosească vizualizarea în timpul antrenamentelor. Văzând cu ochii minţii rezultatul ideal şi exersând mereu această reuşită, creierul lor îşi dezvoltă predispoziţia de a manifesta acel succes în timpul competiţiei.
— Uimitor!
— Intr-adevăr. Iată unde vreau să ajung! Dacă fiecare atlet foloseşte această tehnică a vizualizării creatoare pentru a-l ajuta să atingă o performanţă de vârf, de ce nu i-am învăţa această tehnică şi pe copiii noştri, astfel încât să poată trăi la potenţialul lor maxim?
— Sunt de acord. Cum îi pot învăţa asta pe Porter şi pe Săriţă sau sunt prea mici deocamdată?
— Cunosc copii de trei ani care au fost iniţiaţi cu succes în această artă a vizualizării. Să nu uităm cine sunt cei mai mari visători din lume.
— Copiii mici?
— Bineînţeles. Urmăreşte-le jocul copiilor de trei sau patru ani. Se prefac că escaladează muntele Everest sau că păşesc pe lună. Trăiesc în lumea propriei imaginaţii şi nu au limite privind ceea ce pot să facă ori să fie. Pentru a-i învăţa pe copii arta vizualizării, nu trebuie decât să le pui la dispoziţie o structură mai formală pentru visurile pe care ei deja le au.

— Mi se pare ceva perfect logic.

— Aşa şi este. Şi nu uita niciodată ceea ce spunea Aris- totel: „Sufletul nu gândeşte niciodată fără o imagine mentală. ”

— Fascinant!

— Iată ce-ţi sugerez să faci, Catherine. In fiecare săp-tămână sau la două săptămâni, du-te cu copiii în acel parc grozav din cartier şi aşezaţi-vă sub unul dintre acei stejari imenşi. Roagă-i să închidă ochii şi să respire adânc.

Asta îi va ajuta să-şi liniştească mintea şi să se relaxeze, iar imaginile pe care le creează se vor fixa mai bine.

— In regulă, după aceea ce trebuie să fac?

— Ei, bine, apoi începeţi să vă imaginaţi cum veţi trăi având noua aptitudine pe care speraţi să o aveţi. Să-ţi dau un exemplu!

— Minunat. Cred că am nevoie de unul.

— Să spunem că vrei ca micuţii tăi să aibă mai mult curaj, să fie neînfricaţi. De îndată ce s-au relaxat aşezaţi sub acel copac, roagă-i să-şi imagineze că fac ceva intr-un mod curajos. îi poţi încuraja să-şi imagineze că escaladează un munte înalt sau să-şi imagineze că iau atitudine în faţa bătăuşului clasei. Indiferent ce ai alege, important e să-i încurajezi să-şi descătuşeze imaginaţia şi să-şi repro- grameze conexiunile creierului, astfel încât teama care îi face să dea înapoi să fie înlocuită de forţa care-i va face să meargă înainte.

— Aş putea folosi metoda vizualizării creatoare pentru a-l ajuta pe Porter să exceleze la pian?

— Bineînţeles, mi-a răspuxxs Julian, luându-mă pe după umeri tocmai când intram în sala principală a muzeului. Când se află în starea aceea de relaxare, spune-i să- şi imagineze că e aşezat la pianul din sufragerie. Fă-l să creadă că scena se petrece cu adevărat. Cu cât imaginea pe care şi-o creează va fi mai vie, cu atât rezultatele vor fi mai eficiente. E important să-şi aducă şi emoţiile în acea imagine. Situaţiile în care pune suflet se vor materializa. Sentimentele conduc la fapte. Trebuie să simtă cum cântă la pian şi interpretează la cel mai înalt nivel de care este el capabil. încurajează-l să simtă cum ar suna acele piese minunate pe care le-a tot exersat dacă le interpretează fără greşeală. încurajează-l să-şi imagineze cum s-ar simţi dacă tu, Jon şi Sărită îl aplaudaţi când interpretează o piesă la un nivel superior. Ajută-l să-şi imagineze ferici-
rea pe care ar simţiţ-o când profesorul îl laudă şi-l felicită pentru abilităţile remarcabile de care a dat dovadă.

— Cât timp ar trebui să dureze acest exerciţiu de vizu-alizare, Julian?

— Bună întrebare. în cazul adulţilor aş spune că cu cât mai mult, cu atât mai bine. însă ţinând cont de epoca asta agitată în care trăim, douăzeci de minute de vizualizare sunt suficiente. în cazul copiilor, chiar şi cinci minute pot să ajute. Cred că scopul principal e să le pui la dispoziţie acest instrument. Ei trebuie să afle că există o metodă prin care pot elimina slăbiciunile, îşi pot îmbunătăţi comportamentul, îşi pot învinge frica şi pot deveni foarte buni în ceea ce fac. Arată-le că atunci când se vor face mari, există acest instrument care-i va ajuta să înfrunte greutăţile, să transforme în bine ceea ce este negativ şi să fie fericiţi în situaţii care altora le provoacă suferinţă. Apoi, când vor deveni adulţi, va fi datoria lor să dezvolte această tehnică şi s-o introducă în viaţa lor.
— Bine. Cred c-o să intru pe internet diseară şi să des-carc mai multe articole despre vizualizare. Chiar vreau să învăţ mai multe despre acest proces şi să-l folosesc pentru binele copiilor mei. Acesta va fi unul dintre obiectivele mele luna asta.
— Iată un alt punct de trecere către următoarea dis-ciplină, a spus Julian, râzând. Universul are grijă de lucruri într-un mod uimitor.
— Serios?
— Da. A Doua Disciplină a Măreţiei Personale este să-ţi fixezi ţeluri în fiecare săptămână. Fixarea de ţeluri e o disciplină importantă pe care ar fi bine s-o dezvolţi la copiii tăi, Catherine. Scopurile bine definite aduc multe beneficii. în primul rând, fixarea scopurilor îţi trasează o direcţie în viaţă, o viaţă care a devenit complicată din cauză că există prea multe opţiuni. în epoca în care trăim, trebuie să facem mult prea multe lucruri. Există prea multe lucruri care ne distrag atenţia. Obiectivele ne clarifică dorinţele şi ne ajută să ne concentrăm doar asupra acelor activităţi care ne vor duce acolo unde vrem să ajungem. îmi vin în minte cuvintele extraordinarilor jongleri cunoscuţi ca Flying Karamazov Brothers, care spuneau aşa: „Nu contează cum ajungi acolo dacă nu ştii încotro te îndrepţi. ”
— Superb!, am spus, zâmbind.
— Dacă îţi fixezi obiective clare, îţi vei crea un cadru în care să iei decizii înţelepte. Dacă ştii exact unde vrei să ajungi, îţi va fi mult mai uşor să selectezi acele activităţi care să te ducă acolo. Alternativa ar fi să te laşi condus de viaţă şi să duci o existenţă pe care nu ţi-o doreşti. „Dacă nu obţii ceea ce-ţi place”, spunea George Bernard Shaw, „vei fi nevoit să-ţi placă ceea ce obţii. ” Dacă îţi aşterni obiectivele pe hârtie, îţi clarifici intenţiile şi, după cum bine ştii din succesele obţinute cu BraveLife.com, primul pas către materializarea viziunii e să o defineşti. în esenţă, dacă îţi fixezi

obiective înseamnă că zilele tale vor fi guvernate de misiunea pe care o ai în viaţă, nu de stările tale de spirit.

— Frumos spus, Julian, i-am zis, pe un ton încurajator.

— Un alt motiv pentru care această fixare a obiectivelor este atât de importantă e că te ţine mereu atent la noi oportunităţi. Această disciplină de a-ţi fixa şi apoi de a-ţi reanaliza obiectivele personale, profesionale, sociale şi spirituale în fiecare săptămână - de preferinţă, sâmbătă seara - aproape că-ţi hipnotizează mintea să caute în permanenţă modalităţi de a le îndeplini. Am descoperit că fixându-mi obiectivele, mă dedic unui plan de acţiune foarte specific. E mult mai uşor să ne conectăm la focul interior care arde în noi şi să ne activăm izvorul de motivaţie care există în fiecare dintre noi. Când îmi fixez obiective, viaţa mea se umple cu promisiunea unei existenţe mai bogate. Oricât de grea ar fi viaţa unui om la un moment dat şi oricât de trist şi deziluzionat s-ar simţi, acel om îşi poate redobândi curajul şi se poate simţi mult mai bine prin simplul gest de a lua o foaie de hârtie pe care să-şi noteze visurile. Credinţa mea e că atunci când îţi fixezi ţeluri adecvate nu faci decât să aprinzi pasiunea latentă din tine.

— Serios?

— Sigur că da. Fixarea obiectivelor mari şi provocatoare deşteaptă pasiunea din noi, pasiune pe care am înăbu- şit-o când am început să ne maturizăm şi să devenim tot mai cinici faţă de lume. Fixarea obiectivelor ne pune din nou în legătură cu acea senzaţie de posibilitate nelimitată pe care o aveam în copilărie şi ne aminteşte că putem să avem aproape orice ne dorim în viaţă dacă ne dedicăm suficient de tare ţelurilor noastre. Sheila Graham spunea: „Poţi avea tot ce-ţi doreşti dacă îţi doreşti cu disperare. Trebuie să-ţi doreşti acel lucru cu o exuberanţă care să-ţi iasă prin piele şi să intre în comuniune cu energia care a creat lumea. ”

— E un citat minunat. Mi-ar plăcea să intru în comu-niune cu energia care a creat lumea, Julian.

— Crede-mă, surioară, chiar asta eşti pe cale să faci, mi-a răspuns Julian, pe un ton misterios. Un alt punct esenţial legat de fixarea obiectivelor e să te asiguri că nu abandonezi niciodată un obiectiv până nu ai făcut ceva ca să-l îndeplineşti.

— Excelentă observaţie, am recunoscut eu. E una dintre regulile pe care le avem la BraveLife.com. Dacă cineva are o idee nouă sau o inovaţie importantă, trebuie să facă ceva ca s-o pună în aplicare. Nu-i suficient să vină cu o idee. Angajatul trebuie să ia măsuri pentru a o pune în practică. Asta ar putea însemna să dea un telefon şi să testeze viabilitatea acelei idei sau să întocmească un proiect de-o pagină şi să mi-l prezinte mie ori să prezinte ideea în faţa întregii echipe. Important este să încerce să

materializeze ideea. Să-i dea un impuls. In caz contrar, toţi ştim că viaţa se va interpune, iar ideea va muri în faşă.

— Sunt întru totul de acord, Catherine. Fiecare persoană de pe această planetă are idei care ar putea revoluţiona lumea. Unii aleg să le pună în practică şi astfel creează o lume mai bună. Alţii aleg să le reprime şi astfel se resemnează să ducă o viaţă banală.

— Faci din această fixare a obiectivelor un proces magic, Julian.

— Ca un avocat şcolit la Harvard, eu mă feresc întot-deauna să folosesc cuvântul „magic”. însă experienţa mi-a demonstrat că fixarea obiectivelor chiar face minuni. Nu văd de ce n-ai deveni expertă în acest proces şi de ce nu l-ai împărtăşi copiilor tăi. Sigur, acum sunt prea mici ca să aibă obiective profesionale concrete şi alte lucruri de genul ăsta. însă, e important să le prezinţi procesul şi să-i laşi să se convingă singuri de cât de bine funcţionează el. E datoria ta, ca părinte, să laşi „măreţia” copiilor tăi iasă la lumină.

— Măreţia copiilor mei?, l-am întrebat, uimită de puterea acestei noi expresii.

— Bineînţeles, o altă îndatorire pe care o ai e să nu-ţi laşi copiii să cadă în cursa în care cad aproape toţi adulţii din lume.

— Care ar fi aceea?, l-am întrebat, cu atenţia concen-trată la maximum.

— Cei mai mulţi dintre noi ducem vieţi mărunte. Gândim mărunt. Acţionăm şi trăim la scară mică.

— Adulţii trăiesc la scară mică?

— Da. Nu păşim pe creanga subţire a vieţii şi nu ne asumăm riscuri îndrăzneţe. Gândim aceleaşi lucruri, facem aceleaşi lucruri şi acţionăm în acelaşi fel în fiecare zi. Ne trăim viaţa într-o zonă de siguranţă iluzorie, crezând că acela e cel mai sigur loc din lume.

— Când de fapt e locul cel mai puţin sigur, l-am între-rupt, mândră de lecţiile pe care le învăţasem de la fratele meu.

— Exact. Viaţa e trăită cu adevărat doar atunci când intri în zona necunoscutului. Trăim pe deplin doar în momentele în care ne forţăm limitele obişnuite şi tindem către stele într-un fel sau altul. Dacă acţionăm la scară mică, vom trăi o viaţă mediocră. Dacă lăsăm măreţia din noi să iasă la lumină, vom trăi o viaţă grandioasă.

— Iar riscurile sunt o modalitate de a trăi o viaţă mă-reaţă?

— Da, Catherine, cu condiţia să fie riscuri înţelepte şi calculate. Nimeni nu-ţi spune să-i înveţi pe copiii tăi să facă lucruri nebuneşti. Ideea mea e că poţi să-i faci să înţeleagă că trebuie să fie dispuşi să îndrăznească mai des. Trebuie să-şi asculte în permanenţă vocea inimii. Dacă au vreo

idee despre cum să-şi îmbunătăţească aspectele principale ale vieţii, trebuie să aibă curajul s-o pună în practică. Ţine minte: să fii lider în viaţă înseamnă să iei atitudine.

— Deci trebuie să-i învăţ să-şi asume riscuri înţelepte şi să îndrăznească mai des. Corect?

— Da. Revenind la A Doua Disciplină a Măreţiei Per-sonale - asigură-te că îşi formează obiceiul de a-şi fixa obiective în fiecare săptămână, chiar dacă e vorba doar despre un obiectiv sau două referitoare la ceea ce vor să vadă că se manifestă în viaţa lor pe parcursul săptămânii următoare. V-aş sugera, copiilor tăi şi ţie, să creaţi o Carte a Visurilor.

— Ce e acea o Carte a Visurilor?, l-am întrebat.

— Un carneţel cu pagini goale în care fiecare îşi poate scrie obiectivele pe care şi le fixează. Gândiţi-vă la el ca la un vas unde tu şi copiii vă aşezaţi dorinţele. în acest carneţel puteţi să notaţi toate ţelurile şi visurile voastre şi să consemnaţi toate cele mai înalte aspiraţii ale voastre. Puteţi lipi poze cu eroii voştri preferaţi, cu lucrurile pe care vi le doriţi şi locurile pe care vreţi să le vizitaţi. Puteţi nota citate şi cuvinte care vă inspiră. E o modalitate excelentă de a-i iniţia pe copii în acest proces de fixare a obiectivelor şi, cel mai important, de îndeplinire a lor.

— Adorabilă idee, Julian! E grozavă. Deja mă simt mo-tivată.

— Pe aici, surioară, mi-a spus Julian, prinzându-mă de mână şi ducându-mă într-o sală mică pe care n-o observasem până atunci. Pe uşă, cu litere din bronz, era gravat „Galeria Maeştrilor”.

— N-am fost niciodată aici, am remarcat, în timp ce treceam pe lângă o serie de portrete care îţi tăiau răsuflarea şi care înfăţişau multe figuri marcante ale istoriei, deopotrivă bărbaţi şi femei.

— De fapt, e o sală nouă. Şi eu am descoperit-o de cu-rând. Aş putea petrece ore în şir aici, savurând energia acestor oameni mari şi meditând asupra modului în care şi-au trăit viaţa. Când plec de aici, mă simt inspirat şi dedicat total drumului pe care l-am ales.

— Venirea noastră aici are vreo legătură cu a Treia Disciplină a Măreţiei Personale?

— Poţi fi sigură de asta, mi-a răspuns Julian, făcând o piruetă şi lovind aerul cu pumnii. Ador disciplina asta!, a strigat el.

— Bine, bine, să auzim despre ce e vorba!

— A Treia Disciplină a Măreţiei Personale, o disciplină care ştiu că va avea un impact minunat asupra vieţii lui Porter şi a Săritei, e să intri permanent în contact cu marile personalităţi.

— Ştii că trebuie să-mi explici ce înseamnă asta, am remarcat, fascinată, încrucişându-mi braţele şi aşezân- du-mă pe singura bancă, aflată în centrul sălii.

— Să intri permanent în contact cu marile personalităţi înseamnă să-ţi petreci timpul în compania marilor figuri ale istoriei. Să le dai voie acestor personaje remarcabile să devină mentorii tăi. Ţi-ar plăcea să-ţi petreci timpul cu Maica Tereza diseară?, m-a întrebat Julian, făcând cu ochiul.

— Cred şi eu!

— Cum ar fi să te întâlneşti cu Nelson Mandela ori să meditezi cu Gandhi?

— Minunat!, i-am spus, fără să ştiu sigur unde voia Julian să ajungă cu acest lanţ de întrebări.

— Vezi tu, darul acestei epoci a cunoaşterii în care trăim e că tu, eu şi fiecare om din jurul nostru avem privilegiul să petrecem timp, chiar în fiecare zi dacă asta vrem, în compania celor mai mari gânditori ai acestei planete. Cu un simplu permis de intrare la bibliotecă, copiii tăi pot descoperi cele mai intime gânduri ale lui Mahatma Gandhi. Cu o simplă conexiune la internet pot pătrunde în mintea lui Helen Keller, Ben Franklin, Confucius sau Albert Schweitzer. Pot afla ce i-a făcut pe aceşti lideri să râdă ori să plângă. Pot descoperi cum au făcut ei faţă greutăţilor. Pot învăţa principiile organizatorice după care s-au ghidat în viaţă. Pentru mine ăsta e un lucru absolut extraordinar. Ne putem împrieteni cu cei mai uimitori oameni ai lumii - ori de câte ori dorim - prin intermediul cărţilor, casetelor video sau audio şi al altor materiale didactice, iar motivaţia este următoarea: când petreci timp în compania celor mai înţelepţi oameni ai planetei, această experienţă nu are cum să nu te transforme într-o persoană esenţialmente mai bună. Asta mă duce cu gândul la ce spunea scriitoarea Dorothea Brande: „Am găsit ideea care m-a eliberat. N-am căutat-o în mod conştient, dar am dat peste o frază în cartea pe care o citeam, care a fost atât de revelatoare încât am închis cartea şi am început să meditez la acea idee. Când am deschis din nou cartea, eram altă persoană. ” Să intri în contact cu minţile marilor oameni e una dintre cele mai bune metode pentru a-ţi îmbunătăţi propriul intelect. E ca şi când ai juca tenis cu un jucător mai bun decât tine.

— Tu joci mai bine ca niciodată, i-am răspuns, pentru că avusesem foarte multe ocazii să mă conving eu însămi de acest lucru.

— Corect. Când citeşti cu regularitate cărţile celor mai mari filosofi, savanţi şi maeştri în domeniul spiritual, felul în care gândeşti şi acţionezi se va îmbunătăţi simţitor. Te vei ridica la nivelul lor. Te vei surprinde gândind lucruri la care nu te-ai gândit niciodată şi vei avea o atitudine atât de

pozitivă încât vei fi tu însăţi surprinsă. Aşa că încearcă aproape săptămânal să-i faci pe Porter şi pe Sărită să descopere operele şi gândurile giganţilor din jurul nostru, femei şi bărbaţi care au adus contribuţii enorme civilizaţiei noastre. Prezintă-le atât geniile trecutului nostru, cât şi liderii viitorului nostru. Când îi însoţeşti la lecţiile de fotbal sau balet, pune-le CD-uri cu biografiile lui Eintstein, Mozart sau Thomas Edison. Poţi fi sigură că influenţa acestor personaje le va modela caracterul şi-i va inspira pe cei doi copii minunaţi ai tăi să se întreacă pe ei înşişi. Thomas Bailey Aldrich spunea: „Spune-mi ce citeşti ca să-ţi spun cine eşti. ”

— Şi Gandhi spunea cândva: „Nu voi lăsa pe nimeni, niciodată, să intre cu bocancii murdari în mintea mea”, am adăugat eu, întrucât citisem de curând biografia acestui mare lider.

— Minunat, Catherine. E limpede că el a înţeles că materialul cu care îţi mobilezi mintea îţi influenţează cursul vieţii, a continuat Julian. Eu îmi găsesc prieteni în „cărţile marilor personalităţi” pe care le citesc. Vezi tu, surioară, pentru mine marile cărţi înseamnă speranţă. Promisiunea unei vieţi mai bune. Ele mă ajută să vizualizez o lume mai înţeleaptă şi mai bună. De aceea cărţile şi obiceiul de a citi zilnic reprezintă unele dintre cele mai importante îndeletniciri în viaţă.

— întrucât Porter şi Sărită sunt încă prea mici, poate că ar fi mai potrivit să încep să colecţionez toate aceste cărţi extraordinare despre care îmi vorbeşti. încă mai merg în călătorii de afaceri pentru BraveLife.com şi deseori petrec ore bune în aeroport. Acolo sunt nişte librării grozave.

— Bineînţeles, a răspuns Julian. Oamenii de succes călătoresc adesea cu avionul, iar oamenii de succes citesc întotdeauna. Librarii au înţeles asta şi îşi aprovizionează magazinele cu cele mai bune cărţi.

— Aş putea să vizitez câteva dintre aceste librării foarte bune şi să găsesc cărţi minunate care să-i inspire şi să-i influenţeze pozitiv pe copiii mei, în evoluţia lor.

— E o idee minunată, Catherine, a răspuns Julian. în acele teancuri de cărţi vei găsi comori de înţelepciune din care vei învăţa cum să-ţi creşti copiii ca să-şi dezvolte o minte, un trup şi un caracter puternice. Vei descoperi cărţi care te vor ajuta să găseşti echilibrul între carieră şi familie. Vei găsi cărţi care te vor inspira să-ţi manifeşti eul tău esenţial şi cărţi care să-ţi lumineze drumul destinat ţie. Pentru orice întrebare pe care ai putea-o avea, vei găsi o carte plină de răspunsuri. Trebuie doar să ai iniţiativa să găseşti cărţile potrivite şi apoi să ai disciplina de a le citi.

— Auzi, Julian, apropo de disciplină, ce gândeşti tu despre disciplinarea copiilor? Asta a constituit mereu o provocare pentru mine în viaţa de familie, deşi la Brave- Life.com n-am avut niciodată

probleme în a-mi disciplina angajaţii. Am descoperit că atunci când vine vorba despre copiii mei, mi-e greu să spun nu.

— Ca părinte, atunci când vine vorba de disciplină, esenţa e să urmezi întotdeauna calea corectă, nu pe cea mai uşoară. Fă întotdeauna ce-ţi dictează inima şi conştiinţa, bazându-te pe morala şi valorile tale, în loc să faci ceea ce crezi că-i mai uşor în situaţia dată.

— Această idee se leagă de ceea ce spuneai anterior. Să hi lider înseamnă să faci ce-i corect.

— Da. Şi trebuie să mai ţii minte că disciplina e un dar.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Mulţi părinţi cred că dacă cedează de fiecare dată la cerinţele copiilor şi nu-i refuză niciodată, le arată cât de mult îi iubesc. Insă, asemenea părinţi uită că micuţii au nevoie de limite clare. Tânjesc după standarde solide care să le structureze existenţa. Deşi poate că ei nu-ţi spun asta, când părinţi impun anumite limite şi se asigură că regulile familiei sunt urmate întocmai, aceste limite îi fac pe copii să se simt iubiţi. Dacă impui o doză rezonabilă de disciplină modelezi şi caracterul copiilor, pentru că ei învaţă să facă distincţia între ce e bine şi ce e rău într-o anumită situaţie.

— E foarte adevărat, Julian. Deşi nu mi-a plăcut ni-ciodată disciplina strictă în care ne-au crescut mama şi tata, în adâncul sufletului am ştiut întotdeauna că în felul acesta îşi arătau dragostea faţă de noi. Cred că le-am îngăduit prea multe şi pentru prea mult timp lui Porter şi Săritei. Ar trebui să fiu mai strictă cu ei.

— Numai să nu exagerezi, Catherine. Trebuie să menţii echilibrul între disciplină şi importanţa de a-i lăsa pe copii să fie copii. Şi mai e ceva: când e vorba de pedepse, trebuie să pedepseşti fapta, nu copilul.

— Dezvoltă-ţi puţin ideea, te rog.

— E important să nu periclitezi stima de sine a copilului. Când copiii tăi greşesc, asigură-te că le spui că purtarea lor a fost nepotrivită, nu că ei au fost răi. E foarte important să le oferi dragostea ta necondiţionată şi să le spui că îi vei iubi indiferent de ceea ce vor face. Există însă anumite reguli şi limite care trebuie stabilite. Copiii tăi trebuie să ştie că ori de câte ori încalcă aceste limite, vor fi pedepsiţi.

— E logic, Julian. Intr-adevăr, stima de sine a copiilor este un lucru fragil. Cuvintele pe care le aud când sunt mici le rămân imprimate în minte ani de-a rândul şi când se fac mari.

— Foarte adevărat. Ţi-aş sugera să nu-i disciplinezi ni-ciodată pe copii când eşti nervoasă.

— Serios?, l-am întrebat, vădit surprinsă de sfatul dat.

— Da, scopul disciplinei e să-l ajuţi pe copil să-şi ca-nalizeze energia într-un mod mai adecvat. Disciplinarea n-ar trebui să fie un mijloc prin care părinţii să-şi descarce frustrările. N-o folosi niciodată ca pe o metodă prin care să te eliberezi de stres pe copilul tău pentru că a făcut cine ştie ce prostioară. Păstreaz-o şi preţuieşte-o ca pe un instrument cu ajutorul căruia modelezi caracterul copiilor tăi. Numai atunci va avea efectul scontat, iar ultima disciplină, a Patra Disciplină a Măreţiei Personale, e să dăruieşti cu generozitate. Această lecţie vorbeşte despre importanţa de a-i învăţa pe copiii tăi ce dar minunat este să dăruieşti cu largheţe şi din toată inima. Nu uita că mâna care dăruieşte e mâna care primeşte, iar procesul de a primi începe cu acţiunea de a dărui. Cel sau cea care dăruieşte cel mai mult va avea cel mai mult de câştigat. Asta e una dintre legile nemuritoare ale umanităţii pe care noi o uităm mult prea des. Invaţă-i pe Porter şi pe Săriță că e important să-şi ajute semenii şi să aprecieze oamenii pentru valorile pe care le adaugă lumii. Fă un obicei din a dărui cadoul laudei unei persoane care-l merită şi fă asta cât mai des. Când te duci în vizită cu copiii la prietenii tăi, du-le câte un cadou, astfel încât şi copiii să-şi însuşească acest obicei. Nu trebuie să fie ceva pompos. Gestul contează. Poate să fie o floare abia culeasă din grădina ta sau o felicitare din hârtie colorată făcută de copii. Le poţi dărui o îmbrăţişare călduroasă sau un zâmbet larg. In curând şi copiii vor învăţa disciplina de a dărui. Vor descoperi ce bine se simt împărtăşind lucruri cu ceilalţi. Se vor conecta cu o parte mai nobilă din ei înşişi şi vor evolua într-un mod minunat. De îndată ce vor descoperi cât de important e să fii bun şi să dăruieşti zilnic, vor învăţa una dintre lecţiile esenţiale ale vieţii.

— Mulţumesc, dragă frate, i-am răspuns, pe de-a-ntre- gul convinsă de cuvintele lui. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, Catherine. Să nu uit, am un cadou pentru tine.

Julian şi-a vârât mâna în buzunarul de la pantaloni şi a scos de acolo un şerveţel mototolit pe care se vedeau urme de muştar.

— Ştiu că nu pare cine ştie ce, dar cuvintele pe care le-am scris pe acest şerveţel valorează enorm. Iţi sugerez să le imprimi pe o plăcuţă pe care s-o pui într-un loc, la tine acasă, unde s-o poată citi toată lumea. îmi dai voie să ţi le citesc?, m-a rugat Julian, emoţionat şi cu lacrimi în ochi.

— Te rog, i-am spus, cu blândeţe.

— Nu ştiu de ce aceste cuvinte au un efect atât de pu-ternic asupra mea. Mă simt atât de legat de ele şi îmi oferă mult sprijin. Cred că redau exact esenţa vieţii pe care visez să o trăiesc şi se adresează persoanei care sper să fiu.

Julian a citit acele cuvinte, era un citat din William

Penn: „Mă aştept să trec prin viaţă o singură dată. Prin urmare, dacă pot să fiu bun cu cineva, dacă pot să fac un bine unuia dintre semenii mei, vreau s-o fac acum, nu să amân ori să ignor, fiindcă nu voi mai trece pe aici a doua oară. ”
Când Julian şi cu mine am ieşit din muzeu braţ la braţ, a început să burniţeze.
— în India se spune că o bură de ploaie e un semn bun, a spus Julian, atât de încet încât abia l-am putut auzi. Apoi şi-a ridicat privirea spre cer, în timp ce picăturile de ploaie îi cădeau pe faţă. Cu ochii închişi şi cu un zâmbet larg, Julian s-a oprit din mers câteva clipe şi a ţipat atât de tare încât toată lumea s-a oprit în loc. E o vreme superbă să fii viu!
Cu mintea plină de lecţii minunate şi cu inima mai deschisă ca niciodată, n-am putut face altceva decât să-i dau dreptate.
A patra lecţie de desăvârşire
a liderului de familie
Ca să fii un părinte excelent,
trebuie să devii
o persoană excelentă.
Viaţa e ca o piesă de teatru:
nu durata contează, ci măiestria interpretării.
Seneca
Singurii demoni din lume
sunt cei care se adăpostesc în inimile noastre.
Acolo trebuie să se ducă adevărata bătălie.
Mahatma Gandhi
Am primit un mesaj foarte ciudat. Domnişoara Willi- amson, vecina mea singuratică, cea care locuia cu paisprezece pisici şi despre care spusesem, în glumă, că e amorezată de Julian, mi-a lăsat un mesaj pe robotul telefonic prin care mă invita în grădina ei din spatele casei. Şi mai ciudat era că mă ruga să fiu acolo a doua zi, la 5 dimineaţa. „Crede-mă, Catherine”, spunea cu vocea ei piţigăită, „te aşteaptă un cadou chiar lângă stratul de roşii.”
Trebuie să vă spun că dacă aş numi-o pe domnişoara Williamson excentrică ar însemna să-i fac un deserviciu. Era o persoană absolut specială şi n-o să înţeleg niciodată de ce trăia aşa cum o făcea. Insă era o vecină loială care-mi
zâmbea ori de câte ori ne întâlneam prin cartier, aşa că am sunat-o şi i-am spus că îmi face plăcere să ne întâlnim în grădina ei la ora stabilită.
A doua zi, dis-de-dimineaţă, după ce am făcut un duş şi i-am sărutat uşor pe Jon şi pe copii, m-am strecurat pe uşa din spate şi am ieşit în stradă. Când am ajuns pe gazonul din faţa casei domnişoarei Williamson, trei pisici au

ţâşnit dintr-o tufă şi m-au speriat îngrozitor. Am rămas ţintuită locului câteva secunde, terifiată, cu inima bătân- du-mi nebuneşte în piept, neştiind ce să fac. După ce mi-am venit în fire, m-am dus cu grijă către curtea din spate, apoi în grădina spaţioasă căreia vecina îi dedica multe ore din viaţă. Nu mi-a venit să cred ce-am văzut.
Chiar lângă stratul de roşii se afla o sperietoare de ciori cât toate zilele, cred că avea doi metri înălţime. Era îmbrăcată cu o stofă plisată, cumpărată probabil de domnişoara Williamson de la un târg de vechituri şi stătea într-una dintre acele poziţii bizare de yoga pe care o ştiam din documentarele pe care le văzusem cu Jon şi copiii pe Disco- very Channel. La fel de inexplicabil era bannerul imens care se întindea de la sperietoare până la veranda din spatele casei domnişoarei Williamson. Pe afiş era inscripţionat un citat din Mark Twain, scris cu litere de un roşu strălucitor care părea să se detaşeze de suportul din plastic, sub razele aurii ale soarelui de dimineaţă. Pe afiş scria aşa: „Dacă toţi oamenii ar fi fost mulţumiţi de ei înşişi, n-ar mai exista eroi. ”
Liniştea dimineţii era sfâşiată de muzica tare care răsuna dintr-o boxă aşezată strategic pe măsuţa de picnic din apropiere. Melodia era inconfundabilă, What a Wonderful World, a marelui Louis Armstrong. Am rămas nemişcată, sorbind energia pozitivă a acelei privelişti extraordinare. Habar n-aveam ce se petrece. Nu ştiam de ce fusesem chemată acolo. Şi, sinceră să fiu, chiar nu-mi
păsa. De când se întorsese Julian, în viaţa mea apăruse ceva miraculos şi eram fericită să trăiesc acel miracol în fiecare zi. Era încă o experienţă minunată pe care să le-o povestesc cândva nepoţilor.
— Domnişoară Williamson? Sunteţi aici?, am strigat, încercând să acopăr cântecul lui Louis.
N-am primit niciun răspuns, aşa că am mai încercat o dată.
— Domnişoară Williamson, sunteţi aici?
Niciun răspuns, nici de data asta. Doar Louis care în-cheia melodia, cântând „Isaid to myself... what a wonder- fuuuul wooorld.”
In cele din urmă, peste grădină s-a aşternut liniştea, iar eu m-am îndreptat către stratul de roşii şi către acea sperietoare îmbrăcată caraghios. Brusc, am auzit o voce puternică de bas care cânta „I say to myself, this is a won-derful world. ” M-am uitat de jur împrejur, dar n-am văzut pe nimeni. înaintând pe alee, am auzit din nou vocea. „Wonderful World!” a spus de data asta. Sunetul părea să vină dinspre sperietoare, chiar de lângă stratul cu roşii. Poate că vocea asta are legătură cu cadoul pe care mi-l pro-mitea domnişoara Williamson în mesaj, m-am gândit eu.

M-am apropiat mai mult. Cuvântul „wonderful” părea să iasă din gura sperietorii, gură care era mascată aproape complet de pliseurile negre ce acopereau restul feţei şi înconjurau capul sperietorii. Toată şarada asta purta am-prenta lui Julian, însă ştiam că el n-are cum să fie acolo, fiindcă plecase în Connecticut, intr-un refugiu de şapte zile dedicat dezvoltării personale. „Trebuie să cobor şi mai adânc în mine însumi”, îmi spusese când l-am însoţit la aeroport.
Când am ajuns lângă sperietoare, din boxă s-au auzit cuvintele: „Dacă toţi oamenii ar fi mulţumiţi de ei înşişi, n-ar mai exista eroi. ” începeam să mă sperii. Cine era în spatele acestei înscenări şi de ce m-a implicat pe mine?
Brusc, sperietoarea a început să se mişte. La început, abia perceptibil, apoi a început să dea nebuneşte din mâini şi din picioare. In curând se rotea prin stratul de roşii ca un derviş posedat. După ce-a căzut la pământ, ameţită, sperietoarea s-a potolit. Apoi a început să râdă. Şi să râdă. Şi să râdă.
Era clar că sub acele haine se ascundea un om şi era limpede că era vorba despre un om pe care-l cunoşteam. M-am apropiat şi am tras de cârpa de pe faţa sperietorii. După cum bănuiam, Regele Farselor se dăduse din nou în spectacol. Era Julian.
— Credeam că eşti în Connecticut ca să te reconectezi cu eul tău superior, i-am spus, prefăcându-mă supărată, dar conştientă că un zâmbet larg mi se aşternea pe faţă. N-ai altceva mai bun de făcut decât să inventezi farse şi să mă bagi în sperieţi?
— Farsele astea mă distrează, surioară, mi-a răspuns Julian. Mă simt câteodată singur când mă trezesc odată cu soarele, în fiecare dimineaţă.
— Bine, acum ce-ar fi să-mi spui despre ce lecţie e vorba? Nu-mi vine să cred că ai implicat-o pe domnişoara Williamson în gluma asta. Are aproape nouăzeci de ani, ce Dumnezeu?!
— I-a plăcut la nebunie ideea şi zice că-s haios, mi-a răspuns Julian, uitându-se către balconul de la etajul doi al dormitorului domnişoarei Williamson.
— Salut, Julian, i-a strigat vecina de la grilajul balco-nului, îmbrăcată în capot şi râzând. Eşti bun, zău aşa! A fost unul dintre cele mai amuzante lucruri pe care le-am văzut în ultimul timp. După ce termini cu Catherine, să urci la o cană de ceai. Mi-ar plăcea să-mi povesteşti mai multe despre aventurile tale în India. Pa, frumosule, a încheiat pe un ton senzual pe care nu i-L cunoşteam.
Julian mi-a făcut cu ochiul.
— Craiule!, l-am admonestat eu.
— Hei, e o femeie adorabilă, plus că face cel mai bun ceai de muşeţel pe care l-am gustat vreodată.

— Acum, serios, i-am spus, credeam că te-ai retras să meditezi. Cum de te-ai întors?
— Ştiu că nu-i cel mai responsabil lucru pe care l-am făcut, Catherine, şi-ţi cer iertare pentru asta, dar intuiţia mea m-a sfătuit să-ţi împărtăşesc cât mai repede a Patra Lecţie de Desăvârşire a Liderului de Familie. De când am intrat în contact cu înţelepţii din Sivana, am devenit mai conştient de ceea ce ei numesc „vocea interioară".
— Te rog să mă scuteşti cu aiurelile astea, Julian, i-am răspuns, surprinsă de propria-mi nerăbdare, pe care am pus-o pe seama orei imposibile.
— Vorbesc serios. Toţi avem în noi capacitatea de a repera adevărul în toate situaţiile vieţii. Când facem toată acea muncă interioară necesară pentru a ne conecta cu eul nostru superior, această capacitate - pe care cei mai mulţi dintre noi o numim intuiţie - se manifestă cu putere. Intuiţia mi-a spus că tu ai multă nevoie să auzi ce am să-ţi spun în legătură cu cea de-a Patra Lecţie decât am eu de-o săptămână de meditaţie şi dezvoltare personală. Aşa că, iată-mă aici, la dispoziţia ta, a spus Julian, aple- cându-se şi prefăcându-se că e un majordom care face o plecăciune în faţa stăpânului.
— Spune-mi ce legătură am eu cu citatul acela: „Dacă toţi oamenii ar fi mulţumiţi de ei înşişi, n-ar mai exista eroi"1
— Ai foarte mare legătură, Catherine. Faptul că ne aflăm aici, în grădina asta, e important pentru tine şi că am ales celebra piesă a domnului Armstrong e la fel de important.
— Treci la subiect, dragă frate, l-am zorit eu.
— Cea de-a Patra Lecţie de Desăvârşire a Liderului de Familie spune că trebuie să devii persoana care ţi-a fost dat să fi. Asta înseamnă să-ţi descoperi eul adevărat şi să conştientizezi întregul potenţial pe care-l au mintea, trupul şi spiritul tău ca să te transformi intr-un mare lider de familie. înseamnă să devii un erou în viaţa ta, a spus Julian, cu o privire plină de blândeţe.
— Care e cea de-a Patra Lecţie de Desăvârşire a Liderului de Familie, Julian?, l-am întrebat. Starea mea de spirit se îmbunătăţea, pe măsură ce interesul meu pentru această nouă lecţie creştea.
— E simplă, cum sunt toate marile principii pentru o viaţă eficientă. Ca să fii un părinte excelent, trebuie să devii o persoană excelentă. Această lecţie se referă la reînnoirea şi regenerarea de sine.
— Nu-mi este cunoscut ultimul termen pe care l-ai folosit.
— Ce-ai crede despre o companie care nu alocă niciun ban pentru cercetare şi dezvoltare?, m-a întrebat Julian.

— N-aş avea o părere prea bună. Cu siguranţă, n-aş investi în ea, i-am răspuns.
— Corect. Nici eu n-aş investi.
— O, nu-mi spune că ai început să joci iar la bursa de valori, Julian. îmi şi imaginez titlurile din ziare: „Avocatul milionar se reîntoarce călugăr iluminat şi face furori pe piaţa bursieră. Cu banii câştigaţi, îşi cumpără un Ferrari”, l-am tachinat eu.
— Zilele în care am investit la bursă au luat sfârşit, însă zilele în care voi investi în mine însumi abia încep şi e cea mai bună investiţie pe care am făcut-o vreodată. Vezi tu, n-ai băga niciun ban într-o companie care nu e interesată să se dezvolte zilnic, totuşi, cei mai mulţi oameni din lumea în care trăim nu alocă nici măcar o oră pe lună dezvoltării personale. De aceea îmi place atât de mult citatul: „Dacă toţi oamenii ar fi mulţumiţi de ei înşişi, n-ar
mai exista eroi. ” Oamenii care duc o viaţă cu adevărat efi-cientă - la nivel personal, profesional sau spii'itual - sunt cei care nu sunt niciodată mulţumiţi de ei înşişi. Ei îşi împing în permanenţă limitele potenţialului lor şi devin mai puternici, mai înţelepţi şi mai eficienţi.
— Dar nu ar trebui să fim mulţumiţi de noi înşine şi să ne placă persoana care suntem?
— Eu nu susţin că nu trebuie să te iubeşti pentru ceea ce eşti şi să fii recunoscător pentru toate harurile tale. Spun doar că nu trebuie să cădem în capcana autosa- tisfacţiei. Şi, mai important, spun că trebuie sâ ne străduim zilnic să ne facem viaţa mai frumoasă. Wonder-full, a accentuat Julian.
— Aha, am oftat eu. Acum înţeleg de ce ai pus acea melodie şi ai cântat şi tu.
— Aşa mai vii de-acasă!, a exclamat Julian, sărutându- mă pe obraz.
— Dar tot nu ştiu de ce ne aflăm aici, în grădină.
— Grădina e o metaforă perfectă pentru ideea de re-înnoire şi regenerare personală. E un exemplu minunat despre modul în care natura răsplăteşte grija, cultivarea şi atenţia. Domnişoara Williamson îşi petrece aici cea mai mare parte a timpului, se ocupă de aceste legume, se asigură că sunt bine îngrijite şi că mediul în care trăiesc e propice pentru ele şi „ce seamănă, aceea culege”. Investeşte mult timp aici, iar natura o răsplăteşte din plin. La fel se întâmplă şi în cazul oamenilor. Dacă în fiecare zi îţi rupi câteva clipe din programul tău încărcat şi-l aloci reînnoirii şi regenerării personale, vei obţine rezultate pozitive în toate domeniile din viaţa ta.
— Ce vrei să spui mai exact prin această reînnoire de sine, Julian? Te referi la timpul pe care trebuie să-l alocăm alimentaţiei sănătoase şi sportului?

—	Asta, dar nu doar atât.
Julian a tăcut şi m-a dus la măsuţa de picnic. Mi-a turnat în pahar suc proaspăt de roşii, apoi şi-a continuat discursul despre a Patra Lecţie.
—	Mai ţii minte când te-ai aflat în acel avion de rău augur?
—	Din păcate, da, am murmurat eu.
—	Adu-ti aminte de instrucţiunile însoţitoarei de zbor.
* » »
—	Păi, ne-a spus să ne păstrăm calmul. Să nu intrăm în panică. Să ne aşezăm capul în poală.
—	Ce v-a spus despre masca de oxigen?
—	Păi, la fiecare zbor, însoţitoarea spune pasagerilor să facă acelaşi lucru.
—	Adică?
—	Ne spune că înainte să încercăm să-i ajutăm pe ceilalţi să-şi pună masca de oxigen, trebuie să ne asigurăm în primul rând că ne-am pus-o pe-a noastră.
—	Răspuns corect, a spus Julian, mulţumit. Exact la asta se referă a Patra Lecţie şi conceptul de reînnoire personală.
—	Eu tot nu pricep, i-am mărturisit, sorbind din suc.
—	înainte să-i ajuţi pe alţii, trebuie să te ajuţi pe tine. Ca să fii un părinte mai bun, trebuie mai întâi să devii o persoană mai bună. Ca să-ţi conduci familia în mod eficient, mai întâi trebuie să te conduci pe tine însăţi într-un mod eficient. Vreau să spun că pentru a îi lider trebuie să începi din interior spre exterior.
—	Sunt de acord cu tine, i-am spus.
—	Nu poţi să faci lucruri măreţe pentru copiii tăi dacă nu gândeşti lucruri măreţe, a continuat Julian, plin de energie şi turuind ca un predicator baptist.
—	Adevărat, i-am spus.
—	Nu poţi să faci bine în viaţă dacă nu te simţi bine.
—	La fel de adevărat, am încuviinţat eu.
—	Nu-ţi poţi iubi cu adevărat copiii, dacă nu te iubeşti mai întâi pe tine, a strigat Julian.
De data asta, am tăcut. Această ultimă frază atinsese un punct sensibil. Mă mişcase până la lacrimi. înţelepciunea lui Julian îmi străpungea sufletul. Avea atâta dreptate. Cum le puteam oferi dragoste copiilor mei şi lui Jon dacă nu mă iubeam pe mine însumi? Cum poate un om să iubească un alt om dacă nu se iubeşte mai întâi pe el însuşi? Fratele meu voia să spună că înainte de a spera să devin părintele pe care Sărită şi Porter îl meritau,

trebuia să mă preocup serios să-mi dezvolt propriul eu şi să învăţ să fiu lider „din interior către exterior”.

— Important e că acest angajament profund de reînnoire şi dezvoltare personală te vor transforma nu doar într-un părinte mai eficient, ci şi într-o persoană mult mai fericită. John F. Kennedy spunea odată: „Fericirea înseamnă să-ţi foloseşti pe deplin potenţialul la un nivel al excelenţei. ”

— Bine, Julian, ce trebuie să fac ca să-mi reînnoiesc eul şi să mă transform într-o persoană mai bună, mai înţeleaptă şi mai completă?

— Primul pas este să începi devreme, a venit imediat răspunsul.

— Explică, te rog.

— Dacă vrei să devii o persoană mai bună, îţi sugerez să te alături Grupului de la Ora Cinci, aşa cum ai făcut azi.

— Vrei să mă trezesc la 5 dimineaţa în fiecare zi a săp-tămânii?!, am exclamat. Ai înnebunit?!

— înţelepţii se trezeau la 4, dar în cazul tău, dacă te trezeşti la ora cinci e foarte bine, Catherine. Dacă vei câştiga războiul împotriva somnului, vei da prioritate minţii în detrimentul saltelei şi te vei trezi devreme, te vei bucura mai mult de viaţă. Dacă te trezeşti la cinci, vei avea un

avantaj psihologic. Restul lumii doarme, în timp ce tu eşti în picioare şi faci acele lucruri pe care ceilalţi le consideră importante, dar n-au timp să le facă.

— De exemplu?

— Să vezi cum răsare soarele. Să te plimbi prin pădure. Să citeşti din marile cărţi ale omenirii. După cum spuneam, dacă vei citi un pic în fiecare zi, viaţa ta se va schimba. Când citeşti cărţi care te inspiră şi îţi ridică moralul, chiar şi numai treizeci de minute în fiecare dimineaţă, tot restul acelei zile va fi impregnat cu înţelepciunea cu care tu ai intrat în contact în timp ce alţii dormeau. Asta va îmbunătăţi felul în care interacţionezi cu copiii, cu Jon. Iţi va îmbunătăţi relaţiile cu angajaţii tăi. Vei fi mai amabilă chiar şi cu persoane total necunoscute. Ju- dah ibn Tibbon observa cu multă înţelepciune: „împrie- teniţi-vă cu cărţile. Percepeţi dulapurile şi rafturile ca pe nişte terenuri de joacă sau ca pe nişte grădini. ”

— Puternice cuvinte!

— Imaginează-ţi cum ar fi să ai o oră sau două în plus în fiecare dimineaţă, pentru tot restul vieţii. Rezervă acel timp pentru a face munca interioară şi vei vedea cum viaţa ta se va înălţa la un nou nivel. Foloseşte acest timp pentru a medita sau a vizualiza cum va fi ziua ideală sau chiar viaţa ta ideală. Ascultă muzică frumoasă care să-ţi aline sufletul sau ocupă-te de grădinărit, intră în comuniune cu natura, aşa cum face buna noastră

prietenă, domnişoara Williamson. De fapt, ieri mi-a spus că de şaptezeci de ani se trezeşte în fiecare dimineaţă la 5 şi că ăsta e singur obicei bun din viaţa ei.
— Nu ştiam asta.
— Catherine, fiecare om de pe această planetă - fără nicio excepţie - are o poveste de spus şi o lecţie de îm-părtăşit. Problema e că cei mai mulţi dintre noi suntem prea ocupaţi, suntem prea sătui de propriile „chestiuni” ca să ne mai facem timp pentru a învăţa de la cei din jurul
nostru. Nu te învinuiesc, surioară. Ai o carieră solicitantă
şi o familie încântătoare care are nevoie de atenţia ta.
Vreau doar să-ti aduc aminte că o viată minunată e for- ♦ »
mată din relaţii minunate. Dacă vrei să fii mai fericită în viaţă, stabileşte legături profunde cu oamenii din jurul tău şi lasă-te invadată de bucurie. împlinirea în viaţă nu se dobândeşte adunând cât mai multe lucruri. Eşti fericit când simţi mai multă iubire.
— Sunt perfect de acord cu tine, Julian. Ultimele lui
au fost cele mai frumoase din viata mea. N-am fost nicio-
>
dată atât de apropiată de Porter şi de Sărită. Nu m-am simţit niciodată mai iubită de Jon. Nu m-am simţit niciodată atât de apreciată de angajaţii mei. Şi nu ţi-am fost niciodată atât de recunoscătoare ca acum. Mai am multe lucruri de făcut, dar ştiu că sunt pe drumul cel bun.
— Fără doar şi poate. Aşa este.
— Şi ce altceva pot să fac ca să-mi reînnoiesc eul şi să devin o persoană mai bună?
— Ai grijă de templu, mi-a răspuns Julian.
— Şi acest templu este... ?, m-am interesat eu.
— Trupul tău e templul tău, mi-a răspuns Julian, înde-părtând rămăşiţele costumului de sperietoare şi scoţând la iveală roba elegantă care devenise deja semnul lui distinctiv. Filosofii antici spuneau: „Mens sana in corpore sano. ”
— Te rog să traduci. Nu prea mai ştiu latină, i-am spus, făcându-i cu ochiul.
— înseamnă, pur şi simplu, că o minte sănătoasă se află într-un corp sănătos. E o lecţie importantă de înţelepciune pe care, totuşi, mulţi oameni n-o iau în seamă. Trupul tău e templul tău. Ar trebui să-l consideri un vehicul care, dacă e preţuit şi îngrijit cum trebuie, te va purta pe cele mai înalte culmi ale vieţii. Dacă te străduieşti să
obţii desăvârşirea fizică, vei găsi calea către desăvârşirea spirituală.
— Serios?

— Bineînţeles. Gândeşte-te câtă disciplină îţi trebuie ca să ajungi la sala de gimnastică de cinci sau şase ori pe săptămână. Gândeşte-te cât de greu e să-ţi împingi limitele zonei de confort ca să execuţi acele exerciţii şi cât de motivant e gândul de a-ţi solicita corpul un pic mai mult la fiecare şedinţă. Gândeşte-te cât de hotărât trebuie să fii ca să respecţi o dietă sănătoasă, să mănânci alimente naturale şi să bei multă apă în fiecare zi, în contextul în care eşti bombardat la tot pasul de tentaţii. Insă, dacă ai curajul să-ţi respecţi corpul - templul care adăposteşte persoana care eşti tu - desăvârşirea personală nu e greu de atins. De fiecare dată când mergi la sală într-o zi în care n-ai chef de exerciţii, devii un om un pic mai puternic. De fiecare dată când ieşi să alergi într-o zi rece de iarnă, în loc să stai în căldura aşternuturilor, manifeşti încă un pic din umanitatea ta. Când lucrezi să-ţi îmbunătăţeşti condiţia fizică, de fapt urmezi o cale prin care îţi îmbogăţeşti caracterul şi calitatea vieţii. Şi vei fi mai bună nu doar ca om, ci şi ca părinte.

— Nu sunt sigură că văd legătura, dragă frate.

— Dacă faci sport zilnic, mănânci sănătos şi îţi aloci timp ca să te relaxezi şi să-ţi dezvolţi trupul, te vei simţi mai fericită. Vei avea mai multă energie decât ţi-ai imaginat vreodată. Vei fi plină de vitalitate şi de forţă mentală. Te vei simţi mult mai răbdătoare şi iubitoare. Și vei fi mai calmă de-a lungul zilei. Nu crezi că beneficiile astea te-ar ajuta să fii un părinte mai bun pentru Porter şi Sărită?, m-a întrebat Julian, retoric.

— In mod cert m-ar ajuta.

— Dacă vei preţui darul care e corpul tău, vei avea o gândire mai limpede şi mai puternică. Și, cum gânduri-
le tale sunt cele care dau formă vieţii tale, vei beneficia enorm. Săptămâna are 168 de ore. Cu siguranţă, fiecare dintre noi îşi poate rupe patru sau cinci ore în care să aibă grijă de templul lui şi să-şi îmbunătăţească forma fizică, în pofida programului încărcat. Ştiu că ai făcut mult sport în ultima vreme şi te felicit pentru progresele tale, dar ţi-aş sugera să treci la următorul nivel. Fii şi mai hotărâtă să-ţi eliberezi întregul potenţialul fizic şi să fii în cea mai bună formă.

— Dă-mi voie să te întreb ceva, Julian, nu cumva astăzi există obsesia de a avea un corp absolut nesănătos? Ca femeie, mă simt presată să arăt într-un anume fel, mai ales din cauza imaginilor cu care ne bombardează mass-media.

— Bună remarcă. Iată cheia: nu vreau să înţelegi că omul trebuie să-şi fortifice condiţia fizică pentru a arăta ca un fotomodel sau ca o vedetă de cinema. Scopul acestui proces e să descoperi eul tău superior. Şi, ca să ajungi aici, trebuie să-ţi îndrepţi atenţia de la exterior către interior. Nu mai

compara progresul tău fizic cu femeile pe care le vezi în revistele de modă, începe să te compari pe tine, cea de acum, cu cea care ai fost.
— E un concept foarte profund, Julian. Am simţit un fior pe şira spinării când ai spus asta.
— Marii înţelepţi m-au învăţat asta. îţi mai aduci aminte de vechiul proverb indian pe care ţi l-am spus de curând? Iată-1: „Nu-i deloc nobil să le fii superior altora. Adevărata nobleţe e să-i fii superior fostului tău eu. ”
— Mi-l amintesc şi îl ador!, am exclamat. E o abordare mult mai raţională şi mai înţeleaptă.
— Prin urmare, foloseşte ca etalon fostul tău eu. Ţine minte că persoana care nu-şi face timp pentru sport îşi va face timp, în cele din urmă, pentru boală.
— Corect, i-am spus, gânditoare.
— Nu încetez să mă minunez, a continuat Julian, en-tuziasmat la culme. Când suntem tineri, suntem dispuşi să ne sacrificăm toată sănătatea pentru un dram de bogăţie, iar când ne maturizăm şi devenim mai înţelepţi, am fi dispuşi să ne sacrificăm toată bogăţia...
— Pentru un dram de sănătate, l-am întrerupt eu.
— Exact. Apropo, că tot vorbim de cum să te menţii în formă şi să faci sport ca să te simţi bine. Ţine minte că de fiecare dată când nu faci ce e bine, îţi creezi obiceiul de a face ce e rău.
— Din nou, nu pricep.
— Să reformulez, dacă ratezi o şedinţă la sală nu în-seamnă doar că ai ratat o şedinţă la sală.
— Te rog, Julian, deja te întreci cu gluma, i-am spus.
— In regulă. Vreau să spun că atunci când renunţi o dată să faci sport, nu înseamnă numai că n-ai avansat, ci şi că, de fapt, ai involuat. De fiecare dată când nu faci mişcare îţi alimentezi obiceiul de a nu mai face sport. Cu cât ratezi mai multe şedinţe la sală, cu atât acest obicei negativ se va consolida. Dacă ratezi suficiente şedinţe, obiceiul negativ îl va înlocui pe cel pozitiv, pe care te-ai străduit atâta să-l cultivi. De aceea am spus că de fiecare dată când nu faci ce e bine, îţi creezi obiceiul de a face ce e rău, iar acest principiu mărunt se poate aplica în toate domeniile vieţii. De fiecare dată când uiţi să-i mulţumeşti cuiva, îţi construieşti, de fapt, obiceiul de a nu mai mulţumi niciodată. De fiecare dată când uiţi să dai imediat telefon cuiva care te-a sunat şi nu te-a găsit, îţi creezi obiceiul de a nu mai suna oamenii la timp. De fiecare dată când le spui copiilor tăi că eşti prea obosită să le citeşti o poveste înainte de culcare, ai pus temelia obiceiului de a nu le mai citi niciodată înainte de culcare. Ţine minte, Catherine, în viaţă,

lucrurile aparent mărunte sunt cele importante, iar succesul pe care-l vei avea în viaţă depinde, în ultimă
instanţă, de micile alegeri pe care le faci în fiecare clipă din viaţa ta.
— Sunt de acord cu tine, Julian. Uităm cu uşurinţă că lucrurile mărunte pe care le facem în fiecare zi hotărăsc dacă vom avea sau nu o viaţă măreaţă, am adăugat, dân- du-mi seama că începeam să vorbesc tot mai mult ca Julian. Cred că, din cauza vieţii aglomerate pe care o ducem, pierdem din vedere lucrurile care contează cu adevărat şi ne lăsăm duşi de val. Asta mă duce cu gândul la cuvintele unui guru în management, Peter Drucker, care spunea: „Nu există nimic mai inutil decât să faci în mod eficient un lucru pe care n-ar trebui să-l faci deloc. ”
Julian a început să râdă.
— Genial! Trebuie să ţin minte asta. Conţine mult adevăr. Chiar n-are niciun rost să ne irosim cea mai mare parte din timpul nostru cu lucruri lipsite de importanţă. Liderii înţelepţi - şi, ţine minte, într-un fel sau altul, toţi suntem lideri - îşi dedică timpul pentru a medita asupra lucrurilor importante şi esenţiale în viaţă. îşi fac timp să descopere care sunt cele mai fructuoase activităţi, cele care oferă o recompensă pe măsura investiţiei, apoi îşi ca-nalizează toată energia doar asupra acelor lucruri. Cheia succesului e să te concentrezi intens asupra adevăratelor priorităţi. După cum observa şi misticul chinez Lin Yutang: „Pe lângă nobila artă de face anumite lucruri, cultivă-ţi şi arta de a lăsa anumite lucruri nefăcute. în viaţă, înţelepciunea constă în eliminarea lucrurilor neesenţiale. ”
— Ce altceva pot să fac pentru a-mi reînnoi eul şi a fi un lider dinspre interior către exterior, Julian? Sugestiile de a mă trezi devreme şi de a-mi îngriji templul sunt ex-celente. Mi-ar plăcea să aflu mai multe.
— Următorul pas ca să ajungi la desăvârşirea de sine e să-ţi înregistrezi viaţa.
— Iar începi! In regulă, Julian, i-am spus, intrând în jocul lui. Ce înseamnă „să-ţi înregistrezi viaţa”?
— Te încurajez să începi să ţii un jurnal. în felul acesta, vei putea să înveţi din evenimentele semnificative din viaţa ta şi vei deveni mai înţeleaptă pe zi ce trece. Jurnalul îi permite trecutului tău să-ţi dea o mână de ajutor. E un instrument care te va ajuta să transformi experienţele trecute în succese viitoare. Dacă aşterni pe hârtie eveni-mentele fiecărei zile şi învăţămintele pe care le-ai extras din ele, vei deveni mult mai conştientă de persoana ta. Asta îţi va permite să înţelegi mai bine de ce faci anumite lucruri şi ce trebuie să schimbi dacă vrei să avansezi la următorul stadiu al vieţii. Existenţa unui jurnalul îţi oferă posibilitatea de a sta de vorbă cu tine însăţi în fiecare zi. Această disciplină te determină să gândeşti profund într-

o lume în care gândirea profundă şi introspecţia nu mai ocupă locul pe care îl merită. Te va ajuta, de asemenea, să trăieşti mai conştient şi într-un mod deliberat, astfel încât tu să acţionezi asupra vieţii în loc să laşi viaţa să te conducă.

— Jurnalul e o tehnică chiar atât de puternică?

— Da, mi-a răspuns Julian, muşcând dintr-o roşie mare şi coaptă din grădina domnişoarei Williamson.

— N-ar trebui s-o speli, Julian?, l-am întrebat.

— îţi faci prea multe griji, Catherine. N-o să păţesc nimic. în plus, jurnalul îţi va furniza un loc în care să-ţi notezi viziunile legate de problemele importante, să con-semnezi acolo strategiile de succes pe care le-ai învăţat de la alţii sau la care ai ajuns singură şi să te dedici tuturor acelor lucruri despre care ştii că sunt esenţiale ca să ai succesul pe care îl meriţi în viaţa personală, profesională şi spirituală.

— îmi poţi explica mai clar ce înţelegi prin „viaţă spi-rituală”?

— Bineînţeles. De fapt, în ultima vreme s-a creat multă confuzie în jurul acestei noţiuni. îl voi cita pe Dalai Lama, care spunea: „Când folosesc termenul spiritual mă refer la calităţile umane de bază. Acestea sunt: afecţiunea, dăruirea, onestitatea, disciplina şi inteligenţa ghidată de o bună motivaţie. ” Vezi tu, Catherine, astea sunt calităţile care ne ridică la rangul de fiinţe umane şi ne naştem cu ele.

— Serios?

— Da. La naştere, toţi suntem fiinţe eminamente spi-rituale, perfecţi în imperfecţiunea noastră. Din păcate, pe măsură ce creştem, tindem să preluăm tipare negative, pe cele ale părinţilor noştri şi apoi pe cele ale profesorilor noştri şi ale tuturor celor din jur. Cei mai mulţi oameni se îndepărtează tot mai mult de eul lor autentic, de ceea ce sunt ei cu adevărat, pe măsură ce îmbătrânesc şi devin tot mai vlăguiţi de lumea în care trăiesc. Ţelul meu e să mă întorc la esenţa mea şi să redescopăr cine sunt eu cu adevărat. Să redobândesc perfecţiunea pe care am avut-o cândva, înainte de a lăsa negativismul să-mi înceţoşeze lentilele prin care privesc universul.

— Uau! Chiar îmi dai teme de gândire, Julian. Acum să ne întoarcem la conceptul de jurnal. Jurnal înseamnă agendă?

— Iată încă o întrebare excelentă. Nu, agenda e un loc în care consemnezi evenimente, în vreme ce jurnalul e locul unde le analizezi şi le evaluezi.

— Interesantă distincţie, l-am lăudat eu.

— Existenţa jurnalului te încurajează să analizezi ce-ai făcut, de ce ai făcut şi ce-ai învăţat din toate lucrurile pe care le-ai făcut. Cercetătorii din medicină au descoperit că dacă scrii într-un jurnal intim cel puţin

cincisprezece minute pe zi, îţi îmbunătăţeşti sănătatea, îţi fortifici sis-temul imunitar şi starea generală de spirit. Ţine minte, surioară, dacă merită să reflectezi la viaţa ta - şi chiar merită - merită şi să scrii despre ea.

— Ce sfat minunat!

— Am ajuns la ultima recomandare vizavi de reînnoire şi desăvârşire personală: ia-ţi o pauză sabatică în fiecare săptămână.

— Pauzele sabatice sunt tot mai des întâlnite în lumea afacerilor. Unul dintre managerii noştri tocmai mi-a trimis o cerere în care solicită o întrerupere de un an, ca să navigheze în jurul lumii împreună cu familia. Mi-a spus că nu-şi mai cunoştea copiii şi că relaţia dintre el şi soţia lui s-a răcit. Ghici ce-i voi răspunde?, am întrebat, zâmbind.

— Ştiu răspunsul. Bravo ţie! însă pauza sabatică la care mă refeream eu e una mai puţin spectaculoasă, dar poate fi la fel de eficientă. în lumea antică, a şaptea zi din săp-tămână se numea sabat. Acea zi era închinată celor mai importante lucruri, dar care de obicei erau neglijate, de pildă pentru a-ţi petrece timpul cu familia şi pentru a te ocupa de activităţile care te pasionau. Ziua de sabat le ofe-rea oamenilor care munceau din greu posibilitatea să-şi reîncarce bateriile şi să petreacă o zi în care să trăiască la un nivel superior. Pe măsură ce ritmul vieţii s-a accelerat, această minunată tradiţie s-a pierdut şi, odată cu ea, uri-aşele beneficii personale pe care le oferea. Te încurajez să reînvii acest ritual în viaţa ta. Rezervă-ţi şase sau şapte ore pe săptămână în care să te bucuri de lucrurile pe care îţi place să le faci, dar pe care nu mai apuci să le faci. Poate să fie la sfârşitul săptămânii sau, cum ai un program flexibil, poţi să faci asta marţea sau joia. Ideea e să nu laşi să treacă absolut nicio săptămână fără să-ţi faci timp pentru a fi bună şi afectuoasă cu tine însăţi.

— Mi-au venit în minte două întrebări. Prima, ar tre-bui să fiu singură în ziua de sabat, iar a doua, ce fel de lucruri ar trebui să fac?

— Da, e neapărat necesar să fii singură. E şansa ta pentru a reflecta şi pentru a fi cu adevărat. E şansa ta să faci singură o plimbare prin pădure şi să simţi pe obraz adierea vântului. E şansa ta să te opreşti şi să asculţi un muzicant ambulant fără să-ţi faci griji că trebuie să ajungi la nu ştiu ce întâlnire. E şansa ta să te pierzi printre rafturile librăriei preferate, în timp ce sorbi dintr-o ceaşcă de ciocolată caldă. E şansa ta să dansezi desculţă în parc ori să admiri o pânză de păianjen după ploaie - întru totul atentă şi pe deplin prezentă. Crede-mă, e o şansă splendidă să simţi pe deplin că eşti viu, săptămână de săptămână, pentru tot restul vieţii tale.

— Deci această zi de sabat e un cadou pe care mi-l fac mie însămi, am concluzionat eu.

— Ai intuit perfect! Chiar este un cadou. E recompensa ta pentru o săptămână petrecută aşa cum trebuie. Va avea fără îndoială un efect benefic asupra ta, căci vei rămâne fericită, proaspătă, energică, relaxată şi vioaie. îţi vei petrece timpul într-un mod eficient, iar această investiţie îţi va permite să dai tot ce ai mai bun în tine ca părinte, ca soţie şi ca om.

— Ştii, obiceiul ăsta va face minuni pentru mine, simt asta. îmi va oferi o clipă de răgaz. Cred c-o să încep de vinerea asta. Dimineaţa va debuta cu un masaj. Apoi o să scriu în jurnal, undeva în natură şi o să-mi închei dimineaţa cu un prânz vegetarian la noul restaurant de pe malul râului.

— Au o mâncare excelentă acolo!, a exclamat Julian. Proprietarul e un fost client de-al meu. Mă tratează regeşte ori de câte ori mă duc acolo şi pune tone de usturoi, exact cum îmi place mie. Mmm, forţa usturoiului! Ce bine că nu trebuie să împart camera cu nimeni după aceste festinuri, a bombănit, fericit.

— Eşti mare figură, Julian. Habar n-aveam unde ai tot dispărut în ultimele zile. Câteodată dispari ore întregi, am continuat, prudentă. Uneori auzim nişte zgomote de ferăstrău care vin din camera ta. Alteori auzim lovituri de ciocan sau aud cum ieşi din casă în miez de noapte. Vreau să-ţi respect intimitatea, însă trebuie să-ţi mărturisesc că-mi fac griji pentru tine.

— Iţi mulţumesc pentru grija pe care mi-o porţi, Ca- therine. Am multe lucruri de făcut şi mulţi oameni de întâlnit, mi-a răspuns, laconic.

— Bine, bine, să ne întoarcem la acea idee minunată de a-mi lua o pauză sabatică în fiecare săptămână, ca să-mi refac energia. Ce alte lucruri ar trebui să ştiu?

— Ei, bine, eu cred că eşti pe drumul cel bun. Foloseşte ziua asta ca să te joci, să dansezi, să meditezi, să-ţi cultivi spiritul, să deschizi ochii către adevăratele minuni ale vieţii. Totodată e o şansă extraordinară pentru a dezvolta în tine sentimentul de recunoştinţă. Acordă-ţi puţin timp săptămânal şi aşterne în jurnal toate lucrurile cu care ai fost binecuvântată. Ţine minte că lucrurile asupra cărora te concentrezi cresc, cele la care te gândeşti se extind şi cele asupra cărora insişti îţi hotărăsc destinul. Aspectele vieţii cărora le dedici atenţie maximă sunt cele care vor da naştere unor adevărate minuni. Aşadar, nu pierde ni- cio clipă din vedere toate lucrurile bune din viaţa ta şi vei vedea că acestea vor creşte. Suferinţa în viaţă nu e altceva decât diferenţa dintre cum sunt lucrurile de fapt şi modul în care noi ne imaginăm că ar trebui să fie. Daca vei ajunge să accepţi toate binecuvântările pe care le ai acum fără să simţi în permanenţă că viaţa ta e neînsemnată în comparaţie cu viaţa altora, vei face un pas uriaş către iluminare. Ia-ţi angajamentul să devii o persoană care trăieşte

manifestând în permanenţă un sentiment de recunoştinţă şi de aşteptare pozitivă. Visează lucruri măreţe, dar savurează şi locul în care te afli la un moment dat, oricare ar fi acela. Călătoria e la fel de importantă ca şi destinaţia. Când ai această mentalitate, universul va revărsa asupra ta întreaga lui abundenţă. Ador cuvintele lui Cicero, care remarca: „Recunoştinţa nu-i doar cea mai mare dintre virtuţi, ci izvorul tuturor celorlalte virtuţi. ”

Julian s-a îndreptat spre mijlocul grădinii, cu mâinile întinse ca şi când ar fi aşteptat un dar din ceruri pentru toată înţelepciunea şi dragostea pe care mi le împărtăşise. Chiar în timp ce le-a ridicat mai sus, o explozie de lumină a brăzdat cerul.

— Ai văzut?, m-a întrebat Julian, agitat şi cu ochii cât cepele.

— Incredibil. Ce-a fost asta?

— Nu sunt sigur, mi-a răspuns Julian. însă mă ajută să îţi vorbesc despre un lucru pe care am vrut să ţi-l împărtăşesc toată dimineaţa, Catherine.

— Ce anume?

— Să fii o lumină. Să fii o lumină pentru copiii tăi şi să le arăţi calea. Fii o lumină pentru Jon şi luminează-i viaţa şi fii o lumină în această lume pentru ca ea să devină un loc mai bun, mai înţelept şi plin de pace.

Eşti o femeie extraordinară. Te rog să iei toate lecţiile pe care ţi le-am împărtăşit şi să le foloseşti ca să devii acea persoană care ştiu, în sufletul meu, că ai fost destinată să devii. Orice vei face de acum încolo, dă tot ce ai mai bun din tine şi joacă la scară mare. Fii o lumină acolo unde e întuneric. Fii un ghid acolo unde alţii se pierd şi nu uita niciodată că o inimă iubitoare şi un spirit bogat vor îmbogăţi planeta cum nici nu ţi-ai fi imaginat vreodată.

Spunând asta, Julian s-a aplecat şi a început să sape pământul cu mâinile. Săpa tot mai adânc, iar pe faţa lui se citea concentrarea care a fost una dintre cheile succesului uimitor pe care îl avusese de-a lungul vieţii.

După câteva clipe de activitate intensă, Julian s-a oprit. Picăturile de sudoare îi invadaseră fruntea, iar roba lui era acoperită cu pământ. Julian a vârât repede mâna în groapa pe care o săpase şi a scos de acolo un obiect cum

nu mai văzusem în viaţa mea. Avea cam 12 centimetri, părea să fie făcut din piatră şi semăna cu un om care stătea cu mâinile întinse.

— Ce-i aia?, l-am întrebat, cu sufletul la gură.

— Se numeşte un Inukshuk. Provine din regiunea arctică, unul dintre cele mai puţin populate locuri din lume, dar care ne oferă multe lecţii despre modul în care comunitatea oamenilor ar trebui să înceapă să

trăiască. Conform legendei inuite, Inukshuk e un ghid care ne ajută să călătorim în siguranţă pe căile vieţii şi simbolizează datoria noastră, a fiecăruia dintre noi, de a lumina calea celor care s-au rătăcit. De-a lungul secolelor, aceste figurine din piatră, modelate sub forma unui om, i-au ghidat pe călătorii de pe meleagurile pustii ale Arcticii şi i-au alinat pe cei aflaţi în derivă. Tu, draga mea surioară, te transformi într-o lumină - un fel de ghid - şi-ţi vei călăuzi atât familia, cât şi pe oamenii cărora le vei îndruma viaţa către un mod mult mai înţelept de a trăi. Ştiam că, în cele din urmă, ziua asta avea să sosească. Aşa că, în timp ce ochii mei se deschideau către o nouă realitate în India, am aranjat ca acest cadou să fie aşezat aici pentru tine. în tot acest timp, n-am ştiu cu exactitate când aveam să ţi-l arăt sau dacă îl voi găsi aici, dar am avut încredere în glasul inimii şi l-am găsit, exact unde mi s-a spus că va fi.
Când m-am apropiat şi am luat acel Inukshuk din mâinile deschise ale lui Julian, am văzut trei cuvinte gravate în piatră. Era un mesaj simplu: „Acordă atenţie vieţii. ” Asta m-a dus cu gândul la cuvintele lui Henry Miller pe care Julian le scrisese cu litere de-o şchiopă pe tavanul din camera lui: „în momentul în care omul va acorda o mai mare atenţie oricărui lucru, chiar şi unui fir de iarbă, acel lucru va deveni o lume în sine, misterioasă, uimitoare şi incredibil de magnifică. ”

A cincea lecţie de desăvârşire
a liderului de familie
Dăruieşte-i copilului tău nemurirea
prin cadoul
unei moşteniri nepreţuite.
Puţini vor avea măreţia necesară
pentru a schimba cursul istoriei,
însă fiecare dintre noi poate lucra
pentru a schimba o mică parte din evenimente,
iar toate aceste fapte, cumulate,
vor constitui istoria acestei generaţii.
Robert F. Kennedy
Soseşte un moment special în viaţa fiecărui om,
momentul pentru care s-a născut.
Dacă va fructifica acea şansă specială,
îşi va îndeplini misiunea -
o misiune pentru care are toate calificările necesare,
în acel moment, el îşi descoperă măreţia.

E momentul Iui de glorie.
Winston Churchill
N-am mai fost de ani buni la cinematograful Oxford, în zilele lui de glorie, era văzut ca cel mai hippy loc din oraş unde puteai să vezi filme, să dai nas în nas cu vedetele şi să-ţi petreci o seară de sâmbătă memorabilă. însă mulţimea agitată a migrat spre alte locuri de întâlnire, iar proprietarii au lăsat cinematograful să decadă. Deşi încă mai rulau filme acolo, nu mai erau producţii de top, iar sala se umplea, în cel mai fericit caz, doar pe jumătate.
Era marţi seara, iar Julian mă rugase să ne întâlnim acolo la cinci după-amiaza ca să vizionăm împreună un documentar despre o femeie pe nume Oseola McCarty, in-titulat Spălătoreasă care a mişcat lumea. Nu ştiam nimic despre acest documentar sau despre femeia în cauză, însă Julian îmi spusese că e important să cunosc viaţa acelei femei, iar eu ardeam de nerăbdare la ideea că voi viziona acel film împreună cu fratele meu.
în cele şase luni care s-au scurs de când am aflat de a Patra Lecţie de Desăvârşire a Liderului de Familie în grădina domnişoarei Williamson, în viaţa mea avuseseră loc schimbări pe care ar fi mai potrivit să le numesc mi-raculoase. I-am urmat sfatul lui Julian şi eram pe cale să devin un membru pe viaţă al Clubului de la Ora Cinci. La început, nu ştiam sigur dacă eram genul de om care să se trezească la ora aia în fiecare zi, dar după ce am supravieţuit primelor săptămâni îngrozitoare, obiceiul a început să mă prindă ca o mănuşă. în orele pe care le câştigam trezindu-mă devreme, intram în comuniune cu natura, meditam şi citeam din cărţile de filosofie pe care Julian le lăsa pe măsuţa de cafea din sufragerie. Sau foloseam acest timp pentru a-mi planifica zilele, pentru a stabili strategii în legătură cu viaţa mea şi pentru a-mi defini mai bine visurile. în multe dimineţi, stăteam pur şi simplu în camera noastră ordonată şi priveam pe fereastră la grădina de trandafiri pe care Jon şi cu mine o adoram, savurând liniştea şi pacea. Acele clipe de solitudine îmi ofereau viziuni profunde despre cum să-mi trăiesc restul vieţii şi despre valoarea pe care aveam s-o adaug lumii dacă deveneam cu adevărat liderul pe care familia mea îl merita. Filosoful francez Blaise Pascal avea mare dreptate când spunea: „Toate nenorocirile omului sunt cauzate de faptul că nu e capabil să stea în linişte, singur într-o cameră. ”
In acele şase săptămâni, ajunsesem la un nivel mai înalt de a gândi şi a fi, experimentam gânduri şi sentimente noi de care nu m-aş fi crezut niciodată în stare. Am început să percep lumea ca pe un loc mai bun şi mai fericit şi să simt, în sfârşit, că rolul meu pe acest pământ erau unul însemnat. Le-am oferit copiilor şi lui Jon mai multă dragoste decât fusesem vreodată

capabilă să le ofer şi am primit de la ei mai multă dragoste decât mi-am putut închipui vreodată. întunericul care părea să-mi îngrădească sufletul începea să se destrame, iar eu începusem să simt miracolul în tot ce mă înconjura. Julian îmi spusese că asta avea să se întâmple. Şi aşa a fost. Urmând sfatul lui Julian, aveam grijă de templul meu şi astfel mi-am îmbunătăţit foarte mult nivelul energetic şi starea de spirit. Mă simţeam mai capabilă să fac mai multe activităţi cu Jon şi cu copiii şi să mă bucur mai mult de timpul petrecut cu mine însămi. Existenţa jurnalului m-a ajutat să devin mai conştientă de felul în care îmi trăiam fiecare zi şi să planific mai înţelept ziua care urma, iar pauza sabatică m-a reconectat la bucuria şi energia interioară - lucruri pe care le pierdusem cu mulţi ani în urmă. începeam să simt că-mi „las măreţia să strălucească”, aşa cum ar spune Julian şi că astfel îmi eliberam eul adevărat. Şi, aşa cum îmi promisese fratele meu, devenind o persoană mai bună, am devenit şi un părinte mai bun.
însă trebuie să vă mărturisesc că începusem să fiu un pic tristă. Deşi nu mi-a spus-o niciodată în mod direct, simţeam că Julian avea de gând să ne părăsească. într-o seară, în timpul cinei în familie, l-a întrebat pe Jon cât durează o călătorie cu autobuzul până în Mexic. Intr-o altă seară, l-a rugat Porter să-i scoată la imprimantă harta Canadei luată de pe internet, iar cu altă ocazie, Julian primise un colet pe care scria: „Conţine un pachet informativ despre Italia.” Bănuiesc că în adâncul inimii mele ştiam că Julian se întorsese ca să mă înveţe lecţiile de care aveam nevoie în viaţă şi că de îndată ce mi le voi fi însuşit, avea să plece şi să-şi găsească un nou proiect. Insă mintea mea refuza gândul că aş putea trăi tot restul vieţii fără prezenţa edificatoare a fratelui pe care-l iubeam atât de mult.
La toată această frământare a mea să adăugau zgomotele ciudate care se tot auzeau din camera lui Julian de deasupra garajului. Bătea cu ciocanul, tăia cu fierăstrăul şi şlefuia ore întregi, după care, într-un final, Julian ieşea cu un zâmbet enorm pe faţă şi cu roba plină de rumeguş. Nu-mi spunea ce pune la cale şi nici eu nu-l întrebam ce se petrece. Henry David Thoreau scria: „Dacă un om nu ţine pasul cu tovarăşii lui, poate că are un alt ritm în minte. Lasă-l să meargă în ritmul muzicii pe care o aude, oricât de măsurat şi de neînţeles ar părea acesta. ” Acor- dându-i intimitate lui Julian însemna, pentru mine, să-l las să păşească în ritmul propriei muzici.
Când am intrat în holul cinematografului, n-am văzut nici urmă de Julian. îmi spusese să mă aşez în rândul şapte şi să-i păstrez şi lui un loc, în caz că întârzie. Când luminile au început să stingă, un plasator a înaintat în centrul sălii şi un reflector i-a luminat chipul tânăr. A început să vorbească. „Bună seara, doamnelor şi domnilor. Vă mulţumesc că aţi venit la Oxford în

această seară pentru a urmări un nou documentar despre o femeie specială. Vă rog să vă închideţi telefoanele mobile. Vizionare plăcută.”
Cinematograful era acum în beznă şi se auzea coloana sonoră a filmului. în acel moment, am simţit că
cineva mă atinge pe braţ. Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Julian cu două pungi imense de pop-corn, două sticle mari cu apă de izvor şi o pungă de jeleuri. Avea în spate un rucsac care-i încreţea partea din faţă a robei.
— îmi cer scuze că am întârziat, surioară. Am făcut puţină curăţenie acasă, mi-a spus, cu un zâmbet larg.
— Nu-i nimic, Julian. Totuşi, începusem să cred că-mi voi petrece noaptea singură, am râs eu, în timp ce el mi-a întins porţia mea de bunătăţi.
— Nicio şansă, Catherine. Toată săptămâna am aşteptat cu sufletul la gură ziua asta. E o poveste uimitoare, mi-a spus, întinzându-se şi sărutându-mă uşor pe frunte.
Povestea vieţii lui Oseola McCarty era într-adevăr ui-mitoare. Se născuse într-o familie săracă, crescuse într-o căsuţă modestă din care nu ieşea decât ca să meargă la băcănie sau la biserică. îşi câştigase existenţa spălând hainele murdare ale altora şi strângând cu grijă bănuţ peste bănuţ. Nu învăţase niciodată cum să conducă o maşină şi nu se măritase niciodată, deşi îi declarase unui reporter, pe când avea optzeci de ani, că „încă îşi mai aştepta jumătatea”. Oseola a dus o viaţă simplă, decentă şi cumpătată, punând de-o parte banii pe care-i câştiga zi după zi, săptămână după săptămână, lună după lună, pe tot parcursul vieţii.
într-o zi, la vârsta de optzeci şi şapte de ani, s-a dus la banca din localitate şi a fost întâmpinată de un funcţionar care a întrebat-o dacă ştia câţi bani strânsese prin aceste mici contribuţii zilnice pe care le făcuse de-a lungul vieţii. Când i-a răspuns că habar n-avea, omul a zâmbit şi a înştiinţat-o că deţinea un cont de un sfert de milion de dolari. Dându-şi seama că Oseola nu înţelegea valoarea acelei sume, funcţionarul a scos zece monede de câte 10 cenţi şi le-a aşezat pe tejghea. „Aceste zece monede reprezintă banii dumitale, Oseola. Ce vrei să faci cu ei?”
Femeia a arătat cu degetul spre prima monedă şi a promis să o doneze bisericii. Următoarele trei monede avea să le dăruiască nepoţilor şi nepoatelor ei dragi. Apoi, pe chipul Oseolei s-a aşternut un zâmbet larg. Ea a spus că monedele rămase urma să fie folosite intr-un scop foarte special.
O lună mai târziu, universitatea din oraşul natal al Oseolei a primit de la ea un cec în valoare de 150.000 de dolari, cu rugămintea ca instituţia să înfiinţeze o bursă de studiu pentru studenţii săraci care vor să-şi îndeplinească visurile. Am aflat din documentar că acest gest de omenie a schimbat viaţa multor oameni, din întreaga lume. Oseola a fost premiată de

preşedinţi şi prim-miniştri şi a fost distinsă chiar cu un titlu de doctor onorific de către Universitatea Harvard, pe care o absolvise şi Julian. In pofida publicităţii imense, ea a declarat că vrea să ducă în continuare o viaţă simplă şi bazată pe principii sănătoa-se. Insă avea un vis - voia să-l vadă la absolvire pe primul beneficiar al bursei pe care o crease. A declarat, totuşi, că nu spera ca acest vis să se materializeze din cauza vârstei ei înaintate. Totuşi, cu o lună înainte ca Oseola să se stingă, primul beneficiar al bursei a urcat pe scenă ca să primească recompensa ei.
După ce Oseola a trecut în nefiinţă, un reporter a sunat-o pe tânăra care câştigase bursa şi a rugat-o să vorbească la funeraliile binefăcătoarei ei. Iată ce a spus studenta: „Raiul n-ar fi putut primi un înger mai bun. A fost o inspiraţie, o binecuvântare, o comoară pentru întreaga lume.”
După ce documentarul s-a încheiat şi publicul a ieşit din cinematograf, Julian a început să-mi vorbească în sala goală.
— „Omenirea a văzut întotdeauna lumea ca pe o scenă unde se manifestă eroismul”, au fost primele lui cuvinte,
citându-l pe William James, celebrul psiholog care a trăit la începutul secolului al douăzecilea. Te-am adus aici, în acest cinematograf vechi, uitat de lume, ca să-ţi spun acest lucru extrem de important. Viaţa ta, Catherine, e în ultimă instanţă o scenă pentru a-ţi manifesta eroismul. Zilele care ţi-au mai rămas - şi ştiu că sunt multe la număr - trebuie să devină o scenă pe care să-ţi manifeşti actele de bunătate şi faptele de lider, mi-a spus Julian, foarte emoţionat. Nu mi-am permis să-l întrerup. Gân- deşte-te la viaţa Oseolei McCarty, a continuat. A spălat hainele murdare ale altora ca să poată trăi de pe o zi pe alta. A locuit într-o căsuţă modestă, neştiută de nimeni. Şi, totuşi, prin micile sale contribuţii zilnice - economisind acele monede ani de-a rândul pentru o cauză nobilă - ea a binecuvântat lumea. Ce moştenire glorioasă a lăsat această femeie!
— Toţi putem lăsa în urma noastră o astfel de moştenire?, l-am întrebat.
— Absolut. De fapt, am învăţat de la înţelepţi că toţi suntem programaţi să facem ceva special cu viaţa noastră şi să rămânem în inimile celorlalţi când plecăm din această lume. Din păcate, cei mai mulţi dintre noi cred că pentru a lăsa în urmă o asemenea moştenire trebuie să facă gesturi ieşite din comun. Numai atunci, credem noi, viaţa noastră va fi avut un rost şi ne vom fi îndeplinit misiunea. Dar nu asta ni se cere celor mai mulţi dintre noi. Ca să lăsăm dovezi semnificative ale existenţei noastre pe acest pământ, nu trebuie decât să ne concentrăm să facem mici acte de măreţie în fiecare zi. Dacă facem asta, moştenirea va veni de la sine.

— Tot aşa cum obiceiul zilnic, aparent nesemnificativ al Oseolei de a strânge în cont acele monede s-a transformat într-o adevărată avere la sfârşitul vieţii?, l-am întrebat.
— Exact, mi-a răspuns Julian, mulţumit. Fă gesturi mici cu iubire şi cu atenţie şi lucrurile măreţe vor veni de la sine. La asta se referă a cincea şi ultima Lecţie de De-săvârşire a Liderului de Familie: dăruieşte-i copilului tău nemurirea prin cadoul unei moşteniri nepreţuite.
— Uau, sună incredibil!, am spus, cu un sentiment amestecat de emoţie şi tristeţe, pentru că aceasta era ultima lecţie pe care aveam s-o învăţ de la Julian.
— Asta e cea mai importantă lecţie dintre toate, Ca- therine. Ea îţi cere să-i înveţi pe Porter şi pe Săriță că, în esenţă, destinul lor ca oameni este să trăiască pentru ceva mult mai important decât ei înşişi. Şi, dacă acceptă această provocare, şi ştiu că o vor face, vor dobândi nemurirea, în sensul că vor trăi în inimile acelora pe care i-au schimbat în bine.
Chiar în acel moment cuvintele „Imagini ale destinului" au apărut pe ecranul din sală.
— Tu ai plănuit asta, Julian?, l-am întrebat.
— Nu, mi-a răspuns, dar îmi întăreşte ideea. Vezi tu, toţi avem un destin vital, iar datoria noastră e să-l urmăm dacă vrem să trăim la adevărata noastră capacitate. Gândeşte-te la ce spunea Vaclav Havel: „Adevăratul test pentru om nu e să joace rolul pe care el şi-l doreşte, ci rolul pe care i l-a trasat destinul. "
— Şi ce trebuie să fac ca să-i ajut pe Porter şi pe Săriță să descopere acest destin vital?
— Foarte simplu, a răspuns Julian, învaţă-i să asculte glasul blând al celui mai sfânt loc din inima lor.
— Te rog să dezvolţi, i-am spus, observând că un om de serviciu intrase în sală şi începuse să dea cu mopul pe podea.
— Bună seara, domnule Mantie, a salutat el.
— Julian, chiar te cunoaşte toată lumea?, l-am întrebat, surprinsă. Cum de te cunoaşte până şi omul de serviciu de la acest cinematograf?
— Pentru că am venit să văd acest documentar de vreo zece ori în ultimele săptămâni, mi-a răspuns, râzând. Povestea Oseolei e o lecţie bună pentru mine. îmi aminteşte cât de important este să dai şi mai mult sens propriei vieţi trăind pentru ceilalţi, punându-te în slujba semenilor tăi. în fine, ca să-ţi răspund la întrebare, a asculta glasul blând al celui mai sfânt loc din inima ta înseamnă să descoperi şi apoi să urmezi ceea ce-ţi spune cel mai profund loc din inima ta. Uneori, auzim aceste glasuri când suntem într-o comuniune perfectă cu natura, de pildă când ne plimbăm singuri prin

pădure, într-o zi superbă de toamnă. Alteori, auzim aceste voci când ne retragem într-un loc liniştit pentru mediaţie sau o altă formă de contemplare, iar câte odată aceste glasuri îşi fac simţită prezenţa în momentele cele mai dificile şi aparent lipsite de speranţă, de exemplu când ne moare cineva drag sau ni se spulberă un vis. Lecţia de înţelepciune e următoarea: fii atent şi ia aminte la vocile interioare care îţi vor ghida paşii pe calea propriului tău destin. Ascultă ce-ţi spune inima şi angajează-te să-ţi îndeplineşti destinul ca să laşi o moştenire semnificativă.

— Nu sunt sigură că ştiu cum să-i învăţ asta pe copii, la o vârstă aşa fragedă, i-am mărturisit eu.

— Tu poţi să judeci asta cel mai bine, Catherine. E ade-vărat, sunt mici, dar s-ar putea să descoperi că e momentul ideal pentru a-i învăţa cât e de important să asculte de vocea inimii şi să trăiască pentru a-şi ajuta semenii. înva- ţă-i măcar să înţeleagă importanţa momentelor de linişte. Pe măsură ce cresc, asigură-i că indiferent ce vor vrea să devină în viaţă, tu o să le oferi întotdeauna dragostea şi sprijinul tău necondiţionate. învaţă-i cât de importantă este introspecţia în evoluţia lor ca indivizi. încurajează-i să aibă visuri măreţe şi să înţeleagă că succesul în viaţă se dobândeşte doar trăind într-un mod plin de semnificaţie, adică un mod prin care să contribui, într-o anumită măsură, la evoluţia omenirii. întrebarea pe care trebuie să-i încurajezi să şi-o adreseze tot timpul e una foarte simplă: „Cum pot să fiu cât mai folositor acestei lumi?” 0 altă întrebare excelentă este: „Cum pot să-mi fructific cel mai bine timpul şi talentele?” Kierkegaard remarca odată că principala responsabilitate a omului e „să găsească o idee pentru care să trăiască şi să moară. ” Sunt de acord cu el. Dacă descoperi o cauză convingătoare pentru care eşti gata să-ţi dai viaţa, un ţel care să ajute chiar şi o singură persoană şi care să-ţi aprindă sufletul, atunci vei începe să trăieşti cu adevărat. în acel moment, întregul univers se va mobiliza pentru succesul tău.

— Serios?

—- în mod cert, mi-a răspuns Julian, convins. Universul are un plan măreţ pentru fiecare dintre noi. Când afli exact care este acest plan şi intri în rezonanţă cu el, începe să se facă lumină. Prin urmare, lecţia mea finală pentru tine este să-i înveţi pe copiii tăi uimitori, inteligenţi şi minunaţi că măreţia omului se dobândeşte doar atunci când face un lucru care să dăinuie şi după ce el nu va mai fi.

— Adică un lucru care să dăinuie şi după ce viaţa lor se va încheia? O moştenire?

— Da. Vezi tu, nevoia cea mai profundă a inimii omeneşti e nevoia de a trăi pentru ceva mult mai important decât noi înşine. Dacă Porter şi Sărită

înţeleg asta - fie şi numai asta - vor avea un succes în viaţă care te va uimi. Vorbesc despre succes în adevăratul sens al cuvântului. Succesul care înseamnă mult mai mult decât să ai un BMW parcat în faţa casei sau costume frumoase pe care să le îmbraci la serviciu. Mă refer la succesul care umple lumea de lumină şi de iubire. Vorbesc despre acel gen de succes care îi face pe oameni să-şi dorească să facă din ce în ce mai mult pentru semenii lor. Vorbesc despre acel succes care te va face cel mai mândru părinte din lume.

— M-ai lăsat fără cuvinte, i-am spus, cu lacrimi în ochi.

— Fiecare dintre noi trebuie să se întrebe, nu doar ca părinţi, ci şi ca oameni: „Ce va rămâne din viaţa mea după ce n-o să mai fiu?” Trebuie să ne gândim la urmele pe care le lăsăm şi să ne întrebăm de unde vor şti generaţiile viitoare că am fost şi noi cândva pe acest pământ. Nu spun că trebuie să fim toţi ca Gandhi sau Maica Tereza. Ei au avut destinul lor personal. Susţin doar că trebuie să trăim în aşa fel încât să ne depăşim pe noi înşine. Trebuie să evităm să fim şterşi şi să încetăm să ne mai plângem că universul n-are grijă de noi. în schimb, trebuie să avem grijă de viaţa noastră şi să trăim arătând compasiune şi grijă pentru semenii noştri. Trebuie să ne descătuşăm gândurile şi să facem fapte măreţe, să avem curajul să descoperim cine suntem noi cu adevărat. Dacă faci asta, Catherine, dacă eşti aşa, atunci trăieşti cu adevărat. Ofe- ră-le copiilor tăi acest cadou înţelept şi vei face o faptă nobilă ca părinte. Trăieşte după acest principiu şi vei fi întotdeauna o persoană minunată.

—Mulţumesc, Julian, i-am răspuns cu dragoste, în timp ce Julian s-a aplecat şi m-a îmbrăţişat cu o tandreţe care m-a umplut de căldură şi emoţie.

— Catherine!

— Da, am răspuns, temându-mă de ce-i mai rău.

—Azi este ultima zi pe care o petrecem împreună. Mi-am luat deja rămas-bun de la Jon şi de la copii, iar acum trebuie să-mi iau rămas-bun şi de la tine. E cea mai grea despărţire din viaţa mea. Mi-aş dori din suflet să pot trăi cu tine până în ultima zi a vieţii mele, însă am de îndeplinit o misiune. Le-am promis înţelepţilor din Sivana că voi transmite înţelepciunea pe care mi-au împărtăşit-o cu atâta generozitate celor care au nevoie s-o audă şi trebuie să continui să fac asta. Te iubesc foarte mult şi sunt
nespus de mândru de progresele tale şi de femeia care ai devenit. Ai primit cu braţele deschise cele Cinci Lecţii de Desăvârşire şi îţi conduci familia pe o cale a măreţiei. Ai devenit un ghid înţelept şi o lumină puternică care-i va călăuzi pe cei dragi ţie şi pe semenii tăi spre un loc unde vor înţelege ce ne este destinat să facem cât timp ne aflăm pe acest pământ.

Apoi Julian a închis ochii şi şi-a împreunat mâinile în stilul tradiţional indian.
— Apreciez tot ce ai mai bun în tine, surioară. Voi fi mereu alături de tine, pe tot parcursul călătoriei tale prin viaţă. Voi fi mereu alături de tine când vei depăşi provo-cările vieţii şi îţi voi trimite mereu dragostea mea sinceră de frate, aşa cum tu reverşi dragoste asupra familie tale.
După o tăcere lungă a adăugat:
— Fie ca cele mai triste zile din viitorul tău să fie cu mult mai fericite decât cele mai fericite zile din trecutul tău, surioară. Te iubesc.
Acestea fiind zise, Julian m-a sărutat gingaş pe frunte, s-a curăţat de firimiturile de pop-corn pe care le avea pe robă şi a ieşit din sala de cinematograf unde aflasem ce înseamnă eroismul în acest cadou pe care noi îl numim viaţă.
Am rămas pe scaun o perioadă care mi s-a părut o eter-nitate, cu inima plină de tristeţe din cauza pierderii pe care o suferisem. In cele din urmă, m-am ridicat şi m-am pregătit să plec. Probabil că Jon începuse să se îngrijoreze din pricina mea, plus că trebuia să le pregătesc copiilor pachetele pentru a doua zi la şcoală. Când să pornesc spre uşă, de pe scaunul pe care stătuse Julian a căzut un obiect zornăitor. L-am ridicat şi am ieşit afară unde am fost întâmpinată de razele strălucitoare ale unei luni pline absolut superbe.
Era cheia de la camera lui Julian de deasupra garajului. îi pusese un cartonaş pe care scria: cheia spre înţelepciune se află chiar în casa ta. Nu ştiam sigur la ce se referea, însă am pus cheia în geantă, mi-am şters lacrimile care continuau să curgă şi m-am întors acasă. Mânată de impuls, am hotărât să urc în camera lui Julian înainte să intru în casă. Am urcat scările şi am vârât cheia în broască. Lăsase lumina aprinsă special pentru mine. Când am păşit în camera mică, dar impecabil întreţinută, am fost uimită de ee-am văzut. Transformase întreaga încăpere într-o bibliotecă impresionantă, cu cărţi superb legate şi aliniate pe cele mai frumoase rafturi din câte am văzut vi’eodată. în aer plutea un mirosul de lemn de santal, iar o senzaţie de pace intensă îmi invadase trupul. M-am uitat la cărţi, care aveau titluri precum: Manualul lui Epic- tetus, Meditaţiile lui Marc Aureliu şi Scrisorile unui stoic de Seneca. Era o colecţie aleasă cu grijă şi aranjată cu foarte multă atenţie.
Apoi, am găsit un bileţel de la Julian. Pe el scria urmă-toarele: „Cuvintele nu pot exprima dragostea mea pentru tine, Porter, Sărită şi Jon, aşa că nu voi recurge la ele. în schimb, draga mea soră Catherine, îţi voi oferi cel mai mare dar pe care-l cunosc - darul înţelepciunii. Această bibliotecă, în care se află câteva dintre cele mai importante cărţi scrise vreodată, e pentru

Porter şi Sărită. Sper din toată inima ca Jon şi cu tine să petreceţi aici multe clipe frumoase şi fericite, împreună cu cei doi copii speciali ai voşti'i. Şi, când veţi învăţa ceva din paginile acestor cărţi extraordinare, poate o să vă gândiţi şi la mine. ”
Biletul era semnat aşa: „întru dragoste şi leadership, fratele tău Julian. ”
Am ieşit din noua noastră bibliotecă şi am coborât scările proaspăt vopsite, cu inima plină de fericire. Eram entuziasmată şi emoţionată de viitorul frumos care se anunţa pentru mine şi familia mea. Mă simţeam mai înţeleaptă, mai fericită şi mai luminată ca niciodată. Când am intrat în casă, m-am oprit să savurez cântecul care se auzea blând prin fereastra deschisă a lui Julian - lăsase combina deschisă. Cuvintele pe care le-am auzit, „ What a wonderful world”, m-au făcut să plâng. Apoi m-au făcut să zâmbesc.
Călugărul care şi-a vândut Ferrari-ul
Robiţi S. Sharma
Această carte prezintă povestea luiJulian Mantie, un avocat faimos, care din cauza stilului de viaţă dezechilibrat ajunge la un pas de moarte suferind un atac de cord într-o sală de tribunal aglomerată. Colapsul fizic îi generează o criză spirituală obligându-l să-şi înfrunte condiţia şi să caute răspunsuri la cele mai importante întrebări ale vieţii. Sperând să-şi găsească fericirea şi împlinirea, el porneşte într-o odisee extraordinară a unei culturi vechi în care descoperă un remarcabil sistem de eliberare a potenţialului minţii, trupului şi sufletului şi învaţă să trăiască cu mai multă pasiune, cu un scop bine definit şi într-o pace deplină. îmbinând în mod strălucit înţelepciunea spirituală nemărginită a Estului cu principiile de succes avansate ale Vestului, această poveste vă inspiră şi vă arată pas cu pas calea pentru a vă trăi viaţa cu mai mult curaj, în armonie, abundenţă şi bucurie.
„Pur şi simplu senzaţională. Această carte vă va binecuvânta viaţa.”
Mark Victor Hansen, co-autor al cărţii Supă de pui pentru suflet
„O aventură amuzantă, fascinantă şi entuziastă pe tărâmurile dezvoltării, eficienţei şi fericirii personale. Ea conţine comori de înţelepciune care pot îmbogăţi şi îmbunătăţi viaţa oricui."
Brian Tracy, autor al cărţii Maximum Achievemcnt (Realizare Maximă)
„Robin S. Sharma a creat o poveste fermecătoare care înglobează instrumentele clasice ale transformării într-o filozofie simplă de viaţă. O carte minunată care vă va schimba viaţa.”
Elaine St. James, autor al cărţilor Simplify your Life şi Inner Simplicity
Descoperă-ţi destinul
cu Călugărul care şi-a vândut Fcrrari-ul
Robin S. Sharma

Scrisă ca o fabulă foarte atrăgătoare, Descoperă-ţi destinul cu Călugărul care şi-a vândut Ferrari-ul cuprinde învăţăturile înţelepte ale lui Julian Mantie, un avocat faimos care a renunţat la stilul de viaţă tumultos pentru iluminare şi împlinire spirituală. Din această poveste de neuitat vei afla adevăratul scop al vieţii tale, cum să-ţi atingi potenţialul maxim, secretul bucuriei depline, dar şi calea către libertatea personală. îmbinare armonioasă de înţelepciune şi învăţături de viaţă practice, această poveste îţi va oferi noi posibilităţi şi îţi va transforma viaţa pentru totdeauna.
„Robin S. Sharma are un har deosebit de a scrie cărţi amuzante, dar profunde care-ţi schimbă cu adevărat viaţa. Descoperă-ţi destinul pătrunde până la cel mai lăuntric nivel şi te învaţă cum să ai viaţa pe care ţi-ai dorit întotdeauna să o trăieşti. ”
Richard Carlson, autorul cărţii Don't sweat the small stuff
„Descoperă-ţi destinul reprezintă un instrument de transformare - conceput sub forma unei fabule frumoase - care ne determină să trecem de la această viaţă lumească la una de maestru. ”
Debbie Ford, autorul cărţii 'The bestyear of your life
învăţături spirituale pentru Familia ta de la Călugărul care şi-a vândut Ferrari-ul Robin S. Sharma
In această carte ce reprezintă o sursă imensă de inspiraţie şi care a transformat existenţa oamenilor şi a familiilor din toată lumea, gu- rul în leadership, Robin S. Sharma, dezvăluie un sistem surprinzător de simplu şi, totuşi, extrem de eficient care te învaţă cum să trezeşti potenţialul de lider înnăscut din copilul tău şi în acelaşi timp să readuci echilibrul, bucuria şi pacea interioară în viaţa ta. Scrisă ca o poveste de suflet, învăţături spirituale pentru Familia ta continuă aventurile celebrului avocat, Julian Mantie, personajul din cartea care a făcut senzaţie în întreaga lume - Călugărul care şi-a vândut Ferrari-ul.
Julian, un avocat renumit care devine călugăr iluminat, oferă răspunsuri înţelepte celor mai profunde întrebări ale vieţii. In aceste pagini vei descoperi cum să stimulezi aptitudinile copilului tău; să aprofundezi relaţia cu cei dragi; să construieşti o cultură de familie bogată, trainică şi frumoasă; să te conectezi cu adevăratul tău destin şi să trăieşti după pofta inimii; să-ţi inspiri copilul să aibă un caracter puternic şi o minte înţeleaptă; să aduci echilibru în viaţa ta prin simplitate, veselie şi împlinire; să îţi înveţi copilul să viseze la lucruri măreţe şi să trăiască adevăratul succes; să îţi canalizezi din nou atenţia pe ce este cel mai important în viaţa ta şi să te bucuri pe deplin de darurile ei.